

D İ N

FİNANSAL DEVRİMİNİZ
SAĞLAYIŞIN GÜCÜ

L E N

GARY KEESEE

M E N İ N

Mesih'te sevgili dostum,

Bu kaynaktan bereket ve teşvik almanız için dua ediyoruz! Lütfen bu materyali arkadaşlarınızla, ailenizle ve kilise üyelerinizle paylaşmaktan çekinmeyin. Ayrıca daha fazla kopya indirmek ve kendi dilinizde daha fazla ücretsiz öğretilere erişmek için FLNFree.com adresine gidebilirsiniz.

Tanrı sizi seviyor ve hayatınız için harika bir planı var! Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğrenmek yaşamımızı iyi yönde değiştirdi ve sizin için aynı değişimin gerçekleşeceğine güveniyoruz!

Mesih'te sevgiler,

Gary ve Drenda Keesee

Not: Kendi dilinizde daha fazla öğretisel kaynakları ücretsiz indirmek için FLNFree.com adresimizi ziyaret etmeyi unutmayın.

D İ N

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

SAĞLAYIŞIN GÜCÜ

L E N

GARY KEESEE

M E N İ N

Your Financial Revolution, The Power of Provision, Turkish

Copyright © 2023 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Gary Keesee Ministries,
P.O. Box 779,
New Albany, OH 43054, USA
GaryKeesee.com

This book is a FREE GIFT from Gary Keesee Ministries and is
NOT FOR SALE

Finansal Devriminiz Sağlayışın Gücü, Türkçe

Copyright © 2023 by Gary Keesee

Orijinal olarak İngilizce yayınlandı

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Gary Keesee Hizmetleri,
P.O. Box 779,
New Albany, OH 43054, USA
GaryKeesee.com

Bu kitap Gary Keesee Hizmetleri'nin ÜCRETSİZ ARMAĞANIDIR ve SATILAMAZ

D İ N

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

SAĞLAYIŞIN GÜCÜ

L E N

M E N İ N

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
BÖLÜM 1: IŞIK KARANLIKTA PARLAR	21
BÖLÜM 2: YENİ BİR DÜŞÜNCE BİÇİMİ	37
BÖLÜM 3: YETKİ ALANI KONUSU	55
BÖLÜM 4: HATIRLAMİYOR MUSUN?	83
BÖLÜM 5: SAĞLAYIŞINIZI GÜÇLENDİRMEK	99
BÖLÜM 6: ANAHTAR İMANDIR	127
BÖLÜM 7: UYARI: GELİŞMİŞ İMAN ÖLÇÜNÜZDE KALIN!	145
BÖLÜM 8: BİR PLANA İHTİYAÇ VAR!	161
BÖLÜM 9: HAREKETE GEÇME ZAMANI	175

GİRİŞ

Bu kitabın başlığı oldukça bariz görülebilir, ne de olsa sağlâşın güçlü bir şey olduğu besbellidir. Yani, kim sağlâşın ya da daha anlaşılır bir ifadeyle tedarikli olmanın yararını inkâr edebilir? Bence hepimiz sağlâşın ve hayatta ihtiyaç duyduğumuz şeylere tedarikli olmanın gerekli olduğunu kabul ederiz. Ancak birçokları ihtiyaç duydukları tedarige ya da sağlâşıya sahip değildir. Aslında birçok kişi sadece hayatta kalmalarına yetecek kadarına sahip olmaya çabılıyor. Sonu gelmez görünen faturaları ve borçları ödemek için kölelik hayatları sürüyorlar. Hayallerini yaşamak yerine, nefret ettikleri bir işe gitmenin gerilimi ve daha da kötüsü anlamlı bir amaçları olmadan yaşamının çaresizliği içindedirler.

Yakın tarihli bir araştırma, Amerikan halkının %48'inin yılda 31.561 dolar ya da ayda 2630 dolar ya da daha az para kazandığını ve nüfusun %40'ünün önceden planlamadan 400 dolarlık bir çek yazamadığını ortaya koyar.

Sonu gelmez haftalar ve aylar boyunca bir sonraki maaş gününe kadar idare etmek umuduyla harcadığınız her kuruşu takip etmenin stresini hayal edebilir misiniz? Elinizin bollaşması bir yana, herhangi bir çıkış yolu bulamadan borç batağının derinliklerine indiğinizi görüyorsunuz. Ben hayal edebiliyorum, çünkü dokuz uzun yıl boyunca böyle yaşadım ve hayal gücümün eseri değildi. Hayatımın ta kendisiydi.

Yokluğun Utancı

Eşim Drenda'yla evlendiğimizde harika bir hayata başlamayı umuyorduk, ama kendimizi borç batağında ve gerilimli bir hayatın

içinde bulduk. Sadece birkaç yıl içinde limiti dolduğu için iptal edilen 10 kredi kartı, %28 faiz oranıyla aldığımız üç tüketici kredisi, her ikisi de 200.000 kilometrenin üzerinde olan iki döküntü arabanın taksitleri, vergi dairesinden gelen haciz bildirimleri ve ödeyemediğimiz başka birçok borçla yüzleşmiştik. Anne babalarımıza binlerce dolar borcumuz vardı ve artık onlar bile bize borç vermekten vazgeçmişti.

Elbette hayatımızı borçlarla yok etmek için yola çıkmamıştık; sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, insanların sigorta ve yatırım ihtiyaçlarına finansal danışmanlık yapan bir şirkette çalışıyordum. Yaptığım satışlar üzerinden komisyon alıyordum, ama bu komisyonlar asla yeterli değildi. İşlerin bir gün bollaşacağını umut ederek sürekli idare ettik, ama aylar hiç değişiklik görmeden yıllara dönüştü.

Faturaları ödemek için borç paraya güvendiğimiz dokuz uzun yılın sonunda, borç bulmak için düşünebildiğimiz tüm olası yolları tükettik. Bulabildiğimiz değerli her şeyimizi rehin verdik ve bu finansal çıkmaz içinde yaşamının stresi benim ve ailemin üzerinde ciddi bir duygusal çöküntü yaratmaya başladı.

Panik ataklar geçirmeye başladım ve antidepresan ilaçlar kullandım, ancak bunların hiç yardımı olmadığı gibi ciddi yan etkilere neden oluyordu. Ayrıca doktorlarım kan şekerimdeki sorunlardan dolayı diyabet hastası olacağımı söylediler.

Sağlık sorunlarımın yanı sıra hayatımı büyük bir korku ele geçirmişti, öyle ki evden dışarı çıkmaya bile korkar haldeydim. Tüm dünya neredeyse cehennemi andıran, felce uğratan bir dehşetle üzerime çöküyordu! Tüm faturalarımızın ödeme tarihleri geçmişti ve her ay hangilerini ödemek zorunda olduğumuzu ve hangilerini ertesi aya bırakabileceğimizi düşünmek durumundaydık.

Sanırım mali bir çöküntü içinde yaşamının en yıpratıcı yanlarından birisi hissettiğim utançtı. Bir kez daha işe yarayacağı umuduyla kredi kartımı kullanmaya kalktığım her seferinde korku beni sarıyordu. Neredeyse her gün kapımıza dayanan ya da telefonla arayan

fatura tahsildarlarına sürekli mazeretler üretiyor, aslında yalanlar söylüyordum. Katlanmam gereken en zor şey güzel ailemin ihtiyaçlarının karşılanmadığını görmeyi ve bu durum yüreğimi dağlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, birbiri ardına gelen sorunlarla uğraşırken kendimi her gün bir başarısızlık abidesi gibi hissediyordum.

Bu finansal kaos radarda yanıp sönen bir nokta, zaman içinde bir an değildi. Bu durum tam dokuz yıl sürdü!

Eğer merak ediyorsanız, evet, her hafta kilisedeydik. İlahiyat ve işletme dallarında diplomam vardı ve bir yıl Kutsal Kitap okuluna gitmiştim. Kutsal Ruh'la vaftiz olmuşum ve Tanrı'yı seviyordum, ama bir şeyler korkunç derecede ters gidiyordu. Bunu biliyordum, ama ters giden neydi? Kutsal Kitap'ta okuduğum hikâyeler gerçek hayatta bir türlü olmuyordu.

Refah içinde yaşamamızın Tanrı'nın isteği olduğunu öğreten harika bir kiliseye gidiyorduk, ama bunun gerçekleştiğini görmüyordum ve nedenine dair en ufak bir fikrim yoktu. Açık konuşmak gerekirse, aslında arkadaşlarımdan hiçbirinin büyük oranda refaha kavuştuğunu da görmüyordum.

Uyandıran Arama

Bir gün para için sürekli beni sıkıştıran avukatlardan biri yeniden aradığında sonunda dibe vurduğumu hissettim. Bu sefer son derece kesin ve net konuştu. "Bay Keese, müşteriye borçlu olduğunuz 1600 doları üç gün içinde ödemezseniz, size dava açacağım." Bunu söyledikten sonra telefonu suratıma kapattı.

Her şeyin sona erdiğini biliyordum. İşim bitmişti. Borç için başvurabileceğim bir kapı kalmamıştı. Param yoktu, yiyeceğimiz yoktu. Buzdolabımız da banka hesabımız kadar boştu. Biraz olsun idare etmemizi sağlayacak verimli bir iş haftası geçirmeyi ummuştum, ama asla gerçekleşmedi.

Tam bir çaresizlik içinde, ayda 300 dolara kiraladığımız eski çiftlik evindeki küçük yatak odama çıktım. Böyle bir finansal darboğazda

yaşamamızın Tanrı'nın isteği olmadığını biliyordum, ancak refaktan çok uzaktaydık.

Gözyaşları içinde kendimi yatağa atarken Tanrı'ya yakardım. Şaşırtıcı biçimde haykırışımınla birlikte ansızın Tanrı'nın yanıt verdiğini işittim. Ruhumun derinliğinde şu ayeti duydum:

*Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle
Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır.*

— Filipililer 4:19

Sesli olarak “Bu ayeti biliyorum, ama hayatımda bunu görmüyorum” dedim. Sonra Kutsal Ruh'un şöyle söylediğini işittim:

“İçine düştüğün bataklığın benimle ilgisi yok. Bu karmaşada olmanın nedeni Egemenliği'min nasıl işlediğini bilmemendir.”

Daha sonra kilisesinin tıpkı firavunun zamanında kölelik eden İsraililer gibi yaşadığını söyledi. “Halkımın finansal olarak özgür olmasını istiyorum!” dedi.

Egemenlik ile neyi kastettiğini tam anlamamama rağmen, borçla yaşamamın işe yaramadığını ve öğrenmediğim çok daha iyi bir yaşam yolu olduğunu söylüyordu. Bunun ne olduğunu ya da nasıl işlediğini bilmiyordum, ama keşfetmek zorunda olduğumu anladım.

Yaptığım ilk şey aşağıya koşup Drenda'ya sarılmak oldu. Tanrı'nın bana söylediklerini ona anlattım ve ellerini tutarak bizi içine soktuğum belalardan ötürü Tanrı'ya ve ona tövbe ettim. Hemen orada Egemenlik ile Tanrı'nın ne kastettiğini bilmememize rağmen, öğreneceğimizin sözünü verdik. Ayrıca borç almayı bir hayat tarzı olarak görmeyeceğimizi taahhüt ettik, ama bunu nasıl yapacağımızı bilmediğimizi itiraf ettik. Dua ederken üzerime bir esenlik geldi ve Tanrı'nın bunu kendi yoluyla nasıl yapacağımızı göstereceğini anladım.

Ancak Egemenlik sözcüğünü düşündüğümde, aslında ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cennete gideceğimi biliyordum

ve Kutsal Kitap üzerine bir miktar eğitim almıştım, ama yine de neyi kastettiğini bilmiyordum. Aslında Egemenlik sözcüğü çok bildiğim bir kavram değildi. Kutsal Kitap'ta bu ifadenin geçtiğini hatırladığım tek yer Rab'bin Duası'ydı.

Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun.

—Matta 6:10

O zamanlar bunun İsa'nın bir gün yeryüzünde kuracağı gelecekteki Egemenliği kastettiğini düşünüyordum ve gerçekte neye işaret ettiğini hiç bilmiyordum. Ama metni inceledikten sonra, hatalı olduğumu gördüm. İsa burada şimdi nasıl dua edeceğimizi öğretiyordu. Tanrı'nın isteğinin yeryüzünde olması için dua etmeliyiz. Ama Tanrı'nın Egemenliği nedir?

Eğer önceki kitaplarımı okuduysanız, isterseniz 1. bölüme atlayabilirsiniz, ama bir sınava girmek üzereyken her zaman bir tekrarın yararlı olduğuna inanıyorum. Sınavınız, yani iman hayatınız zaten başladı, ama merak etmeyin. Doğru cevapları bulmak ve başarılı olmak için çok zaman var. Ancak ilk defa okuyorsanız, aşağıdakiler kritik bir önemdedir!

Yeni Bir Yaşam

Tanrı, Egemenliği'nin nasıl işlediğini hiç öğrenmediğimi söylediğinde, kafam gerçekten karıştı. Ne Drenda'nın ne de benim Tanrı'nın ne demek istediğine dair bir fikrimiz vardı. Rab'be dua ettik ve Egemenliği'nin nasıl işlediğini bilmediğimizi söylediğinde ne anlatmak istediğini bize öğretmesini istedik.

Böylece öğrenmem gereken ilk şey doğal bir egemenliğin ne olduğuydu. Bu kavramı demokrasi ve ifade özgürlüğüne alışkın Batılı zihniyetimizin idrak etmesinin zor olduğunu düşünüyorum. Tanrı'nın Egemenliği ya da Krallığı bir demokrasi değildir; egemen bir kralın

yönetimidir. Kralın yetkisi, o yetki altında işleyen çeşitli yönetsel birimlere ve bireylere delege edilerek alt katmanlara iner. Bir insan kalabalığı egemenlik oluşturmaz. Kalabalık içinde bir milyon kişi olabilir, ancak yine de bir egemenlik olmayacaktır. Egemenlik, yasa ya da yönetim aracılığıyla bir arada tutulan bir topluluktur.

Egemenliğin sözlük tanımı şudur: “Egemenlik: başında egemen bir kral ya da kraliçe bulunan bir devlet ya da yönetim biçimi.”

Doğuş Bayramı’nda İsa’nın yeryüzüne gelişini kutlamamıza rağmen, kendisiyle birlikte bir yönetim getirdiğini genelde gözden kaçıırız. Kutsal Kitap, Yeşaya 9:6-7’de bu yönetim hakkında konuşur:

*Çünkü bize bir çocuk doğacak,
Bize bir oğul verilecek.
Yönetim onun omuzlarında olacak.
Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı,
Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.
Davut’un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek.
Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak.
Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak
Ve sonsuza dek sürdürecektir.
Her Şeye Egemen RAB’bin gayreti bunu sağlayacak.*

İsa bu yönetimin başıdır ve İsa’ya kişisel Kurtarıcımız olarak iman ettiğimizde, o yönetimde hak sahibi oluruz; vatandaşlık alırız. Sadece vatandaş olmakla kalmayız, ayrıca oğullar ve kızlar olarak Tanrı’nın ev halkının fiilen bir parçası haline geliriz.

Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı’nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı’dan doğdular.

—Yuhanna 1:12-13

Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız.

—Efesliler 2:19

Tanrı'nın ev halkının üyeleri olarak O'nun ailesinin parçası oluruz ve dolayısıyla O'nun sahip olduğu her şeyin ya da bir kısmının sahibi oluruz. Ayrıca, O'nun yüce Egemenliği'nin yasal haklara ve avantajlara sahip vatandaşları haline geliriz.

Yeni Bir Egemenlik

Ne hakkında konuştuğumu daha iyi anlatmak için, Amerika Birleşik Devletleri'nin vatandaşı olmak hakkında konuşalım. ABD vatandaşı olarak yasal haklarım var. Yasal haklarım anayasamızda ve hükümetimizin geçirdiği diğer yasalarda yazılıdır. Bu yasalar ve avantajlar, kim olursa olsun, her vatandaş için geçerlidir. Bu haklar hislerimize ya da zekâmıza bağlı değildir. Hayır, yasa ile tesis edilmişlerdir ve Amerikan pasaportuna sahip her vatandaş yasal olarak bunların sahibidir. Bir vatandaşın yasal haklarından habersiz olması mümkündür, ama yine de sadece ABD vatandaşı oldukları için bunlara sahiptirler.

Bu üzerinde düşüneceğimiz bir konudur ve bunun Tanrı'ya dair görüşünüzü ve Tanrı'dan bereket almakla ilgili düşüncelerinizi değiştirmesini umuyorum. Amerika'da eğer birinin ya da bir şeyin yasal haklarımızı elimizden almaya çalıştığını ya da haksızlığa uğradığımızı görüyorsak, yasal haklarımızı savunan adli makamlara başvurabiliriz (adli makamlar ile kastım kolluk kuvvetleri ve mahkemelerdir). Mahkemeye gideriz ve yargıç bizim görünüşümüze, ne kadar zengin ya da yoksul olduğumuza dikkat etmez. Yasalara bakar. Her seferinde yasalara göre hükmetmek zorundadır. Yasa ve yargıçlar güvencemiz olarak işlev görürler.

Yasal haklarımız var ve hükümetimiz ABD'nin yasal sistemindeki adalet süreci aracılığıyla yasal haklarımızı güvence altına alır ve

teslim eder. Bunu aklımızda tutarak, Yeşaya 9. bölüme daha yakından bakalım, çünkü İsa'nın yeryüzüne getirdiği yeni bir egemenlik hakkında konuşmaktadır:

Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek. Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak. Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak...

—Yeşaya 9:7

Bu ayet Tanrı'nın Egemenliği'nin kurulduğunu ve adaletle, yani Tanrı'nın yasanın tatbik edilmesiyle sürdürüleceğini söyler. Tatbik ile kastedilen şey yasal haklarınızı uygulama ya da teslim etme sürecidir. Yasal haklarınız Tanrı'nın doğruluk dediği ya da doğru olduğunu söylediği şeylerdir. Egemenliği dahilinde Tanrı'nın doğru olduğunu söylediği ve Egemenliğin bir vatandaşı olarak yasal olarak sizin olan şeyi almanızı temin etmek için Tanrı size adalete erişim, yani vaat ettiklerini alacağınızın garantisini vermiştir.

Tanrı, isteğini bize Sözü olan Kutsal Kitap aracılığıyla bildirmiştir, öyle ki Egemenlik'teki yasal haklarımızı bilelim. Bu İyi Haberdir! Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın size verdiği vaatlerle ilgili okuduğunuz her şey Egemenliğin bir vatandaşı olarak zaten yasal olarak sizindir!

İkinci Korintliler 1:20 açık bir dille her vaadin— HER VAADİN— "Evet" ve "Amin" olduğunu söyler. Hâlihazırda karar verilmiştir; şimdiden yasal olarak sizindir.

Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te "evet"tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya "Amin" deriz.

—2. Korintliler 1:20

Tanrı'nın Egemenliği'nin temeli adalet ve doğruluktur—asla sarsılmaz. Bunu şöyle düşünün: Eğer Tanrı'nın Egemenliği'nin yasanı (isteğini) ve yasanın söylediği şeyi bana garanti eden adalete erişimim olduğunu bilirim, o zaman güvendeyim ve korkmam.

Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işittir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

—1. Yuhanna 5:14-15

Bu ayette Tanrı'nın bizi işittiğini söylerken, kastedilen şey sözcüklerimizi sesli olarak duyması değil, dileğimizi ele almasıdır.

Adaletin yerini bulmasını temin etmek için bir davaya bakan bir yargıç düşünün. Mahkeme ve yargıç adaletin tüm vatandaşlara eşit uygulanmasını temin etmek için vardır. Yargıcın kararı hislerine değil, her vatandaş için uygulamaya koyduğu yasalara bağlıdır. Yargıç adaletin yazılı yasalara göre yerine gelmesini (yasanın tatbiki) temin etmek için çalışır.

Tanrı'nın durumundaysa, O'nun tahtı (yetki makamı) ve gücü İsa'ya ve O'nun Egemenliği'ne gelen her insan için adaleti (O'nun isteğinin tatbiki) temin etmek için çalışmaktadır.

Lütfen bu cümleyi yavaşça yeniden okuyun ve Tanrı'yla ilgili mevcut görüşünüzü etkilemesine izin verin. Çoğu insan Tanrı'nın duruma göre karar verdiğini düşünür, ama bu doğru değildir. O, değişmez yasaları olan bir Egemenliğin Kralı'dır. O, yasanın dışında kararlar almaz ve almayacaktır. Daha dilemeden önce cevabının ne olduğunu bilebiliriz ve yasanın söylediği şeye sahip olduğumuza henüz görmeden emin olabiliriz, çünkü yasanın tatbik etme gücüne sahiptir.

Artık Dilenmek Yok

Drenda ve ben Egemenlik'teki yasal haklarımızı öğrenmeye başladığımızda, Tanrı ve Kutsal Kitap hakkındaki düşüncelerimiz dramatik bir değişime uğradı. Yeni anlayışımızın sonucunda hayatımız değişti. Artık dilenmek yok. Artık yalvarmak yok. O'nun Egemenliği'nin vatandaşları olarak bize zaten verilmiş olan bereketleri öğrendik. Ve bu vaatlere nasıl sahip çıkacağımızı ve yeryüzünde bunların nasıl serbest kalacağını öğrenmeye devam ettik. Gökte olan her şeyin sahibi olduğumuzu öğrenmek bizim için büyük bir vahiydi. Vatandaşlar

olarak, Egemenliğin yasalarına yasal erişimimiz var. Ev halkının üyeleri olarak, gökteki tüm miras üzerinde yasal hakka sahibiz.

*Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçısıyız...
Tanrı'nın mirasçılığıyız, Mesih'le ortak mirasçılığımız.*

—Romalılar 8:17

Ayette Mesih'le ortak mirasçılar olduğumuzu söylediğine dikkat edin! Bunun anlamı Mesih'e ait olan her şeyin bize de ait olduğudur!

Tanrı o gün küçük, harap evimde Egemenliği'nin nasıl işlediğini bilmediğimi söylediğinde, O'nun Egemenliği'nin yasalarını ve yasal yapısını kastediyordu. Haklıydı. Egemenliğin ne olduğu ya da nasıl işlediği hakkında bir fikrim yoktu. Ancak çabucak kavradığım ve egemenliğin ne olduğunu anlamama yardımcı olan bir şey, egemenliklerin değişmez yasalarla işlediğiydi. Yasalar ayrımcılık yapmaz. Belli bir kişiyi kayırmak için değişmezler. Hayır, sabit ve sarsılmazdır.

Size bir örnek vereyim. Günümüzde elektriğin nimetlerinden yararlanıyoruz ve evlerimizi aydınlatıyoruz. Yeryüzü yaratıldığından beri elektriği yöneten yasaların her zaman var olduğunu kabul edersiniz. Ancak, binlerce yıl boyunca elektrikle aydınlanma yoktu. Neden? Çünkü hiç kimse elektriği yöneten yasaları ve ampulü keşfetmemişti. Yıldırımlar ve statik elektrik gündelik hayatın bir parçası olarak gözlenmesine rağmen, sadece gözlemden ibaretlerdi. Kimse gözlemediği olayı fiilen tekrarlamayı düşünmedi, çünkü gördüklerinin öğrenilebilecek doğal yasalara dayandığını anlamadılar.

Aynı anlayış eksikliği günümüzde kilisede yaygındır. İnsanlar Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın yaptığı büyük işleri okurlar, ama okudukları hakkında gözlemsel bir anlayışın ötesine geçmezler.

Birçokları Tanrı'nın onların hayatında bazı harika işler yaptığını tanımlamışlardır, ama tıpkı bir yaz fırtınasında bulutların içinde parlayan bir şimşegi izler gibi orada durup "Vay canına, bunu gördün mü?" derler ve bu olayı tekrar edemezler, çünkü az önce gördükleri şeyi idare eden

yasaları bilmezler. Örneğin, günümüzde dünyanın herhangi bir yerine, her nereye istersek elektrikli aydınlatmalar koyabiliriz, çünkü elektrik yasalarını biliyoruz.

Aynı şekilde, yine günümüzde uçakla binlerce kilometre uzaklıktaki dünyanın herhangi bir yerine bir günde seyahat edebiliriz. Aerodinamik yasasını anlamamız ve bunlardan yararlanmamız sayesinde uçaklara uçuş kabiliyeti kazandırıyoruz. Ancak, bu yasa dünya yaratıldığından beri her zaman vardı, zira kuşlar her gün bu yasaı kullanırlar. Ama insanlık tarihinde binlerce yıl boyunca hiç kimse uçak kullanmadı, çünkü aerodinamik yasasını keşfetmemiş ve onu nasıl kullanacaklarını öğrenmemişlerdir.

Aynı durum Tanrı'nın Egemenliği için de geçerlidir. Çoğu insan yalvarır, ağlar ve onlar adına bir şeyler yapması için Tanrı'yı ikna etmeye çalışır. Ancak bilmedikleri şey, iman ettikleri zaman, Egemenliğin tüm yasalarının ve avantajlarının kullanmaları ve tadını çıkarmaları için dilenmelerine gerek olmadan onlara ait olduğudur.

Sizin kilisenize geldiğimi varsayalım. Geldiğim akşam ibadet salonundaki ışıkların açık olması için dua edip oruç tutar mıydınız? Elbette hayır! Eğer kilisenize geldiğimde şans eseri ışıklar açık olmasaydı, Tanrı'yı ışıkları açmaya ikna etmek için hep bir ağızdan yakarmaya ve yalvarmaya başlar mıydınız? Hayır, ışık düğmesini bulur, tek bir parmak hareketiyle düğmeye basardınız ve ışıklar yanardı. Korku yok, panik yok, sadece düğmeye basın!

Ama bir nedenden ötürü, Hristiyanlar Egemenliğe ve Tanrı Sözü'ne bu bakış açısıyla asla yaklaşmamışlardır. Zamanlarının çoğunu bir şeylerin olması umuduyla yalvararak geçirirler. İstekleri gerçekleşmediğinde, Tanrı'nın kabul etmemeyi seçtiğine inanarak hemen Tanrı'yı suçlarlar. Günümüzde Hristiyanların çoğunun Tanrı'nın kötü şeylerin olmasına izin verdiği ya da bir trajedi olduğu zaman Tanrı'nın en iyisini bildiğine inanmasının nedeni bu anlayış kıtlığıdır. Dostum, Tanrı'nın Egemenliği böyle işlemiyor!!!! Bir kez daha 1. Yuhanna'ya bakalım:

Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işittir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

—1. Yuhanna 5:14-15

Yasal hakkımıza göre isteğini ve bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı güvenimiz vardır! Ne yazık ki, bu metinde açıklanan şey gerçek imanlıların büyük bir kısmı tarafından anlaşılmamaktadır. Kendi tecrübeme göre, çoğunluğu diyebilirim. Ama hayatımı kelimenin tam anlamıyla değiştiren şey bu anlayış oldu!

Vizyon mu Hayatı İdame mi?

Kutsal Kitap'taki hikâyeleri yeni bir ilgiyle okumaya başladım. Her hikâyede keşfedilmeyi bekleyen ruhsal yasalar olduğunu biliyordum. Bir ruhsal ilim adamı oldum. Her hikâyede sorular sorardım. “Bu neden oldu?”, “Bu hikâyede hangi yasa tasvir ediliyor?” Yavaş yavaş Tanrı'nın Egemenliği'nde bana ait olan ilkeleri ve yasaları öğrenmeye başladım ve tam anlamıyla hayatımı değiştirdi.

Bu yasaları uygulamaya başladıktan sonraki iki buçuk yıl içinde tüm borçlarımızdan kurtulduk. Arabalarımızı peşin parayla almaya başladık, 55 dönümlük arazi üzerine hayallerimizin evini yaptık ve çok daha fazlası. En iyisi artık üzerimizde finansal baskı yok. Evimizin borcu kapandı ve artık hayatta kalmaya çalışmak yerine görevimize, amacımıza odaklanabiliriz.

Öğrendiklerimiz bizi çok heyecanlandırıyordu, ancak arkadaşlarımızın ve tanıdıklarımızın birçoğu bizim gördüğümüz bereketleri görmüyordu. Öğrendiklerimizi insanlara öğretme arzusuyla, 1995'te İman Yaşamı Kilisesi'ni başlattık. Tanrı'nın bize öğrettiği yasalar ve ilkeler ışığında insanlara finansal olarak nasıl özgür olabileceklerini ve Egemenliğin bereketli hayatını nasıl yaşayacaklarını paylaşmaya odaklandık.

Sonra 2005'te medya hizmetimiz olan *İman Yaşamı Şimdi'yi*

başlattık. “İman Yaşamı Şimdi” hizmeti aracılığıyla günlük TV programlarımız olan *Para Meselesini Çözmek* ve *Drenda*’yı dünyadaki her zaman diliminde Egemenliğin Müjdesi ile birlikte yayınlamaktayız.

Bugün üç çocuğumuz arasında paylaşacağımız bir adet McDonalds menüsü almak için bozuk para bulma umuduyla araba koltuklarının arasına düşmüş çeyreklikler aramıyoruz. Şimdi yaptığımız hizmet için milyonlar harcıyoruz ve bunu nasıl yaptığımızı insanlara öğretmek için tutkumuz var.

Aniden hayatımızı idame etme zihniyetinden vizyon temelli zihniyete geçiş yaptık ve hayatlarımızda neler yapabileceğimizi ve başarabileceğimizi hayal etmeye başladık. Finansal kaostan ve kölelikten finansal özgürlüğe geçtik.

Parasızlıkla geçen kölelik günlerimizde en ufak bir ödeme yapmak bile büyük bir krizdi. Büyük bir strese girerek bize borç verecek birilerini arardık ya da bir kez daha rehine dükkânının yolunu tutardık! Ama bugün Sağlayışın Gücü’nün tadını çıkarıyoruz.

Şunu sorabilirsiniz, “Gary, Sağlayışın Gücü nedir?” Sağlayışın gücü hayatınızı idame etmeye çalışmakla geçen bir ömürden kurtularak amacınızı bulma kapasitesidir. Sağlayışın ya da tedarikçinin her zaman bir vizyon olduğunu hatırlayın. Bunu yeniden okuyun: Sağlayış bir vizyon meselesidir ve vizyon gerektirir.

Tedarikli olmamak ardında kölelik hayatı bırakır ve kölelerin büyük hayalleri yoktur! Her zaman hatırlayın ki, siz köle değilsiniz! Tanrı’nın ev halkının bir üyesisiniz, İsa’yla birlikte tüm mülk üzerinde mirasçısınız. O halde gözlerinizi göğe kaldırın ve yeni bir gelecek görün. Hayal kurmak, vizyonunuzu zevkle oluşturmak ve iyi bir yaşam sürmek için özgür olmanızı istiyorum. Bu kitap boyunca ilerlerken ilham alacağınıza ve sadece ilham almakla kalmayıp güven kazanacağınıza inanıyorum. Hayatımı değiştiren Egemenlik yasalarının aynısı sizin için de geçerli.

—Gary Keese

Bu kitap esasen “Finansal Devriminiz” adlı serinin dördüncüsüdür. Burada referans verdiğim yasaları ve Tanrı’nın Egemenliği’nin nasıl işlediğini daha iyi anlamak için ilk üç kitabı da okumanızı teşvik ederim. Diğer kitaplar: *Finansal Devriminiz: Bağlılığın Gücü*, *Finansal Devriminiz: Dinlenmenin Gücü* ve *Finansal Devriminiz: Stratejinin Gücü*. Bu kitapları GaryKeese.com ya da Amazon.com sitelerinden edinebilirsiniz.

BÖLÜM 1

IŞIK KARANLIKTA PARLAR

Giriş bölümünde durumumuzun gerçekliğiyle yüzleşerek sonunda Tanrı'ya yakarmama neden olan avukatla telefon görüşmesinden söz ettim. Ağlayarak kendimi yatağıma attığımda Rab'bin bana konuştuğunu ve Egemenliği'nin nasıl işlediğini hiç öğrenmediğim için bu karmaşa içinde olduğumu söylediğini anlattım. Ama nasıl işliyordu? Bana ne göstermeye çalışıyordu? Hiçbir fikrim yoktu, ama keşfetmek üzereydim.

Hatırlıyorsanız, davadan kurtulmak için avukata üç gün içinde 1600 dolar ödemek zorundaydım. O anda elimizde ne mevcut paramız ne de 1600 doları zamanında ödeyebilmemizi sağlayacak bir iş beklentimiz vardı. İmkânsız görünen bir durumdaydım ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Bunun yerine, Egemenlik'teki ilk dersimi almak üzereydim.

O dönemde yolda giderken bir baca gibi duman çıkaran eski püskü bir Dodge minibüs kullanıyordum. O akşam sigorta ihtiyaçlarını görüşmek üzere bir aileyle randevum vardı ve randevumuz ofisimden arabayla yaklaşık 15 dakika uzaklıktaki evlerindeydi.

O günlerde arabamı müşterilerimin evinden görülmesin diye kasten sokağın aşağısında ya da kuytu bir köşede park ederdim. Sebebi basitti. Ne zaman minibüsü çalıştırsam, etraf egzoz dumanına boğuluyordu ve yatırım ve sigorta danışmanlığı yapan sözüm ona finansal bir uzman olduğumdan böyle bir imaj işlerim için iyi olmazdı.

Evet, o akşam her zamanki gibi arabamı müşterinin evinden görülmeyecek bir noktaya park ettim. Harika bir ziyaret oldu ve “hoşça kal” dedim, ancak beyefendi arabama kadar geçirmek üzere bana eşlik edeceğini söyleyince kaygılandım. Biraz sinir bozucu olsa da, arabayı çalıştırmamı izlemek için beklemediği sürece sorun olmazdı, ancak maalesef bekledi. Uzaklaşması için çantamı ve minibüsteki ıvır zıvırı düzelterek oyalanmama rağmen, orada sabırla bekledi ve daha fazla zaman geçiremeyeceğimi kabullenip çaresizce minibüsü çalıştırdım. Elbette, beklendiği gibi sokak aniden büyük bir gürültü eşliğinde egzoz dumanıyla doldu.

Vitese takıp yola koyulmak üzereyken, eliyle beni durdurmak için işaret edip pencerenin yanına geldi. Sonra bana fazladan para kazanmak için yarı zamanlı araba yedek parçası işi yaptığını ve motora bakmak istediğini söyledi. Elbette dedim ve bir göz atması için kaputu açtım. Aslında ne bulacağının bir önemi yoktu. Ne de olsa bu eski minibüse yeni parça takmak için param yoktu.

Birkaç dakika sonra yanıma gelip şöyle dedi, “Tam şüphelendiğim gibi, motor kapağının contası kırılmış. Yavaş sür ve seni yolda bırakmadan önce tamir ettir. Sadece 700 dolara patlar.”

Tavsiyesi için teşekkür ettim ve ofise geri geldim. Kafamda duyduğum tek ses “Sadece 700 dolara patlar” cümlesiydi. O anda 700 dolar kulağıma sanki bir milyon dolar gibi geliyordu ve avukata ödemek için 1600 dolar bulmak zorundaydım. Bunun yanı sıra, ödenmesi gereken bir yığın fatura beni bekliyordu.

Cevabım yoktu, ama Drenda’yla birlikte önceden ettiğimiz duayı hatırladım, “Tanrım, bize Egemenliği’nin nasıl işlediğini öğret ve nasıl borçsuz yaşayacağımızı göster.”

Ofisime doğru ilerlerken finans durumum hakkında Rab’le konuşmaya başladım. “Rab, ihtiyacım olan parayı biliyorsun. Bu minibüs için hâlâ bankaya borcum var ve şimdi de 700 dolarlık masraf çıktı. Rab, içtenlikle söylüyorum ki, minibüs için bankaya borcumu ve tamir masrafını düşündüğümde, muhtemelen yansaydı ve sigorta

şirketi tüm borcu ödeseydi çok daha iyi olurdu!” Bunu yüksek sesle alaycı ve sinirli bir tonla söyledim ve gerçekte bir dua değildi.

Bunu söylediğim an bir şey dikkatimi çekti. Her zaman orada mıydı emin değildim, ama kaputun üzerinde küçük bir baloncığa benzer bir şey gözüme çarptı. Gözümü ona diktiğimde, sanki yavaş yavaş büyüyor gibi geldi. Baloncğu izlemeyi sürdürünce, gerçekten de boyutunun büyüdüğüne emin oldum. Bunun ne olduğuna anlam veremedim ve minibüsün arkasında uzayıp giden her zamanki egzoz dumanının dışında başka bir duman görünmüyordu. Bu yüzden ofise kadar yoluma devam ettim.

Ofisin park yerine yanaşırken, minibüsün ön tarafından aniden bir ateş topu yükseldi! Motor kısmından havaya doğru neredeyse iki metrelik alevler fıskırdı. Bunu görünce ağızımdan şu sözler döküldü, “Rab, dediğimi duydun mu?”

Ertesi gün sigorta şirketi tazminatı ödedi ve bir gecede avukata borçlu olduğum 1600 doların yanı sıra minibüsün borcunu kapatmaya yetecek param oldu. Üstelik market alışverişi yapmak için geriye bir miktar para kaldı. Aynı zamanda hem mutlu hem de şaşkındık, ama şimdi altı kişilik ailemizin ihtiyaç duyduğu bir arabamız yoktu.

O zamanlar neler olduğunu açıklayamıyordum, ama minibüsün yanmasını sesli olarak söylemiş olmam dikkatimi çekti. Daha önce kullandığım hiçbir araba alev alıp yanmamıştı.

Diğer taraftan, daha önce bir arabanın yanmasını istediğimi sesli dile getirmemiştım.

Bu olay Egemenlik ile bağlantılı mıydı? Bunun gerçekleşmesine neden olan bir şey var mıydı yoksa sadece bir tesadüf müydü? Emin değildik. Minibüsün borcunun yanı sıra avukata olan borcumuzu kapatmanın zaferini kutlamamıza rağmen, hâlâ bir minibüse ihtiyacımız vardı, ama nasıl?

**Bunu görünce
ağızımdan şu sözler
döküldü, “Rab,
dediğimi duydun mu?”**

Yeni Bir Minibüs

Babam halimizi sormak ve yanan minibüsün yerine yenisini almamıza yardım etmeyi önermek için aradı. Babamın yeterli parası vardı ve bizim için yeni bir minibüs almasını umuyordum. İyi bir kullanılmış araç bulmak için bölgedeki birkaç araba satıcısına gitmemizi önerdi. Elbette, bu teklifi sevinçle kabul ettim.

Birkaç satıcıya gittik ve kusursuz bir Dodge Caravan buldum. Yaklaşık bir yaşındaydı ve çok iyi durumdaydı. Babama Drenda'nın bordo renkli bu güzel minibüsü sevdiğini anlatırken "Harika! Hemen gidelim ve bir çek yazayım" gibi bir şey söyleyeceğini umuyordum. Ama söylediği şey bu değildi. Bunun yerine "Satın alman için 5000 dolar katkı vereceğim" dedi. Evet, bu gayet cömert bir teklifti, ama sadece peşinatı karşılamaya yetiyordu ve geri kalan tutarı ben üstlenmeliyim.

Aniden gerçekler karşısında donakaldım. Kredi notum herhangi bir bankadan kredi almamı imkânsızlaştırıyordu. Ve o ana dek, kötü finansal durumumuzu babamdan gizleyebilmişim. İkinci olarak, daha fazla borç alamayacağımı hissediyordum.

Ancak bildiğim başka bir seçenek olmadığından, en azından bir kredi başvuru formu doldurmaya hızlıca karar verdim. Ancak bunun için durumumu babama itiraf etmek zorundaydım, çünkü bana kefil olmasına ihtiyacım vardı. Tüm hikâyeyi isteksizce babama anlattım ve kredi başvurusu için bana kefil olunca formu ilettik. Araba satıcısı başvuru sonucunu yarın sabah bildireceklerini söyledi.

Elbette, babamın kredi notu çok iyi olduğundan bankanın krediyi onaylayacağından emindim. Eve dönerken beni endişelendiren şey kredinin onaylanmaması değildi. Krediyi geri ödeyemeyeceğimi biliyordum, ama arabaya gerçekten ihtiyacım vardı ve hiç paramız yoktu. Ne yapmalıyım? Kafam karışık ve endişe içindeydim.

Eve gidip Drenda'ya durumu anlattığımda, yeni bir borç senedi imzalayamayacağımızı o da biliyordu, ama başka ne seçeneğimiz vardı? O gece ikimiz de uyumakta zorlandık, ama sabahleyin kredi almamamız gerektiğine ikna olduk.

Bunun üzerine babamı arayıp teklifi için teşekkür ettim ve minibüs için daha fazla borç alamayacağımızı söyledim. Sonra satıcıyı aradım ve gelmeyeceğimizi bildirdim. Minibüs kredisinin onaylandığını, minibüsün temiz ve teslim edilmeye hazır olduğunu söylediler. Onlara teşekkür ettim, ama ısrarla minibüsü alamayacağımı belirttim.

Telefonu kapattığımda esenliğim vardı, ama hâlâ altı kişilik ailemizin sığabileceği büyüklükte bir aracı nasıl satın alabileceğimizi bilmiyordum. Bir şeyler düşünene kadar iki kapılı küçük şirket arabasıyla idare etmek zorundaydık. Yaklaşık iki hafta geçti ve bir yere gitmemiz gerektiğinde birden fazla yolculuk yaparak iki kapılı minik arabayla idare ettik.

Sonra bir gün birkaç ay önce Drenda'nın tanıştığı bir kişiden bir telefon aldık. Drenda, anne babasının ayda bir Atlanta'da düzenlediği antika müzayedesini için eşyalar arıyordu. Anne babası müzayedelerinde satacak eşyalar bulmak için ayda bir Ohio'ya gelirlerdi ve Drenda onların ilgisini çekebileceğini düşündüğü herhangi bir şey için gözünü açık tutardı. Bulduğu eşya başına Drenda'ya komisyon verdikleri için her ay az da olsa ekstra bir gelirimiz olurdu.

Meğer Drenda bu kişiye bir yerde rastlamış ve yaptıkları işler hakkında sohbet etmişler. Drenda adama eğer satacak bir şeyi olursa, ilgilenebileceğini söyleyip telefon numarasını vermişti. Bu adam oldukça büyük bir bakımevini yönetiyormuş ve zaman zaman yaşlı bir hasta bakımevine yattığında tüm eşyalarını tasfiye etmesi gerekiyormuş. Kurtulmak istedikleri bu ev eşyalarıyla ilgilenecek bir aile bulunmadığında, bakımevi yöneticisi bunları bir depoda saklayıp sonunda satışa çıkarıyormuş.

Onu tanıımıyordum, bu nedenle aradığı zaman not aldım ve Drenda'ya haber verdim. Uzun lafın kısası, Drenda adamı aradığında, elinde tasfiye etmek istediği üç oda dolusu mobilya ve ev eşyası olduğunu ve satın almakla ilgilenip ilgilenmediğini sordu. Adam bütün bu eşyaların tümünü çok düşük bir fiyata teklif etti.

Drenda'yla birlikte odalara bakmaya gittik ve odalar tavana kadar eşyalarla dolu olduğundan her şeyi etrafıca görememiş olsak da,

satıldığı takdirde bakımevi yöneticisinin istediğı fiyatı karşılayacağını düşündüğümüz birkaç eşya gözümüze çarptı. Drenda'nın anne babasını aradık ve bize parayı gönderdiler, kamyonetlerini getirdiler ve aylık müzayedeleri için her şeyi Atlanta'ya taşıdılar.

Müzayede çok başarılı geçti ve komisyonumuz olarak bize mükemmel durumda olan ve sadece birkaç yıllık bir Peugeot station wagon vermeyi kabul ettiler. Birçok insan için kullanılmış bir arabaya sahip olmanın büyük bir kutlama nedeni olmayacağını biliyorum. Ama o zamanlar bizim için öyleydi, çünkü ilk kez üzerinde borç olmayan bir araba kullanıyorduk. Araba yeni boyanmıştı ve yepyeni görünüyordu. Çok sevindik.

Birden bire görmeye başladım. Borç almaksızın ihtiyacım olan şeyler için Tanrı'nın bana yardım edeceğine güvenebilirdim.

Düşünce Değişimi

Bundan bir yıl önce, hâlâ Oklahoma'da yaşarken Rab'le yaşadığım başka bir olay şimdi bana daha anlaşılır geldi. Geriye baktığımızda, Rab'bin dikkatimi çekmeye çalıştığımı görebiliyordum, ama o kadar büyük bir borç ve baskı altındaydık ki, Tanrı'nın bize ne öğretmeye çalıştığının farkında değildik.

Avlanmayı severim ve özellikle de geyik avlamayı seviyorum. Ama ayrıca geyik eti yemeyi ve çabalarımın karşılığını almayı seviyorum. Durum böyleyken son yıllarda av çabalarım karşılıksız kalıyordu. Ava çıkar, soğukta oturur ve günler boyunca bir geyik bile görmezdim. Bu durum cesaretimi kırıyordu, çünkü beslemem gereken çocuklarım nedeniyle geyik etinin ev ekonomimize büyük faydası vardı. Geçmişte bir derece başarılı olmama rağmen, verimli bir geyik avı sezonu geçirip eve et getirmemin üzerinden yıllar geçmişti.

Bir gün, yaklaşmakta olan geyik avı sezonunu düşünürken Rab'bin sesini işittim. Şöyle dedi, "Bu yıl geyiğini nasıl elde edeceğini göstermeme neden izin vermiyorsun?" Şaşkına döndüm. "Geyiğimi nasıl elde edeceğimi göstermek mi?" Bunun anlamı nedir?

Bu sözler üzerine dua ettiğimde, Kutsal Ruh'un o geyiği elde etmem için beni finansal bir tohum ya da hediye ekmeye yönlendirdiğini hissettim. Daha önce geyik avlama beklentisiyle hiç para ekmemiştim ve ilk başta biraz garip geldi. Ama Rab'bin beni o tohumu çok ayrıntılı talimatlarla ekmeye yönlendirdiğini açıkça hissettim. Ekmek için yönlendirildiğimi hissettiğim tutar karşılığında bir çek yazacaktım. Drenda ile birlikte ellerimizi çekin üzerine koyacak ve 1987 sezonunun geyiğini avladığım zaman değil, daha şimdiden almış olduğumuzu imanla ilan edecektik.

Bir Hristiyan olarak her zaman kiliseme sunu vermiş ve desteklemiş olmama rağmen, belirli bir niyetle ve dua ettiğimde aldığıma iman ederek finansal tohum ekmek benim için yeni bir şeydi.

Böylece elime bir çek aldım ve açıklama kısmına "1987 yılı geyiğim için" yazdım. Drenda'yla birlikte ellerimizi üzerine koyduktan sonra güvendiğim bir Hristiyan hizmetine postaladık. Çeki postaya attığım sırada geyiğimi şimdiden almış olduğumu ilan ettim. Bir kâğıt parçasının üzerine geyiğimi almış olduğuma inandığım günü ve saati yazdım ve avcı yeleşimin cebine koydum.

O dönemde Oklahoma'nın Tulsa şehrinde avlanabileceğim bir yer yoktu, ama kiliseden bir arkadaşım Şükran Günü için ailemizi babaannesinin kırsaldaki çiftlik evine davet etti ve çiftliğin etrafında birkaç geyik gördüğünü söyledi.

Böylece güzel bir yemek, paydaşlık ve geyik avı için Şükran Günü sabahı ailece çiftlik evine gittik. Arkadaşım av için beni nereye yönlendireceğini tam bilmiyordu, ama çiftlik arazisi içindeki orman sınırında bir çayır vardı ve çayıra çıkmamı ve oradaki büyük bir ağacın yanına oturmamı önerdi.

Şimdi gözünüzde şu resmi canlandırmanızı istiyorum. Güneş yavaşça çevremi aydınlatırken, tam ortasında tek bir büyük ağaç olan bir çayırın tam ortasında oturduğumu fark ettim. Tamamen yanlış bir yerde olduğumu hissettim, zira akli olan hiçbir geyiğin çayırın ortasında otururken kendisini bana göstermeyeceğini biliyordum.

Tam ayağa kalkıp yüz metre mesafedeki ormanlık alana doğru yürümek üzereydim ki, solumdaki ormanlık alandan bir hareket işittim. Yaprakların hışırdadığını duyabiliyordum ve bunun bir geyik olduğunu anladım.

Aniden üç dişi geyik ormanlık araziden çıkarak çayırın kenarında görüldü. Onları bir an için gördüm, çünkü çalılıarın içinden geçip gittiler. Geyikler çok uzaktaydı ve geyiklerin hareketli olduğunu düşündüğüm noktaya gitmeden önce durup birkaç dakika bekledim. Sonra ben farkında olmadan, erkek bir geyik çayırılık boyunca arka tarafımdan doğrudan bulunduğum ağaca doğru koştu.

Geyik çayır boyunca önümdeki ormanlık alana koşarken ben ağacın diğer tarafındaydım ve bu yüzden beni görmedi. Geyik ağaca koşarken kokumu aldı ve sesli bir homurtu çıkarınca şaşırdım. Aniden gelen sese doğru dönüp baktığımda, sadece beş metre uzağımdaki altı boynuzlu erkek geyikle göz göze gelince şok oldum. Geyik birden durumu anladı ve tam hızla ormana doğru sıçraya sıçraya kaçmaya başladı.

Elbette tam hızla koşan bir erkek geyiğe dürbünlü bir tüfikle nişan almak hiç kolay değildir ve geyik ağaçlar arasında gözden kaybolmadan önce sadece bir atış şansım olduğunu biliyordum. Geyik yükselene sıçrayarak koşarken dikkatlice nişan alabilmem imkânsızdı. Geyiğin ormana dalmasına 20 metre kala tetiği çektim. Tetiği çekmemle birlikte geyik yere düştü ve hareketsiz kaldı. Şok olmuşum! Bu gerçekten olmuş muydu? Her şey çok hızlı gelişti! Yavaşça kalktım ve geyiğin düştüğü yere yürüdüm. Hemen cebimdeki notu çıkardım ve geyik için Tanrı'ya şükretmeye başladım.

Tüfeğin sesini duyan arkadaşım dışarı çıktı ve yerde yatan geyiği görünce beni tebrik etti. Rab'bin bana söylediği şeyi arkadaşım ile paylaşmamıştım, ama ona bakıp şöyle dedim, "Bu geyiği üstün avcılık yeteneğimle avladığımı düşünmüyorum." Sonra ona Drenda'yla birlikte geyik için dua ettiğimiz gün yazdığım kağıdı gösterdim. Üzerinde sadece şöyle yazıyordu, "İsa'nın adıyla dua ettiğim bu tarih ve saatte 1987 geyiğimi aldığıma iman ediyorum." Arkadaşımın görmesi için kağıdı tuttum ve Rab'bin bana ne yapmamı söylediğini anlatmaya başladım.

Bu olay dikkatimi çekti. Bunun Tanrı'nın işi olduğundan hiç kuşku yoktu. Ama bir nedenden ötürü, henüz noktaları birleştirememiştim. Egemenlik yasası kavramını ve mali durumumu etkileyen geyik avı olayını henüz kavramamıştım. O geyiği avlamak muhteşemdi, ama yeniden olur muydu? Egemenlik yasası kavramı olmadan, geyiğin ortaya çıkmasına neyin ya da hangi yasaların neden olduğunu bilemezdim. Ama sonraki geyik avı sezonunda yeniden denemeyi dört gözle bekliyordum.

**Bu olay dikkatimi
çekti. Bunun Tanrı'nın
iş olduğundan hiç
kuşku yoktu.**

İman Her Seferinde Çalışır

Ertesi yılın geyik avı sezonu farklı geçti, çünkü Tulsa'dan Ohio'ya taşınmıştık. Bu taşınma fikri bir gün dışarıda yürürken bana geldi. Kutsal Ruh bana konuştu ve evimizi Ohio'ya taşıma zamanının

geldiğini ve hizmetimi orada sürdüreceğimi söyledi.

O ana dek on yıldan beri Tulsa'da yaşamıştık ve Tulsa'yı seviyordum, ama oradan ayrılmanın getirdiği beklentilerle mutluydum. Bir yıl kadar önce yaşanan petrol krizi Tulsa'yı özellikle kötü etkilemişti, çünkü ekonomisi esasen petrole dayanıyordu. Finans durumumuz kritikleşti ve kendimizi zar zor geçinirken bulduk. Taze bir başlangıç yapacak olmak beni heyecanlandırıyordu. Ancak sonraki dokuz yılın Tulsa'da yaşadığımız finansal sıkıntıları katbekat aşacağından habersizdim.

Yazın başında Ohio'ya taşındık ve Ohio'da bizi bekleyen şeyleri sabırsızlıkla bekliyordum. Ancak işimizi en baştan kurmanın ve tüm borçlarımızı bizimle birlikte Ohio'ya taşımamızın son derece gerilimli olduğunu kısa sürede keşfettik.

Elbette, geyik avı sezonu ile birlikte üçüncü çocuğumuz Tom'un doğumu da yaklaşıyordu. Tom Ohio'daki geyik avı sezonunun ikinci günü dünyaya geldi ve bebeğin gelişi ve işimizi başlatmamız nedeniyle av için uygun yerler keşfetmeye zamanım olmadı. Avlanmaya uygun sadece bir yer biliyordum.

Lisedeyken, büyüdüğüm evin karşısında hayvan tuzakları kurardım. Ailemin arazisinde bir gölet vardı. Komşumuzun çiftliği boyunca akan küçük bir dere bu göleti besliyordu. Çocukluğumda yıllarca o derenin çevresinde dolaşmama rağmen, orada asla bir geyik ya da geyik izi görmediğimi itiraf etmeliyim. Ama üniversitedeyken kardeşim beni aramış ve bir gün orada bir geyik görüp şok olduğunu ve gelecek sonbaharda avlanmayı planladığını söylemişti. İkimiz de şaşırmıştık. Bu konuşmayı dokuz ya da on yıl önce yapmıştık ve ben bunu zihnime not etmiştim.

Dereye çok aşına olduğumdan geyiği kesin olarak gördüğü noktayı hatırladım. Bana derenin ikiye ayrıldığı ve büyük bir çınar ağacının durduğu yerde geyiği gördüğünü söylemişti. Daha sonra büyük çınar ağacının geyiği avlamak için harika bir pusu noktası olduğunu düşündüğü söyledi.

Kardeşim bir keresinde ıskaladığını söylese de o derede hiç geyik

avlamadı. Ama yıllarca oraya da gitmemişti, bu nedenle ağacın hâlâ orada olup olmadığını ya da ava çıkacağım sabahın karanlığında onu bulup bulamayacağımı bile bilmiyordum.

İşleri biraz daha karıştıran şey Ohio’da av tüfeği kullanımıyla ilgili bir yasa olmasıydı. Geyik avında sadece saçmayla avlanmaya izin vardı. Benim ise o dönemde çift namlulu bir tüfeğim vardı ve bu tüfekle saçma attığımda 20 metreden uzaktaki bir geyiği vurabileceğime güvenmiyordum. Ama o sırada imkânlarım bu kadardı ve planım buydu.

Drenda’yla birlikte tohumumuzu ektik, önceki yıl yaptığımız gibi çekin üzerine ellerimizi koyduk ve Markos 11:14 uyarınca geyiğimizi şimdiden aldığımızı ilan ettik. Uzun lafın kısıası, Ohio av sezonunun dördüncü günü, yani ava çıktığım ilk gün 40 dakika içerisinde bir dişi bir de erkek geyiği hem de ikisini de 75 metre uzaktan avladım. Bu av elimdeki tüfekle yapabileceğimin çok ötesinde bir başarıydı. Ohio’da o dönemde iki geyik limiti olduğundan o yılki hasadım sadece iki geyik oldu. Evet, iki geyiğimi 40 dakika içinde elde ettim.

Bir kez daha, bir şeyler olduğunun farkındaydım. Ama bu geyik hasadı döneminde mali bakımdan gerçekten kötü durumdaydık ve yaşadığımız stres boğucuydu. Aynı ilkeyi mali durumumuza uygulamak aklıma gelmiyordu.

Çok Fazla “Tesadüf”

Kitabın girişinde paylaştığım gibi Ohio’daki o ilk kış mevsiminde ve sonraki 12 ay boyunca aşırı duygusal sorunlar, panik ataklar ve depresyonla mücadele ettim.

Geyik avından hemen önceki Kasım ayında minibüsümüz yandı. Önceki iki geyik avı sezonunda müthiş bir hasat görmeme rağmen, henüz Egemenlik hakkında bir vahiy almamıştım. Minibüsün yanması ve Tanrı’nın bana Egemenlik hakkında konuşmasıyla birlikte, bu üç hikâyede ilk düşündüğümden daha fazlasının olduğunu anladım. Büyük bir cesaret hissettim, ama o noktada bile Egemenlik yasası kavramından habersizdim.

Sonraki geyik avı sezonu geldi ve tıpkı saat gibi yine 40 dakika içinde geyiğimi avladım. Egemenliğin mali durumumuzda da işlediğini görmeye başladık ve bunu 2. bölümde ele alacağım. Ama bu ilk yıllarda bazı muhteşem şeylerin gerçekleştiğini gördüm.

Elbette, Tanrı geyik avı konusunda bana her zaman yeni bir şey öğretiyor gibiydi. Bunun nedeninin geyik avı sezonunun tamamen hasatla ilgili olduğunu düşünüyorum ve çok kontrollü ve kısıtlı bir zaman içerisinde oluyordu. Ohio’da av sezonu genelde sadece iki hafta sürer. Böylesine kısa bir hasat sezonu içinde, zamanınızı boşa harcamak istemezsiniz. Aksine, birçok geyik avcısı sezona oldukça odaklı ve hazırlıklı girer. Çoğu önceden saatlerce keşif yapar ve o iki haftalık fırsat için hazırlıklar yapar. Yani bu sezon Egemenlik konusunu çalışmak için harika bir laboratuvar gibidir.

Lütfen bütün bu av hikâyelerimi mazur görün, çünkü bunlar benim için çok önemliydi. Başka türlü göremeyeceğim gizli yasaları açığa çıkardılar. İçtenlikle söyleyebilirim ki, Tanrı dikkatinizi çekmek için herhangi bir şeyi kullanabilir. Luka beşinci bölümde teknelerini neredeyse batıracak kadar çok balık tuttukları zaman Petrus, Yakup ve Yuhanna’nın dikkatini çekmek için balık avını kullandı. Görünen o ki, benim durumumda da geyik avını kullandı.

**İçtenlikle söyleyebilirim
ki, Tanrı dikkatinizi
çekmek için herhangi
bir şeyi kullanabilir.**

Tanrı’nın o gün yatak odamda bana Egemenlik hakkında konuşmasından, minibüsün yandığını görmemden, geyik avlarını hatırlamamdan ve Tanrı’nın hiç borca girmeden o güzel kullanılmış arabayı almamız için bize bir yol açmasından sonra artık nihayet anlıyorduk. Drenda ve ben kendimizi

tümüyle bunu öğrenmeye adadık.

Kutsal Kitap’ı tamamen yeni bir gözle çalışmaya başladım. Kendime ruhsal bir ilim adamı diyordum. Sorular sormaya başladım. “Bu neden oldu? Bu neden olmadı?” Kutsal Kitap’ta okuduğum hikâyelerin

ardındaki ruhsal yasaların ipuçlarını bulmak için yakından inceliyordum.

Tanrı bana belirtiler göstermeye devam etti ve Egemenliğini daha fazla göstermek için yine geyik avını kullandı. Sonraki hikâye gerçekten dikkatimi çekti. Bir başka “Bunu gördün mü?” anlarından biriydi.

Bir Halloween akşamıydı ve kötü ruhların esinlediği bu geleneksel seküler bayrama alternatif olarak kilisede düzenlediğimiz partiye katılmak için yola çıkana dek yaklaşık 45 dakikam vardı.

Birkaç hafta önce Drenda’yla birlikte bir erkek geyik için tohum ekmiş, ellerimizi çekin üzerine koymuş ve Tanrı’nın bize gösterdiğine inandığımız bir hizmete göndermiş ve Markos 11:24’e göre şimdiden almış olduğumuzu ilan etmiştik. Av sezonunda ilk kez ava çıkacaktım ve kiraladığımız arazide ok ve yayla avlanacaktım.

Zaman kısıtım olmasına rağmen, Tanrı bana imanla avlamamı söylediği için genelde geyiğimi 40 dakika içinde alırdım, bu yüzden kıl payı yetişecektim, ama yine de geyiğimi avlamak için zamanım vardı. O gün eski çiftlik evimizin arkasındaki çamlıktaki ağaç standına gidip tırmandım. Henüz on dakika geçmeden yaklaşık 200 metre ötede komşumun arazisine doğru ilerleyen bir erkek geyik gördüm. Bunun benim geyiğim olduğunu biliyordum, ama yanlış yöne gidiyordu!

Ok ve yay kullanarak avlandığım ikinci yıldır ve bu konuda uzman değildim. Üzerimde ne kamuflaj kıyafeti ne de yanımda geyik homurtusu çıkaran bir boru vardı. Üstelik geyikleri çekmek için koku kullanmayı henüz duymamıştım. Ağaç standım yerden yaklaşık 6 metre yüksekte iki dal arasına çivilediğim bir tahta parçasıydı ve eğer ok ve yayla avlanmak hakkında bir şey biliyorsam, aslında yeterince yüksek değildi. Ama önceki yıl, yani ok ve yay kullandığım ilk yılımda imanla ava çıktığım iki seferde iki geyik avlamıştım ve bu yıl da farklı bir sonuç beklemiyordum.

Geyiğin yanlış yöne ilerlemesini izlerken ne yapacağımı bilmiyordum ve bu nedenle dua etmeye başladım. Birden Kutsal Ruh’un bana konuştuğunu işittim. Bana “Geyiğe sana gelmesini söyle” dedi. Buna biraz şaşırımdım. Geyiğe bana gelmesini söylemek mi? Yüksek sesle

bağıramayacağımı bildiğimde konuşma sesimle sadece şöyle dedim, “Geyik, dur! Geri dön, bana gel ve ağaç standım altında bekle.” Kulağa çılginca geliyor, değil mi? Geyik homurtusu ya da geyiği çekmek başka hiçbir şeyim yoktu. Ama bunu dediğim an geyik durdu, her iki yöne baktı, sonra geri dönüp bana doğru iki yüz metre yürüdü. Bulduğum çamlık yaklaşık 400 metre genişlikte olmasına rağmen, geyik doğruca benim ağacıma doğru yürüdü ve tam altına gelince durdu.

Elbette bu atışı kaçıramazdım. Vay canına! Bu gerçek miydi? Geyik temiz bir atışla ağacımın altında yere düştü. Saatiime baktım ve akşamki partiye yetişmek için onu ahıra götürene dek geyiği olduğu yerde bırakmanın daha iyi olacağına karar verdim. Bu olaya tanık olduktan sonra haftalarca bunun üzerinde düşündüğümü itiraf etmeliyim. Ama Tanrı dikkatimi çekmeyi bırakmamıştı.

Kiraladığımız çiftliğin içinden kenarında çalılıklar olan bir dere geçiyordu ve tavşan avlamaya müsait bir yerdı. O gün gece boyunca kar yağmıştı ve karlı zemin her zaman tavşanların görülmesini kolaylaştırır. Dayanamadım ve oğlum Tim ile birlikte dere boyunca tavşan bulmak için yürürken aniden çalılıkların içinden bir sülün havaya uçtu.

Ohio’da sülün avı sezonu vardı, ama çiftlikte nadiren sülüne rastlardım, belki yılda bir tane. Ama bu sülün uçuşa geçince bir tane avlamak için heveslendim. Atışımı yapınca kuş yere düştü, ama yerde koşmaya başladı. O an ne olduğunu anladım. Atışım kanadını sıyırıp geçmişti. Kuş derenin aktığı tepeye doğru tam hızla koşuyordu ve sülünler saatte 50 kilometre hızla koşabilirler. Elbette karlı zeminde o kadar olmasa da yine de oldukça hızlı kaçıyordu.

Dere uzun bir vadinin dibinde olduğundan, tepenin yamacının her santimini tam olarak görebiliyorum. Tepede önceki yıl salatalık yetiştirildiğinden, oldukça düzdü ve üzerinde tek tük otlar yeşermişti.

Kuş tam hızla tepeyi çıkarken onu yakalamamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum ve çoktan tüfeğin menziline dışına çıkmıştı. Ama aniden konuştuğumda bana doğru gelen geyiği hatırladım. Bu nedenle yüksek sesle bağırdım, “Sülün, DUR!” Bunu söylediğim an,

sülün gözden kayboldu. Ara sıra otların görüldüğü karla kaplı tepenin tamamını net olarak görmeme rağmen, orada yok olmuştu. Tim bağırdı, “Nereye gitti, baba?” “Bilmiyorum” dedim.

Bunun üzerine tepeye doğru bıraktığı izleri takip etmeye başladık ve işte orada başını karların içine gömmüş oturuyordu. İçimden “Acaba onu gövdesinden mi vurdum ve ölene dek koştun mu?” diye geçirdim. Eğilip kuşu elime alınca, birden ciyaklayıp kanatlarını çırparak elimden kurtulmaya çalıştı. Gayet canlıydı! O akşam kuşu boğazladığımda, her yanını iyice inceledim. Kuşun gövdesinde saçma izleri yoktu, ama sağ kanadında saçmanın sıyırıp geçtiği yeri gördüm. Yani kuş capcanlıydı, ama ben “Dur!” diye bağırdığım an durmuştu.

Evet, Rab, tüm dikkatimi Sana verdim!

BÖLÜM 2

YENİ BİR DÜŞÜNCE BİÇİMİ

Drenda ve ben hayatımızda Egemenliğin işlediğini görmeye başlayınca, insanlara bunu anlatmadan duramadık. Heyecanlı bir keşif ve özgürleşme yolunda olduğumuzu anlamıştık. Hâlâ sigorta ve menkul kıymetler satıyordum, ama bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Ne olduğunu bilmiyordum, ama geyik avında ve güzel bir kullanılmış arabaya borçsuz kavuştuğumda olduğu gibi mali durumum için de cevaplar olduğunu biliyordum. Bu arabaya sahip olmak kesinlikle heyecan verici olsa da, sadece güzel bir kullanılmış araba kullanmaktan fazlasına ihtiyacım vardı.

Hikâyemizin bu noktasında hâlâ çok borcum vardı. Borçlarımdan özgür olmak istiyordum, ancak neyi değiştireceğimi hiç bilmiyorum. Neyi değiştireceğimi henüz bilmememe rağmen, bulacağımdan emindim. Cevabımı keşfettiğimi biliyordum, Kutsal Kitap'ta gördüğüm olayların hayatımda fiilen nasıl gerçekleşeceği konusunu daha çok öğrenmeye ihtiyacım vardı. İşlerim o dönem itibariyle geçimimizi güçbela karşılıyordu. Ama her ay borcumuzun daha da büyüdüğü o ilk zamanlara göre daha iyi durumdaydık.

Drenda'yla birlikte Kutsal Kitap okumayı ve Egemenliğin işleyişi hakkında daha fazla ipuçları aramayı sürdürdük. İhtiyacımız olan finans kaynakları bulmak için de paramızı ektik.

Sonra bir gece bir düş gördüm. Düşümde bir tırtılın bir bitkinin gövdesinde yavaşça süründüğünü gördüm. Daha sonra bir yaprağın

sapına geldi ve bir koza ördü. Aniden kozadan güzel bir kelebek çıktı ve uçup gitti. Sonra bir ses “Senin işin de böyle olacak” dedi.

Uyandım ve düşün ne anlama geldiğini anladım. Bir tırtıl sadece sürünebilir ve hayatını çok kısıtlı biçimde geçirerek genelde hep aynı bitki üzerinde yaşar. Ama o tırtılın potansiyelini ve tüm hayatını değiştiren bir dönüşüm gerçekleşir. Kendisini bir kelebeğe dönüştürür ve dilediği yere uçuşa imkânına kavuşur. Bazı türler, örneğin Kral kelebekleri kuzey yarım küredeki kış aylarından kaçmak için binlerce kilometre uzağa göç ederler. Düşü gördüğüm anda bu dönüşümün nasıl gerçekleşeceğini bilmememe rağmen, Tanrı'nın bunun gerçekleşeceğini gösterdiğini anladım. Cesaretlendim.

Müthiş Bir Keşif

Ohio'ya taşındığımızdan beri işim gereği her sabah 90 kez telefonla arama yapardım. Size bunu yapmak için harika bir sistemim olduğunu keşke söyleyebilseydim, ama açıkçası, her gün sadece telefon rehberinin üzerinden geçiyordum.

Çalıştığım şirketin bölge başkan yardımcısı olduğumdan, başlıca görevim yeni satış temsilcileri işe almak ve eğitmektir. Telefonda görüştüğüm kişilere şirketimin Ohio'da büyüdüğünü ve satış temsilcisi olmakla ilgilenebilecek birilerini tanıyıp tanımadıklarını sormak için aradığımı söylerdim. Çoğu zaman bir telesekreter mesajıyla karşılaşır ve bir mesaj bırakırdım. Eğer ilgi duyan olursa geri ararlardı. Günde 90 kez aradığımda, iki ya da üç iş görüşmesi ayarlamayı ve muhtemelen bir satış yapmayı beklerdim.

Dave ile bu süreçte tanıştım. Onunla telefonda konuşurken, yeni bir kariyer alanı bulmak istediğini ve teklif ettiğim işle ilgilendiğini söyledi. O akşam onu evinde ziyaret etmeyi teklif ettim ve benimle görüşmeyi kabul etti. Dave ve eşiyle oturduğumda, şimdi nerede çalıştığı, neden bir kariyer değişikliği istediği ve mevcut mali durumları hakkında tüm normal soruları sormaya başladım. Potansiyel adaylara

genelde her zaman kişisel mali durumlarını sorardım, çünkü şirketimle ilgilenmemeye karar vermeleri halinde, bu görüşmeye potansiyel bir satış fırsatı olarak yaklaşırdım. Bu nedenle mali bilgiler toplamak, ne kadarlık bir hayat sigortasına ihtiyaçları olduğu hakkında fikir edinmeme ve hâlihazırda sahip oldukları diğer sigorta ürünlerini bilmeme yardımcı oluyordu.

Mevcut mali durumları üzerinde konuşurken, şaşkın bakışlarım altında Dave'in eşi çaresizlikten ağlamaya başladı. Mali durumları tepetaklattı ve ne yapacaklarını ya da neyi değiştireceklerini bilmiyorlardı. Sorunlarının sigorta olmadığını anladım. Nakit akışlarını arttırmaları ve borçtan kurtulmaları gerekiyordu, bu nedenle onlara Tanrı'nın Egemenliği'nden ve Drenda'yla birlikte öğrendiklerimizin nasıl işe yaradığından söz ettim. Onlara yardım etmek için elimden geleni yapacağımı ve yapmaları gerekebilecek bazı değişiklikleri konuşmak için bir hafta sonra onlarla yeniden buluşacağımı belirttim.

O randevudan sonra ofisime giderken biraz sıkıntılıydım. Yapabileceğim bir şeyler olmalıydı!

Ofise geri döndüğümde, masama oturdum ve aniden aklıma bir fikir geldi. Kullandıkları ürünlerin ya da hizmetlerin aynısını daha düşük fiyattan bulmak umuduyla farklı seçenekler arayacaktım. Hedefim borçlarını azaltmak için tasarruf etmelerini sağlamaktı. O zamanlar henüz internet yoktu ve tüm araştırmalarımı sarı sayfalardan ve telefon görüşmeleriyle yapmak zorundaydım.

Bir hafta sonra, kullandıkları her ürünün ya da hizmetin fiyatını kontrol ettim ve bulduklarım beni oldukça şaşırttı. Hizmet ya da ürün aldıkları mevcut şirketleri daha ekonomik olanlarla değiştirerek aylık nakit akışlarında 600 dolardan fazla tasarruf ettim. Sonra finansal hesap makinemi elime alıp tasarruf edilen tutarı mevcut borç yapılarından düştüm ve hesapla butonuna bastım.

Ekranıma gördüğüm rakam beni afallattı. Mutlaka bir yerlerde bir hata yapmıştım. Çünkü hesaplarıma göre bu çift aynı gelir düzeyiyle

sadece yedi yıl içinde ev kredileri de dahil tüm borçlarını tamamen temizliyordu. *İmkânsız*, diye düşündüm. Bu nedenle hesaplamayı yeniden yaptım ve aynı sonuca ulaştım.

Sonra dosya çekmeceme gidip başka birkaç müşterimin dosyalarını aldım ve hafta boyunca onların üzerinden geçtim. Her birinin tıpkı Dave ve eşi gibi gelir düzeylerini koruyarak ev kredileri dahil tüm borçlarından beş ila yedi yıl içinde kurtulduğunu gördüm. Eğer bu mümkünse ve şimdi mümkün olduğunu biliyordum, neden biri bunu damlardan duyurmuyordu? Böylece müşteriye yedi yıldan kısa süre içinde tüm borçlarını temizleyeceğini izah eden bir hesap özeti hazırladım. Onlarla yeniden görüşüp keşfettiğim şeyi onlara göstermek için sabırsızlandım ve bu bilgiyi nasıl karşılayacaklarını merak ediyordum.

Dave ve eşiyle yeniden görüştüğümde, rakamların üzerinden kalem kalem giderek nasıl tasarruf edilebileceklerini açıkladım. Fazladan nakit akışı yaratacak her kalemin üzerinden geçerek nihai sonuçları sona sakladım. Sunumum boyunca müşterilerim neredeyse şok olmuş bir şekilde donakaldılar. Onların bakış açısına göre, hiç paraları kalmamıştı ve borçlarından kurtulmalarının hiçbir yolu yoktu! Son sayfayı çevirdiğimde yedi yıldan az bir zamanda ev kredileri dahil tüm borçlarından özgür olabileceklerini açıkladım ve adam aniden gözyaşlarıyla yerinden sıçradı. Çok heyecanlandılar. Şimdi ikisi birden gözyaşlarına boğuldular ve bana defalarca teşekkür ettiler. Bundan sonra bir süre Tanrı'nın bana açıkladığı şeyleri ve Tanrı'nın Egemenliği hakkında şimdiye dek öğrendiklerimi paylaştım. Dikkatle dinlediler!

Bu müşterilerden bir kuruş almadım, ama ilk kez bir müşteriyle bu kadar mutlu olmuşum ve şimdi düşüncelerim ışık hızında dönüyordu. Gördüğüm her müşteri için aynı şeyi yapmak istedim ve bu süreçten nasıl para kazanabileceğim konusunda Rab'den bilgelik istedim. Bu işten nasıl para kazanacağımı bulduğum takdirde yeni iş modelimin bu olacağını biliyordum. Biraz deneme yanılmanın ardından, isteyen herkese planlarımızı ücretsiz sunmamıza rağmen tasarladığımız bir referans sistemi aracılığıyla nakit akışı yaratmanın bir yolunu bulduk. Gerçek olamayacak kadar güzeldi ve Drenda ve ben çok heyecanlıydık.

Düşümde gördüğüm dönüşümün bu olduğunu anladım. Koza evresinde olduğumuzu bilmeme rağmen, uçmaya gayet hazırdım! Henüz gerçekten uçmak için öğrenmem gereken çok şeyler vardı, ama doğru yolda olduğumu biliyordum.

Yeni şirketimizi kurduk ve adını “İman Aile Finansları” koyduk. Çünkü ailenizin finans durumunun ancak imanla kalkınacağını biliyorduk; ve aslında sunduğumuz finansal çözümlerden daha çok vermek istediğimiz mesaj buydu. Bu adı 20 yıldan fazla taşıdık, ama bariz bir Hristiyan adı olduğundan ve daha çok sayıda imansız insana ulaşmak istediğimizden adımızı bugün de kullandığımız “Forward Financial Group” olarak değiştirdik. (Bu arada, insanların emeklilik hesaplarını piyasa riskine karşı korumanın yanı sıra hâlâ ücretsiz borç sıfırlama planlarını sunmaktayız. Forward Financial Group’a 1-(800)-815-0818 telefon numarasından ya da forwardfinancialgroup.com internet sitesinden ulaşabilirsiniz.)

Şirketimizi kurduğumuzda hâlâ ciddi bir borç yükü altında olmamıza rağmen, doğru yolda ilerlediğimizi biliyorduk. Şirket büyük bir başarı yakaladı ve Drenda’yla birlikte yaklaşık iki buçuk yılda borçtan kurtulduk. Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu anlatamam! Birden bire, hayatımızı idame ettirme zihniyetinin baskısından özgür olduk ve içimizde bir vizyon uyanmaya başladı.

Yeni bir arabayı peşin parayla satın almamız müthiş bir olaydı. Yine Ohio’nun en güzel bölgesinden 55 dönümlük bir araziye peşin parayla satın almak sözle anlatılmazdı. 7700 metrekarelik hayallerimizin evini inşa ettirmemiz ve tüm masrafını borç almadan ödememiz inanılmazdı! Yeni evimizin bodrum katı kazılırken Drenda’yla birlikte durup izlediğimiz anı asla unutamam. Bodrum katımız oturduğumuz küçük çiftlik evinin tamamından daha büyüktü. Bu işi izlerken ikimizin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yeryüzünde yaşadığımız cehennemi andıran dokuz yılı arkamızda bırakıyorduk. İşlerin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyorduk. Tanrı’nın Egemenliği’ni keşfettik ve artık Peygamber Yeşaya’nın buna neden müjde dediğini anlıyorduk.

Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti.

—Yeşaya 61:1

Dürüst olmak gerekirse, Drenda ve benim kendimizi defalarca çimdiklememiz gerekti, çünkü hayatımızdaki değişime inanamıyorduk. Borçlarımızdan tamamen özgür olmak bir zamanlar gerçekleşmesi imkânsız bir hayaldi, ama şimdi gerçek oldu!

Dinleyin, ben bu kadar iyi değilim! Geçmişimi gördünüz. Yıllarca kendi yolumla hayatımı sürmeyi denedim ve çok çalıştım, ama sadece yürek acısı ve gerilimle sonuçlandı. Artık hayatı Tanrı'nın yolunda yaşamayı öğreniyordum ve işe yarıyordu. İşte bu nedenle bu kitabı okuyorsunuz; benim keşfettiğimi keşfetmek için ve keşfedeceksiniz. Ama öncelikle yeni bir sisteme, yeni bir Egemenliğe ve yepyeni bir yaşam sürme biçimine bağlantı kurduğumu anlamalısınız. Sizin aradığınız cevap da budur. İhtiyacınız olan cevap budur. Beklediğiniz müjde budur. Biliyorum, biliyorum, kiliseniz bunu öğretmiyor. Evet, benimki de öğretmiyordu, ama bunların hepsi Kutsal Kitap'ta yer alıyor.

Tanrı İyidir—Her Zaman

O halde size söylediğim şeyi anlamanız için önemli bir anahtar vereyim—dinciliği çöpe atın! Bu dini bir mesele değildir. Tanrı'yla, O'nun neye sahip olmanızı istediğiyle ve Egemenliği size vermek için İsa aracılığıyla bedeli ödemesiyle ilgilidir. O halde, Egemenliğin derinlerine inelim ve nasıl çalıştığını keşfedelim.

Drenda'yla birlikte Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatımızda işlediğini görmeye başladığımızda, pek çok kez gördüklerimizle şok olduk. İmanlıların çoğunun nasıl işlediğine dair hiç fikri olmadığını anladık.

Örneğin, geçenlerde bir bademcik ameliyatı sırasında hayatını kaybeden yedi yaşındaki bir çocukla ilgili haberi okudum. Son derece sıradan ve genelde gayet güvenli bir ameliyat olmasına rağmen,

çocuğun kalbi ameliyat sırasında durmuş ve son derece kederli bir ölüm meydana gelmiş. Bence hepimiz bu olayı duyduğumuzda bir iç çekeriz. Ancak olay ne kadar trajik olsa da, bu hikâyenin hayatları boyunca ailesini etkileyebilecek trajik bir kısmı daha var. Babanın gazeteciye ne söylediğini aşağıda aktarıyorum:

“Bu şeylerin neden olduğunu anlamazsınız, ama bunun Tanrı’nın planı olduğunu biliyoruz. Ve dayanmamızı sağlayan tek şey bu, çünkü bunun arkasında Tanrı olduğunu biliyoruz.”

Ayrıca Green Bay Packers futbol takımı oyuncusu Aaron Rodgers ile ilgili olarak 22 Ocak 2020’de *People* dergisinde çıkan hikâyeyi alıntıluyacağım.

Rodgers çocukluğunda dini sorguladığını ve yaşı ilerledikçe “farklı türden bir ruhsallık” benimsediğini açıkladı. “Tanıdığım çoğu insan için kilise sadece gitmen gereken bir yerdi.” Şöyle devam etti, “Gezegenin çoğunu kızgın bir cehenneme mahkûm etmek isteyen bir Tanrı’ya nasıl inanabildiğinizi anlamıyorum. Sevecen, hassas, her yerde bulunan ve her şeye gücü yeten bir varlık bütün bunların sonunda güzel yaratılışını kızgın bir cehenneme nasıl mahkûm edebilir?”

Çılgınca yorumlar! Ama eğer Tanrı hakkında inandıkları şey buysa, kabul edersiniz ki, yedi yaşındaki çocuklarını almak isteyen bir Tanrı’ya kim güvenilebilir ya da hizmet etmek isteyebilir? Hiç kimse! Ve gezegenin çoğunu cehenneme mahkûm etmek “isteyen” bir Tanrı’ya kim hizmet etmek ister? Hiç kimse! Ama Hristiyanların çoğunun inandığı şey bu. Tüm hayatınız boyunca şunları duymuşsunuz: “Tanrı buna izin verdi,” “Bunu Tanrı yaptı,” “Tanrı’nın planıydı,” “Gitmesinin zamanıydı” ve bunlara benzer birçok cümle. Aslında muhtemelen sizin de böyle düşündüğünüzü iddia ederim. Bu nedenle açık konuşacağım. Eğer Tanrı’nın gerçekten böyle olduğuna, yani bir çocuğu isteyerek öldürdüğüne ya da birisine kanser verdiğine inanıyorsanız, sizinle ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor. Şöyle ifade edeyim:

GÜVENMEDİĞİNİZ BİRİNE ASLA İMAN EDEMEZSİNİZ!

Eğer size Tanrı'ya güvenmemeniz ya da masum insanları öldürdüğü öğretildiyse ve O'nun her şeye gücü yeten Yaratıcı olduğunu kabul ediyorsanız, o zaman hepimiz O'nun gözüne girmek için elimizden geleni yapsak iyi olur. İnsanlar geçmişte birçok ilkel kültürde bunu yaptılar. Tanrı'nın gazabını yatıştırmak için her türden sunular sunarlardı. O'nun gazabından kaçınmak umuduyla O'na gerçekten teslim olduklarını göstermek için kendilerini çeşitli yasakların altına soktular ve hatta acılara ve çilelere maruz bıraktılar. Ama Kutsal Kitap'ın Tanrısı'nın karakteri gerçekten bu mudur? Tanrı'dan ürkerek mi yaşamalıyız? Hayır, elbette değil. Tanrı'nın bize karşı olduğu ya da güvenilir olmadığı kavramı Bahçe'de Adem ve Havva ile birlikte başlayan yanlış öğretinin bir sonucudur:

RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu.

Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."

Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi, "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız."

Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.

—Yaratılış 3:1:6

Şeytan zamanın başlangıcından beri Tanrı'nın karakteriyle ilgili kuşku ortaya atmaktadır. Garip bir biçimde, Havva Tanrı'yla

ilişkisinde bilgelikten yoksun olduğunu hissetmiş olabilirdi. Şeytan Havva'yı Tanrı'nın ondan gizlediği bir şey olduğu konusunda ikna edebildi. Adem ve Havva Tanrı'yla ilgili bir yalana inandılar ve farklı bir egemenliğin peşinden gitmek üzere Tanrı'nın Egemenliği'ndeki konumlarını kasten bir kenara attılar. Şeytan'ın onlar için daha iyi bir gelecek hazırladığına inandılar. Elbette verdikleri karar sadece ölüm, acı ve keder getirdi.

Şeytan'ın taktikleri o günden bu yana hiç değişmedi ve en büyük hedefinin kilise olması şaşırtıcı değildir. Kilise Şeytan'ı ayakları altına almaya ve onu her cephede alt etmeye yetkili olduğu için, onun tek silahı o zaman da olduğu gibi aldatma ve yalandır.

Tanrı'nın Karakteri

Geleceğinizle ve sağlığınıza ilgili olarak, ilk önce ele almamız gereken en önemli konu Tanrı'nın karakteridir. Eğer bu meseleyi çözmezsek, o halde bu kitabı da zenginleşme yardımı sunan herhangi bir kitap gibi bir kenara atabilirsiniz. Bu konuyu incelemek için bana zaman vereceğinizi umuyorum. Finansal bakımdan gerçekten özgür olmak istediğinizi, hikmet ve bilgi edinmeyi arzuladığınızı umuyorum. Bu defa öğretti, Adem ve Havva'yı aldatan yalancı Şeytan'dan değil, bizzat Tanrı'dandır.

İlk olarak, Tanrı'nın kötü şeylerin olmasına izin verdiğini neden hissettiğinizi anlayabilirim. Yani, eğer O Tanrı'ysa, o zaman her şeyi yapmaya gücü yeter, değil mi? Eğer yedi yaşında bir çocuk ölüyorsa ve Tanrı'nın bunu durdurmaya gücü varsa, o zaman buna izin vermiş olmalıdır. Bu cümle kısmen doğrudur. Tanrı'nın bu olayı durdurmaya gücü olmasına rağmen, durdurmak için yasal yetki alanı yoktu. Sonraki bölümde bu yetki alanı konusuna gireceğim, ama önce bu karakter konusunu ele almam ve sonra hiçbir kuşku ya da tereddüt olmaksızın Tanrı'nın iyi olduğunu ve Sözü'nün gerçek olduğunu anlamanızı sağlamam gerekiyor.

Bu konunun neden önemli olduğunu merak edebilirsiniz. Bu kitap

boyunca ilerledikçe, Egemenliğin yasalarını, işlevini ve bu yasaların beni içine düştüğüm mali cehennemden nasıl özgür kıldığını konuşacağım. Eğer Kral'ın kendisine güvenmezseniz, o zaman O'nun yasalarının sizin için hiçbir anlamı olmaz.

Hatırlarsanız, bu yolculuktaki ilk keşfim Tanrı'nın Egemenliği'nin bir yönetim ya da krallık olduğudur. Bu krallığın bir Kral'ı vardır ve krallığın yasalarını O koyar. Bu yasalar krallıkta yaşayan vatandaşlar için geçerli imtiyazlar ve sorumlulukları ortaya koyar. Krallığın her vatandaşı için Kral'ın isteğinin gerçekleşmesini temin eder ve korur. Kral'ın karakterini anlamak yasaların kendisini anlamak için bir ön koşuldur.

Önceden dediğim gibi, Tanrı'nın Egemenliği'nin tüm vatandaşlar için yasalar ve imtiyazlar içeren bir krallık olduğunu anladığımda, ruhsal bir ilim adamı oldum. Bundan sonra Egemenlik'te gerçekleşen her olayın ardında, onu başlatan bir ruhsal yasa bulunduğunu gördüm. Bundan sonra umudum oldu. Yasaları öğrenebilirdim! Herkes öğrenebilir! Keith ve Kathy de bunu öğrendi.

Dört Yılda Hayatları Değişti

Keith ve Kathy normal bir işte maaşlı çalışıyorlar ve normal bir hayat sürüyorlardı. Tam yeni bir ev almışlardı ki, Keith işini kaybetti. Ancak Keith bir yıl kadar önce *Para Meselesini Çözmek* adlı TV programımızı keşfetti ve bazı materyallerimi çalışarak Tanrı'nın Egemenliği ve egemenliğin bir vatandaşı olarak sahip olduğu yasal hakları öğrendi.

İşini kaybettiği zaman dua etti ve başka bir iş aramak yerine, kendi nakliye şirketini kurmaya karar verdi. Bu işi çok bilmediğini kabul etmesine rağmen, öğrenebileceğini hissetti. Nakliye işine kiralık bir kamyonla başladı ve yolda kalan ya da kaza yapan arabaları çekmeye başladı. Keith ve Kathy öğrenmeyi sürdürdükçe, yardıma ihtiyacı olan ülke çapındaki bir şirket için taşımacılık yapma fırsatı doğdu. Bu Keith için büyük bir adımdı ve kendi tırına sahip olması ve nakliyecilik hakkında birçok yasayı öğrenmesi gerekiyordu— ama adımı attı ve Tanrı'nın onu yönlendirdiğine güvendi.

O zamandan beri, şirket yükselişe geçti. Şimdi her gün tam zamanlı taşıma yapan sekiz tırı var. Keith eski işinde haftada 1500 dolar kazanıyordu. Ancak nakliye şirketinin ilk yılında, Keith neredeyse haftada 4000 dolar kazandığını söyledi. İkinci yıl Keith haftada 15.000 dolara sıçradı. Ertesi yıl haftada 25.000 dolar ve sonraki yıl haftada 38.000 doların üzerine çıktı. Keith yılda 78.000 dolar kazanırken dört yıl içinde iki milyon dolara ulaştı!

Bu bölümü yazarken Keith'ten bir mesaj aldım. Dört şoför daha işe almak zorunda kaldığını ve nakit akışının şimdi haftada 70.000 dolar olduğunu söyledi. Dört yıl içinde yılda 78.000 dolar kazançtan haftada 70.000 dolar kazanca! Bu benim dikkatimi çeker! Keith ve Kathy şimdi iki şirket daha kurmayı planlıyorlar ve daha da büyük işlerin gerçekleşmesini bekliyorlar.

Eğer Keith ve Kathy'e bunu nasıl yaptıklarını sorarsanız, bütün bu bereketleri Egemenliğin nasıl çalıştığını öğrendiklerine bağlayacaklardır.

Keith ve Kathy'nin size söyleyeceği ilk şey, Tanrı ve Tanrı'nın nasıl çalıştığı konusunda tüm hayatları boyunca öğrendikleri dinci öğretileri akıllarından silmek zorunda kaldıklarıdır. Odaklanmaları gereken asli konulardan biri Tanrı'nın iyi, ama

HER ZAMAN İYİ olduğuydu ve O ASLA yalan söylemez. Tanrı'nın iyi olmadığını söyleyen herhangi bir şey ya da kişi size yalan söylüyordur!

Tanrı'nın iyi olmadığını söyleyen herhangi bir şey ya da kişi size yalan söylüyordur!

Sevgili kardeşlerim, aldanmayın! Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan ışıklar Babası'ndan gelir.

—Yakup 1:16-17

İkinci olarak, tamamen yeni bir bakış açısıyla vermeyi öğrendiklerini söyleyeceklerdir. Tanrı'nın hizmetlerini kazandıkları parayla desteklemeleri başarılarının temel anahtarıdır.

Kutsal Kitap nettir. İnsanların başına gelen korkunç şeylerden ötürü Tanrı'yı suçlamak doğru değildir. Kutsal Kitap öldürmek, çalmak ve yok etmek için gelenin Şeytan olduğunu bildirir:

Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim.

—Yuhanna 10:10

İsa'nın ilk cümleinin ardından ne söylediğine dikkat edin, "Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim." Tanrı düşmanınız değildir. Ama eğer öyle olduğunu düşünüyorsanız, o halde Yakup 1:16 uyarınca birisi tarafından kandırılmışsınız. Tanrı'nın yalan söylediğini size kimin öğrettiğini düşünmeniz gerek. O yedi yaşındaki çocuğu Tanrı'nın öldürdüğünü size kim söyledi? Tanrı'nın bazen iyileştirdiğini ve bazen iyileştirmeyi seçmediğini kim söyledi? Muhtemelen daha iyisini bilmeyen bir vaiz olduğunu tahmin edebilirim. Ama eğer Tanrı'dan bereket almak istiyorsanız sıkıca tutunmanız gereken söz şudur. Tanrı yalan söylemez! Aslında, Kutsal Kitap Tanrı'nın yalan söylemesinin imkânsız olduğunu açıklar (İbraniler 6:18).

Tekrar etmek gerekirse, insanların Tanrı'nın her zaman iyi olmadığına inanmasının nedeni Egemenliğin yeryüzü alemindeki yasal sistemini anlamamalarıdır. Önceden bahsettiğim gibi, gelecek bölümde bunun derinliğine ineceğiz ve sorularınızın birçoğuna cevap bulacaksınız. Eğer Egemenliğin nasıl işlediğini anlamak istiyorsanız, Tanrı'nın iyi olduğunu ve asla yalan söylemediğini bilmelisiniz.

Tanrı'nın Egemenliği'nin Sabitleri

Lisede öğrendiğim bir dersin bu konuya uygun olduğunu düşünüyorum. Kimyasal elementler konusunu işlerken, asla değişmeyen ve sabit kalan belli başlı özellikleri olduğunu öğrenmiştik. Tahmin ettiniz! Bu yasalara fiziksel sabitler denir. Örneğin, suyun donma noktası 0 derecedir. Bu bir sabittir; asla değişmez. Söz konusu

su olduğunda, suyun donma noktasını suyla ilgili tüm denklemlerinizde bir sabit olarak kullanırsınız. Aynı şekilde Tanrı'nın iyi olması da bir sabittir.

Tanrı'nın karakterini anlamak için aynı ilkeyi kullanmalıyız. Eğer Tanrı'nın iyi olduğunu ve asla değişmediğini bilerseniz, Kutsal Yazılar'daki bir pasajı bu sabite göre yorumlayabilirsiniz. Örnek olarak Mısır'dan Çıkış 4:11-12'ye bakalım.

RAB, "Kim ağız verdi insana?" dedi, "İnsanı sağır, dilsiz, görür ya da görmez yapan kim? Ben değil miyim?"

—Mısır'dan Çıkış 4:11

İlk bakışta, Tanrı'nın insanları kasten kör, dilsiz ve sağır yaptığı düşünülebilir. Ama sabitimizi hatırlamalıyız—Tanrı her zaman iyidir. Bu pasajın bağlamında Tanrı Musa'ya halkı olan İsraililere gitmesini ve onları firavunun elinden kurtarmak için Tanrı tarafından görevlendirildiğini söylemesini buyurdu. Ama Musa Tanrı'ya şöyle karşılık verdi, "Ya bana inanmazlarsa? Sözümü dinlemez, 'RAB sana görünmedi' derlerse, ne olacak?" Tanrı bunu kanıtlaması için ona birkaç yol gösterir. Ama Musa Tanrı'ya yalvarır,

Musa RAB'be, "Aman, ya Rab!" dedi, "Ben kulun ne geçmişte, ne de benimle konuşmaya başladığından bu yana iyi bir konuşmacı oldum. Çünkü dili ağır, tutuk biriyim."

RAB, "Kim ağız verdi insana?" dedi, "İnsanı sağır, dilsiz, görür ya da görmez yapan kim? Ben değil miyim? Şimdi git! Ben konuşmana yardımcı olacağım. Ne söylemen gerektiğini sana öğreteceğim."

—Mısır'dan Çıkış 4:10-12

Tanrı'nın Musa'ya söylediği şeyi yorumlamama izin verin. İnsana ağız konuşması için mi yoksa konuşmaması için mi verdim? İnsanın gözlerini görmesi için mi yoksa görmemesi için mi verdim? Cevap bellidir. Ağız insanın konuşması, gözler görmesi için yaratıldı. Tanrı'nın

Musa'ya söylediği sadece budur. Temelde Tanrı şunu söylüyordu, "Eğer ağı ben yarattıysam, ağzını kullanmana kesinlikle yardım edebilirim!" Tanrı, İsrail halkına gittiği zaman Musa'nın konuşmasına yardım edeceğine güvenmesini istiyordu.

Ama Tanrı'ya ilişkin doğru bir görüşe sahip olmadığımızda, buradaki niyeti yanlış yorumlayabiliriz. Bence hepimiz Musa'nın kekeme olduğunu duyduk. Çoğu insan bunun gerçek bir tespit olduğunu söyleyecektir, ama öyle mi? Buna karşılık şöyle dersiniz, "Kesinlikle. Musa'nın kendisi dilinin tutuk olduğunu söyledi." Kabul ediyorum, bunu söyledi, ama neye göre? Eğer Musa iyi konuşamıyorsa, o zaman Elçilerin İşleri 7:22'yi açıklamamız gerekir:

Musa, Mısırlılar'ın bütün bilim dallarında eğitildi. Gerek sözde, gerek eylemde güçlü biri oldu.

—Elçilerin İşleri 7:22

Esasen, Musa'nın konuşmakta güçlük çeken birinin tam tersi olduğunu görüyoruz. Sözde, yani hitabette güçlüydü. O zaman Musa "Ben kulun ne geçmişte, ne de benimle konuşmaya başladığından bu yana iyi bir konuşmacı oldum. Çünkü dili ağır, tutuk biriyim" dediğinde ne söylemek istiyor?

Mısır'dan Çıkış 4. bölümde Musa'nın dilinin ağır olduğu söylendiğinde, onun İbranice'yi iyi konuşmadığı gerçeğine gönderme vardır. İbranilerle birlikte büyümemişti. Bir Mısırlı olarak yetişti ve aslen Mısır dilini konuşurdu. Tanrı insana ağız verdiği için, Musa'ya İbranice konuşmasına yardım edeceğinin güvencesini veriyordu. Ama Musa bir kez daha Tanrı'yı oyalamaya çalışır:

Musa, "Aman, ya Rab!" dedi, "Ne olur, benim yerime başkasını gönder." RAB Musa'ya öfkeleni ve, "Ağabeyin Levili Harun var ya!" dedi, "Bilirim, o iyi konuşur. Hem şu anda seni karşılamaya geliyor. Seni görünce sevinecek. Onunla konuş, ne söylemesi gerektiğini anlat. İkinizin konuşmasına da yardımcı olacak, ne

yapacağınızı size öğreteceğim. O sana sözcülük edecek, senin yerine halkla konuşacak. Sen de onun için Tanrı gibi olacaksın. Bu değneği eline al, çünkü belirtileri onunla gerçekleştireceksin.”

—Mısır’dan Çıkış 4:13-16

Buradaki çıkarım, İsraililer arasında yetişen ve İbrani dilini çok iyi bilen Harun’un Musa adına İsraililere konuşabilmesidir, Musa’nın kekelemesi değil.

O halde şimdi Tanrı’nın karakteri hakkında doğru ve sabit bir görüşe sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu görüyorsunuz. O’nun her zaman iyi olduğunu bilmek metnin varsayılan anlamını sorgulamamıza ve doğru bir yorum için derine inmemize olanak sağlar. Bu nedenle, Egemenlik’teki temeliniz Kral’ın karakterini bilmenizdir. Eğer bunu bilmezseniz, Şeytan, tıpkı Havva’ya yaptığı gibi Tanrı’nın tüm gerçeği söylemediğine, hatta daha kötüsü size yalan söylediğine inandırarak aldatabilir.

Tanrı’nın Vaatlerini Anlamak

Kutsal Kitap’ta Tanrı’nın çocuğu olarak yasal haklarınızı tanımlayan 7000’in üzerinde vaat vardır. Her bir vaat bizzat Kral tarafından size verilmiştir ve güvenilirdir. Yoksa güvenilemez mi? Eğer Tanrı’nın iyiliği konusunda kuşku doğarsa, o zaman O’nun vaatleriyle ilgili de kuşkular doğabilir.

Size bir örnek vereyim. Diyelim size 1000 dolarlık bir çek verdim. Bana teşekkür edersiniz ve zihninizde 1000 dolarınız olur. 1000 dolara sahipmiş gibi davranır, 1000 dolara sahipmiş gibi konuşur ve 1000 dolar için bana yeniden teşekkür edersiniz. Ama işin aslı elinizde 1000 dolarınız yoktur; sadece bir vaat senedi vardır. Elinizdeki çek, sadece bankamdan 1000

**Kutsal Kitap’ta
Tanrı’nın çocuğu
olarak yasal haklarınızı
tanımlayan 7000’in
üzerinde vaat vardır.**

dolar almak için yasal hakka sahip olduğunuzu belirten bir vaattir. Elinize paranın geçmesi için hâlâ çeki bozdurmanız gerekir! Ama size karşı niyetim belli olduğundan, size isteyerek çeki verip imzaladığımdan ve banka hesabımda 1000 dolarım olduğuna güvendiğinizden, esasen sadece bir vaade sahip olduğunuz halde 1000 dolarınız olduğunu söylersiniz.

Tanrı kesinlikle benden daha büyüktür. O'nun Sözü yalan söylemez. O bize büyük ve değerli vaatler vermiştir. Eğer Tanrı size bir vaat verirse, olay bitmiş demektir! Şeytan'ın vadin gerçekleşmesini durdurmak için yapabileceği tek şey Tanrı'nın Sözü'nden kuşkulanmanızı sağlamaktır. İşte bu nedenle Tanrı'nın iyi olduğunu ve yalan söylemediğini bilmeniz hayati önemdedir.

Size başka bir örnek vereyim. Birçoğunuzun mucizelerin sona erdiğini ve İsa'nın yeryüzündeyken yaptığı şeylerin aynısını Tanrı'nın artık yapmadığını duyduğunuzu biliyorum. Çok geleneksel bir kilisede yetiştim ve dürüst olmak gerekirse, hatırlayabildiğim kadarıyla Tanrı'nın gücünün sergilendiğini hiç görmedim. Peki sırf ben insanların iyileştiğini görmedim diye, Tanrı'nın artık hastaları iyileştirmediyine inanabilir miyim? Bunu cevaplamak için kendi tecrübelerimize dayanamayız. İyileşme hakkında Kutsal Kitap'ın ne söylediğine, Kral'ın yasasının ne söylediğini bulmamız gerekir:

*Tanrı'nın, Nasıralı İsa'yı nasıl Kutsal Ruh'la ve kudretle **meshettiğini** biliyorsunuz. İsa her yanı dolaşarak iyilik yapıyor, İblis'in baskısı altında olanların hepsini iyileştiriyordu. **Çünkü Tanrı O'nunla birlikteydi.***

—Elçilerin İşleri 10:38

Gördüğümüz gibi, iyileştirme İsa'nın hizmetinin önde gelen bir özelliğiydi. Metinde İsa'nın herkesi iyileştirdiği, çünkü Tanrı'nın O'nunla birlikte olduğunu okuyoruz. "Tanrı O'nunla birlikteydi" ifadesini anlamamız gerekiyor. Elbette Tanrı yeryüzündeki tüm hizmeti boyunca İsa'yla birlikteydi. Ama bu ifade esasen İsa'nın su vaftizi olduğu ve

Kutsal Ruh'un bir güvercin gibi üzerine indiği anı kastetmektedir. O ana dek, İsa mucizeler yapmamıştı. İsa'nın çocukluğunda kahvaltı gevreğini çoğalttığına ya da bir kimseyi iyileştirdiğine dair bir kayıt yoktur. İsa'nın hizmeti ancak Kutsal Ruh'la meshedilmesinden sonra fiilen başlamıştır. Tanrı işlerini yaparken O'nunla birlikteydi.

Belki şöyle söyleyebilirsiniz, “Evet, İsa iyileştirdi, ama O şimdi burada değil.” Evet haklısınız, ama bu görevi kiliseye devretti. Gördüğünüz gibi, İsa'nın üzerine inen gücün aynısı kilisesine de verildi. İsa yeryüzünden ayrılırken, öğrencilerine şunları söyler:

Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.

—Elçilerin İşleri 1:8

Bu aynı güç, yani Kutsal Ruh, İsa'nın yaptığı mucizelerin aynılarını yapmaları için kilisenin üzerine indi.

Bana bunun aksini söyleyemezsiniz. Kızım Amy'nin karnında 6 kiloluk bir tümör vardı. Tanrı'nın Sözü üzerine hepimiz onun iyileşmesi için dua ettik ve bir sabah kalktığına tamamen iyileşmişti. 6 kiloluk tümör yok olmuştu ve eğrilmiş sırtı bütünüyle düzeltmişti. Onun hikâyesini *Bir Gecede İyileştirdim* adlı kitabında okuyabilirsiniz.

Gelinimde portakal büyüklüğünde bir tümör vardı ve doktorlar acilen ameliyatla alınması gerektiğini söylediler. Çok ender türden bir kanser olduğunu ve bir ila iki aylık bir ömrü kaldığını söylediler. O da Tanrı'nın vaatlerine iman etti ve bir sabah tamamen iyileşmiş olarak uyandı. Tümör yok olmuştu.

Eşim Drenda'nın sırtında elli kuruş büyüklüğünden bir kitle belirdi. Bedenini terk etmesi için kitleye buyruk verdi ve iki hafta içinde bu kitle de tamamen kayboldu.

Tanrı bu kadınları iyileştirmeyi mi seçti? Tanrı'nın bir seçim yapması mı gerekti? Bu üç kadını sizden daha mı çok seviyor? Hayır! Yasaları

ve Egemenliğin sağladığı imtiyazları anladılar ve sadece onlara sahip çıktılar. “O zaman neden birçok insan hasta?” diye sorabilirsiniz, “Kiliselerimizde neden insanların daha sık iyileştiğini görmüyoruz?”

Bunu sormanıza sevindim. Gelecek bölümde bunu irdeleyelim.

BÖLÜM 3

YETKİ ALANI KONUSU

Söylediğim gibi Ohio kırsalının en güzel yerlerinden birinde 60 dönüme yakın bir arazide yaşıyorum. İlk olarak 55 dönümlük arazi aldım, ama komşumun topraklarından bir kısmını satın alıp toplamda 60 dönüme çıkardım. Son 22 yıldır burada oturuyoruz. Geyik avlamaya müsait bir ormana, ördek avı için bir bataklığa, tavşan ve sülün avı için tarlalara sahip olmanın yanı sıra dört tekerli aracımızla etrafta dolaşabilmemiz büyük bir bereket. Ama yaşadığım araziye dikkatle baktığınızda, mülkün sınırında İZİNSİZ GİRMEK YASAKTIR tabelalarını görürsünüz. Tabelaların amacı insanların arazimin nerede başladığını bilmeleridir.

Ohio yasalarına göre topraklarımdan geçmek isteyen kişilerin burada oldukları süre boyunca üzerlerinde yazılı bir izin belgesi taşımaları gerekir. Eğer taşımazlarsa, buna izinsiz geçiş denir; yasal olarak dışarı atılabilirler ve süreç içinde para ve idari cezalar alabilirler. Buradaki mesele benim haberim olmadan arazimde yürümeyi seçen birinin bunu yapmak için yasal yetkisi yoktur, çünkü onun arazisi değildir. Eğer arazimden çıkmalarını söylersem, bu onların seçimine bağlı olmaz!

Kısacası, üzerinde yasal yetki alanına sahip olmadığınız bir şeyi işgal edemezsiniz.

Bu izinsiz geçiş örneği Tanrı'nın Egemenliği'nde bazı şeylerin neden olduğu ya da olmadığıyla ilgili birçok soruyu cevaplandıracaktır.

Egemenlik'teki yasal yetki alanını anlamak Egemenlik içinde etkili biçimde çalışmanın bir ön koşuludur.

Neden iyileşmediler?

Eminim, şuna benzer bir hikâyeyi muhtemelen duydunuz. Tanınmış biri hastalanır ve onlar için dua çağrısı yapılır. Milyonlarca insan bu kişinin iyileşmesi için duada birleşir, ancak bu kişi yine de ölür. Neden? Ya da birisi onun için dua etmelerine rağmen babaannesinin öldüğünü söyler ve nedenini bilmek ister. Ya da birisi finansal bir ihtiyaç için para ettiğini, ancak borç içinde yaşamaya devam ettiğini söyler. Bu tür soruların cevapları var mıdır?

Buna cevap vermeden önce, ruhsal âlemde olan biten her şeyi bilmediğimizi kabul edelim ve bunu biliyormuş gibi davranmayalım. Ancak, Tanrı'nın Sözü'ne dayanarak, bir kimse hastaysa iyileşmesi için İsa'nın bedel ödediğini biliyoruz. Eğer cömertçe veriyorsak, Kutsal Kitap'ın bol bol alacağımızı söylediğini biliyoruz. Ancak neredeyse her gün, Tanrı'nın Sözü'nün birçok insanın hayatında yazılı olduğu şekilde işlemediğini görüyoruz. Bunun için suçlanması gereken Tanrı mıdır?

Son bölümde öğrendiklerimize ve bölümdeki konuya baktığımızda, bu sorunun cevabının koca bir hayır olduğunu göreceksiniz. Eğer hayırsa, o zaman sorun nedir? Bu büyük bir sorundur. Tanrı'nın her zaman iyi olduğunu temelde anlamayan çoğu insana bir trajedinin suçlusu sorulduğunda, hemen Tanrı olduğunu varsayarlar. Tanrı'nın kötü olayları durdurma gücüne sahip olmasına rağmen durdurmadığı için, Tanrı'nın bu olayı onaylamış olduğunu düşünürler. Ama eğer Tanrı'nın iyi olduğunu ve yalan söyleyemeyeceğini anlarsanız, sorunun başka bir yerde olduğunu bilir ve cevabı bulmak için arayışa başlarsınız.

Öğrenciler cine tutsak çocuktan cini kovamadıkları zaman bu düşünce yapısını sergilediler. "Tanrı neden o cini orada bırakmayı seçti?" diye sormak yerine İsa'ya "Biz cini neden kovamadık?" diye sordular.

Koşullar Tanrı'nın Sözü'yle çelişiyor gibi görüldüğünde ilk sorumuz

bu olmalıdır. Bu nedenle, her şeyden önce Tanrı'nın her zaman iyi olduğunu, ikinci olarak asla yalan söylemediğini bilmemiz çok önemlidir. Üzerinde çok kafa yorulmayacak gibi görünen bir şey olmasına rağmen, şaşırtıcı biçimde kilise dünyasının çoğu için bir gizemdir. Eğer Egemenliğin nasıl çalıştığını öğrenmek istiyorsanız Kutsal Kitap'ı sorular sorarak okumalısınız.

Tanrı'nın Egemenliği bir krallıktır ve asla değişmeyen yasalar ve ilkelerle işler.

Unutmayın ki, o büyük Kutsal Kitap hikâyeleri bir nedenle oradadır. İsa size bir şey göstermeye çalışıyor. O halde, bir kimsenin neden Tanrı'nın Sözü'nün söylediği şeyi almadığına geçelim. Göksel yetki alanını kısa devre yaptıran birçok sorun olabilir. Bazı sorunlar hemen belli olmaz ve bazıları kişisel ve gizlidir.

Tanrı'nın Egemenliği bir krallıktır ve asla değişmeyen yasalar ve ilkelerle işler. Belirttiğim gibi, bu ilkeler de tıpkı bir çiftçinin yeryüzündeki ekim ve hasat yasalarını anlayıp refaha ermek için kullanması gibi öğrenilebilir ve kullanılabilir. Egemenlik, her vatandaşın anlaması ve kullanması için verilen yasalarla işlediği için herkes onları öğrenebilir. Bazen bu yasaların nasıl çalıştığını bilmek ölüm kalım meselesi olabilir.

Bir Ölüm Kalım Kararı

Mark ve Hanna kilisemize geldiklerinde bir bebek sahibi olmak istiyorlardı. O zamana dek, doktorlar Hanna'ya vücudundaki bazı sorunlar yüzünden gebe kalmasının ya da rahminde bebek taşımasının neredeyse imkânsız olduğunu söylemişti. Ama İman Yaşamı Kilisesi'nde Tanrı'nın iyiliğini ve Egemenlik yasalarını öğrenirken gebe kaldı. Heyecanı sözcüklerle tarif edilemezdi. Ama çok geçmeden, karnında ciddi ağrılar çekmeye başladı ve hatta ağrıların şiddetinden birkaç defa baygınlık geçirdi.

Bu ağrı nöbetlerinin birinin ardından Hanna, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için doktorunun muayenehanesine

gitti. Doktoru orada değildi, ama nöbetçi doktor bebeğin durumunu görmek için ultrason çekilmesini istedi. Doktor ultrasonda büyük bir kan pıhtısı gördü ve Hanna'nın düşük yaptığını söyledi. Hiç kalp atışı duyulmuyordu. Doktor rahmindeki ölü bebeğin alınması için ertesi gün hastaneye gelmesini önerdi, ama Hanna bunu kabul etmedi. Bunun yerine kocası Mark onu Tanrı'nın Sözü ve Tanrı'nın vaatleriyle cesaretlendirdi ve bebek hakkında Tanrı'nın Sözü'ne olan güveninden vazgeçmemesi için onu teşvik etti. O hafta sonu Hanna için kilisede dua edildi ve doktorun söylediklerine rağmen sağlıklı bir bebek doğuracağına ikna oldu.

Pazartesi günü kendi doktorunu ziyaret etti, çünkü muayenehaneye ilk geldiği gün doktoru orada değildi. Doktoru yeni bir ultrason çekimi yapılmasını önerdi. Ancak ultrason ekranına bakan doktor şok oldu ve birkaç gün önce yapılmış ultrason çekimleriyle karşılaştırdı. Sonra Hanna'ya tam olarak şu sözleri söyledi. "Bu işi 30 yıldan beri yapıyorum ve daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Geçen haftanın çekimlerinde büyük bir kan pıhtısı ve kalp atışının olmadığını görüyorum. Ama bugünküne bakıyorum ve kan pıhtısı yok olmuş ve içeride kusursuz bir kalp atımı olan capcanlı bir bebek var." Birkaç ay sonra Hanna sağlıklı bir kız çocuğu doğurdu ve adını Evelyn koydu. Bir gün Evelyn adının anlamını merak edip baktığında bu adın aslında yaşam anlamına geldiğini şaşkınlıkla keşfetti!

Bu müthiş hikâye kesinlikle Tanrı'nın işiydi. Ama ruhsal bir ilim adamı olarak şimdi şunlara benzer birkaç soru aklınıza gelmiş olmalı: "Neden böyle oldu? Hanna Tanrı'nın sevdiği kullarından mı? Tanrı onun bebeğini iyileştirmeyi rastgele mi seçti?" Bunlar cevap arayan sorulardır. Bir kez daha, ortalama bir Hristiyanın gözüyle bir mucize gerçekleşmiştir. Ama "mucize" sözcüğünü yeniden düşünmeniz için sizi teşvik ediyorum, çünkü sıra dışı bir olayı ima eder. Ancak bu olay Egemenlik yasasının sadece bir işleviydi.

Eğer yere bir taş bıraksaydım ve yere düştüğünde "Vay canına, bunu gördünüz mü? Taş az önce yere düştü! Bu bir mucize!" diye bağırıyaydım, bu olayın bir mucize olduğunu elbette düşünmezsiniz, çünkü bu olayın

yerçekimi yasasının işlevi olduğunu ve her seferinde herkes için aynı şekilde işlediğini bilirdiniz. Taş her zaman yere düşecektir. O halde ruhsal ilim adamları olarak bu hikâyede var olan Egemenlik yasasını ya da yasalarını ortaya koyacak ruhsal ipuçlarını aramalıyız.

Bir Anahtar Açıklanıyor

Bu sorular ışığında Egemenliğin nasıl işlediğiyle ilgili daha çok şey öğrenebileceğimiz bir başka hikâyeye geçelim. Bazı cevaplar bulmamıza yardım edecek başlıca Kutsal Kitap hikâyelerinden birini Luka 8. bölümde buluruz:

İsa oraya giderken kalabalık O'nu her yandan sıkıştırıyordu. On iki yıldır kanaması olan bir kadın da oradaydı. Varını yoğunu hekimlere harcamıştı; ama hiçbiri onu iyileştirememişti.

İsa'nın arkasından yetişip giysisinin eteğine dokundu ve o anda kanaması kesildi.

İsa, "Bana kim dokundu?" dedi. Herkes inkâr ederken Petrus, "Efendimiz, kalabalık seni çepeçevre sarmış sıkıştırıyor" dedi.

Ama İsa, "Birisine bana dokundu" dedi. "İçimden bir gücün akıp gittiğini hissettim."

Yaptığını gizleyemeyeceğini anlayan kadın titreyerek geldi, İsa'nın ayaklarına kapandı. Bütün halkın önünde, O'na neden dokunduğunu ve o anda nasıl iyileştiğini anlattı.

İsa ona, "Kızım" dedi, "İmanın seni kurtardı. Esenlikle git."

—Luka 8:42-48

Bu hikâyede uzun yıllardır hasta olan ve bir türlü iyileşemeyen bir kadın görüyoruz. İsa'ya arkadan yaklaşip giysisinin eteğine dokundu ve anında iyileşti. Bu hikâyede Egemenliğin nasıl işlediğini öğrenebileceğimiz ve aradığımız cevaplara ışık tutacak bazı derin ipuçları var.

İlk olarak, İsa'yı saran kalabalık O'na dokunuyordu ve ayetlerde söylediği gibi O'nu her yandan sıkıştırıyordu. İsa "Bana kim dokundu?" diye sorduğunda Petrus şaşırđı, çünkü herkes çepeçevre O'nu sarmış sıkıştırıyordu. Ama İsa belirli bir kişinin O'na farklı biçimde dokunduğunu söyledi, çünkü Kutsal Ruh'un gücünün içinden akıp gittiğini hissetmişti.

Bu hikâyeyi okuduktan sonra, durup ne olduğunu düşünmeniz için ruhunuzda ziller ve çanlar çalıyor olmalıdır. Zihniniz tonlarca soruyla birlikte hemen sorgulayıcı bir moda geçmelidir. Ruhsal ilim adamları olarak, başka birilerinin değil de, neden bu kadının iyileştiğini anlamalıyız. Orada bedensel olarak hasta olup İsa'ya dokunan, ama iyileşmeyen başka birçok kişi olduğunu düşünüyorum. O zaman şunu sormalıyız, "Meshediliş neden o anda İsa'ya dokunan diğerlerine değil de, sadece bu kadına aktı?"

Geleneksel dinsel yanıt, İsa onu iyileştirdiği için kadının iyileştiğidir. Ama gerçekten iyileştirdi mi? Kadın iyileştiği zaman İsa O'na bilinçli olarak hizmet ediyor muydu? Ellerini kadının üzerine koymuş muydu? Kadının bedenini terk etmesi için hastalığa buyruk verdi mi? Hayır. Aslında İsa kadının orada olduğunu bile bilmiyordu. O'na kimin dokunduğunu sorması gerekti. O halde, İsa aslında o kadını iyileştirmeyi seçti mi? Yeniden söyleyelim, kadının orada olduğunu bile bilmiyordu. O zaman kadın nasıl iyileşti? Neden iyileşti?

Ruhsal ilim adamları olarak, kadının Tanrı'nın özel çocuklarından biri olduğu ya da İsa ile özel bir bağlantısı olduğu düşüncesini eleyebiliriz, çünkü Elçilerin İşleri 10:34 ayeti Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını söyler. Ayrıca kadının orada olduğunu bilmediğinden, kadının o gün iyileşme kararı vermesinde İsa'nın bir payı olmadığını varsayabiliriz. İsa'nın meshedilişin kaynağı olduğunu kabul edebiliriz, ama kadının o an iyileşmek için verdiği kararda İsa bir rol oynamadı.

İsa, kadının Egemenliğin yetkisine ve gücüne nasıl eriştiğini açıklar. İsa şöyle dedi, "Kızım, İmanın seni kurtardı. Esenlikle git." Bu cümle bilmemiz gereken her şeyi söyler ve kadının o gün neden ve nasıl

iyileştiği sorusunu cevaplar. Ruhsal ilim adamları olarak, bu öyküye daha yakından bakalım ve kadının neden iyileştiği hakkında ipuçları arayalım.

İlk olarak, İsa ona *Kızım* der, çünkü İbrahim'in soyundan gelen bir İsrailliydi. İbrahim'in çocuğu olduğundan, İbrahim'e verilen berekete ve Tanrı'nın onunla yaptığı antlaşmanın nimetlerine sahipti.

“Ben, Tanrınız RAB’bin sözünü dikkatle dinler, gözümde doğru olanı yapar, buyruklarına kulak verir, bütün kurallarına uyarsanız, Mısırlılar’a verdiğim hastalıkların hiçbirini size vermeyeceğim” dedi, “Çünkü size şifa veren RAB benim.”

—Mısır’dan Çıkış 15:26

O halde İsa'nın kadına *kızım* diye hitap etmesi Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşmaya dahil olan her şeyin yasal sahibi olduğunu ima eder. Ama kadının iyileşmesinin nedeni sadece bu olamaz, zira o gün İsa'yı her yandan sıkıştıranların hepsi aynı yasal hakka sahipti. Tanrı'nın Egemenliği'nin gücünün akmasına neden olan başka bir şey daha olmalıydı. İsa bize bir sebep daha söyler. Aslında, kadının iyileşmesinin nedeninin kesinlikle bu olduğunu söyledi. İmanının onu iyileştirdiğini söyledi.

O zaman şimdi kadının iyileşmesinin nedenini biliyoruz. İbrahim'in bir kızı olduğundan iyileşmek onun yasal hakkıydı ve ikinci olarak imanı, tanrısal gücün o anda bedenine akmasını sağlayan düğmeydi. İbrahim'in kızı olması, elektrik şirketinin size elektrik sağlamasına ve evinize kablo çekmesine benzetilebilir. Elektriğiniz vardır, ama bu durum evinizde ışıkların açık olacağı anlamına gelmez. Işıkların yanması için elektrik düğmesine basmalısınız.

Böylece İbrahim'in yasal olarak soyundan gelen bu kadın iyileşmek için yasal hakka sahipti. Ancak yeryüzünde ve kendi hayatında yetki alanına sahip olduğundan, o gücü açığa çıkarmak için düğmeye bizzat kendisinin basması gerekiyordu. Ama düğme nerede? Ona nasıl basarız? Bunu anlamak için kavramlarımızı tanımlamalıyız.

İman nedir?

İman Hristiyanların üzerinde çok düşünmeden geçiştirdiği bir kavramdır. Ve çoğunluk olmasa da, çok sayıda kişinin imanın gerçekte ne olduğunu, neden gerektiğini, imanda olup olmadıklarını nasıl bileceklerini ve imanı nasıl elde edeceklerini bilmediğini düşünüyorum. Eğer iman meshedilişin akmasını ve bu kadının iyileşmesini sağlayan düğmeysel, o zaman imana çok yakından bakmamız gerekiyor! İman tanımımızı Romalılar 4:18-21’de görüyoruz:

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. “Senin soyun böyle olacak” sözüne güveniyordu. Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara’nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. İmansızlık edip Tanrı’nın vaadinden kuşkulanmadı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı’yı yüceltti. Tanrı’nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi.

—Romalılar 4:18-21

Bu hikâyenin sahnesini anlayalım. İbrahim ve Sara’nın çocukları olmuyordu. Çocuk sahibi olmakta zorlanmalarından ve denemeye devam etmeleri gerektiğinden söz etmiyorum. İki de neredeyse 100 yaşındaydı ve artık çocuk sahibi olma yetenekleri yoktu. Bedenleri çocuk doğuramazdı; mümkün değildi! Ancak Tanrı doğal âlemde olanaksız olmasına rağmen, İbrahim’e bir çocuk vaat etti. Kutsal Kitap’ta doğal gerçekler aksini söylese de, İbrahim’in Tanrı’nın söylediğini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendiğini okuyoruz.

İman Hristiyanların üzerinde çok düşünmeden geçiştirdiği bir kavramdır.

O zaman iman tanımımız şudur: “Tanrı’nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvenmek.” Bunu şu şekilde ifade ediyorum: “Yüreğinizin gökle anlaşma içinde

olmasıdır.” Tanrı’nın söylediğini sadece zihinsel olarak kabul etmek değil, ona tümüyle güvenmek.

İman tanımımız

Anladığınızdan emin olmak için bir kez daha söylüyorum: İman Tanrı’nın söylediğine tümüyle güvenmektir! Yüreğimizin ve zihnimizin gökle anlaşma halinde olması, ona *tümüyle güvenmesidir*.

İmana neden ihtiyaç var?

Tanrı istediği zaman neden hastanedeki herkesi iyileştirmez? Neden savaşları durdurmaz? Bize Müjde’yi duyurmaları için neden meleklerini göndermez? Bütün bu soruları daha önce duyduğunuza eminim. Cevap şu: çünkü yapamaz. Sorun Tanrı’nın bunları yapmaya *gücünün* olmaması değildir, ama bunları yapmak için yetki alanı yoktur. Söylediğim şeyi anlamamız için İbraniler’e bakmamız gerekiyor:

Ama biri bir yerde şöyle tanıklık etmiştir:

“Ya Rab, insan ne ki, onu anasın,

Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?

Onu meleklerden biraz aşağı kıldın,

Başına yücelik ve onur tacını koydun,

Ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.

Her şeyi ayakları altına sererek

Ona bağımlı kıldın.”

Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan

hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı

kılındığını henüz görmüyoruz.

—İbraniler 2:6-8

Tanrı insanı yeryüzüne yerleştirdiğinde ona tüm yeryüzü âlemi üzerinde tam bir yetki alanı verdi. Onun yetki alanı altına girmeyen hiçbir şey yoktu. Yeryüzü üzerinde tam bir yetkiyle egemendi.

Yetkiyle yönetme yeteneği onu buraya yerleştirmiş olan yönetimden kaynaklanıyordu. Esasen, Tanrı'nın Egemenliği'nin delege ettiği yetkiyle egemenlik sürdü. Üzerinde taşıdığı Tanrı'nın yüceliğinin, meshinin ve onur ya da yetki konumunun simgesi olarak o egemenliğin tacını giydi.

Elbette kelimenin tam anlamıyla madeni bir kraliyet tacı takmıyordu, ama simgesel bir tacı vardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamak için bir kralı aklınıza getirin. Normal bir insan olmasına ve kendi doğasında gerçek bir güç taşımamasına rağmen, sadece kendisini değil, tüm bir krallığı ve egemenliği simgeleyen bir taç takar. Temsil ettiği yönetim ve krallığın tüm gücü ve doğal kaynaklarıyla desteklendiği için sözleri yetki taşır.

Trafiğin akışını idare eden bir polis memuru düşünün; sadece bir cümleyle koca bir tır kamyonunu durdurabilir, "Kanun namına, Dur!" Evet, tır kamyonu bir insandan çok daha büyüktür ve insanın gücü tırla mukayese edilmez. Ama tır kamyonu insan nedeniyle durmaz, ama o insanı destekleyen yönetimi simgeleyen rozet nedeniyle durur. Demek ki yönetim, rozeti taşıyan insandan çok daha büyüktür. Kamyon şoförü insanın kendisinden korkmaz, ama insanın temsil ettiği yönetimden korkar ve kamyonu durdurur!

Aynı şey burada da geçerlidir. Adem yeryüzünde yaratılmış olan her şeyin üzerinde egemendi. Yücelik ve onur tacıyla temsil edilen Tanrı'nın gücü ve egemenliği, insana sözlerinin Tanrı'nın Egemenliği adına hükmedeceğinin güvencesini verdi.

Tanrı'nın Egemenliği'ne ihanet ederek yeryüzüne egemen olma hakkını kaybeden Adem böylece tacını ve Tanrı'nın Egemenliği'ndeki yetkisel konumunu yitirdi, ama yeryüzü alemi üzerindeki yasal iddiasını kaybetmedi. İnsanoğlu hâlâ yeryüzünden yasal olarak sorumluydu. Tanrı, yeryüzünü yönetmesi için ona vermişti. Eğer İbraniler'deki metnimize geri dönersek, bunu görebiliriz:

Ama biri bir yerde şöyle tanıklık etmiştir:

"Ya Rab, insan ne ki, onu anasın,

Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?"

*Onu meleklerden biraz aşağı kıldın,
Başına yücelik ve onur tacını koydun,
Eğer ellerinin yapıtları üzerine onu görevlendirdin.
Her şeyi ayakları altına sererek
Ona bağımlı kıldın.”
Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan
hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı
kılındığını henüz görmüyoruz.*

—İbraniler 2:6-8

Bu metinde Adem ve Havva'nın yaratıldığı zamandan söz edilmesine rağmen, “İnsana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadı” demektir.

*Göklerin öteleri RAB'bindir,
Ama yeryüzünü **insanlara vermiştir**.*

—Mezmur 115:16

İnsan Tanrı'yı terk etti

İnsan yeryüzü üzerinde yasal yetki alanına sahip olmasına rağmen, ruhsal olarak yönetme yetkisini kaybetti. Esasen Adem, bahçede Tanrı'yı insani meselelerden uzaklaştırdı ve Günaha Düşüş'le birlikte yeryüzü lanetlendi ve değişti. Yeryüzü âlemine ölüm girdi ve Şeytan'ın şimdi insani meseleleri etkilemek için yasal iddiası vardı. Ama bütün bunlara rağmen, insanın hâlâ yeryüzünün yasal sakini olduğunu anlamanız çok önemlidir. Düşmüş halinde bile, hâlâ sorumludur. Evet, artık Tanrı'nın yönetiminin onu desteklediğini gösteren tacı taşımamaktadır. Tanrı'nın gücü ve görkemiyle egemenlik sürme yetkisi yoktur ve onur makamını yitirmiştir. Ama yeryüzü âlemini yönetmek için yasal hakka sahip tek canlı varlıktır.

İşte bu nedenle Tanrı'nın insan hayatında isteğini gerçekleştirmek için Ruh'la dolu insanları kullanması gerekmektedir. Aynı şekilde, Şeytan insanlarla ilgili planları doğrultusunda yeryüzünü etkilemek için

cinlerden esin alan kişileri kullanır. İnsanın yeryüzündeki yetki alanı ilkesi, Egemenlik yasasını ve özellikle Tanrı'nın bir durumda yasal yetki alanı kazanması için neden iman gerektiğini anlamanız için çok önemlidir.

Şöyle diyebilirsiniz, “Ama dünyanın ve tüm doluluğunun Tanrı'ya ait olduğunu sanıyordum.” Evet, doğru, O'na aittir. Bu örneğin, ne söylediğimi anlamanıza yardımcı olacağını umuyorum. Eğer sahip olduğum bir evi size kiralarsam, eve yasal olarak sahip olsam bile, eve istediğim her an uğrama hakkından yasal olarak vazgeçerim. Pek çok kira kontratında ev sahiplerinin kiraladıkları mülklere yasal olarak ne zaman girebileceklerini düzenleyen şartlar—örneğin, acil bir durumda ya da tamirat için— ve gereken ihbar süresi bulunur. Eğer o eve kontratı ihlal ederek girmeye çalışırsam, mülkün sahibi olsam bile haneye tecavüz etmiş sayılırdım. Eğer kira kontratında belirtilen kuralı ihlal edersem, evin sahibi olmama rağmen yasal olarak orayı tahliye etmeye zorlanabilirim.

Bu örnek Şeytan'ın yeryüzü âlemine giriş kazanmak için neden Adem'e yaklaşmak zorunda olduğunu tasvir eder. Sadece Adem'de anahtar vardı! Şeytan'ın kapıdan girmesi gerekiyordu ve yasal olarak anahtara sahip olan kişi ona anahtarı vermeliydi, yoksa yasal olarak zorla dışarı çıkarılacaktı.

Aynı şekilde, Tanrı'nın yönetimi Adem tarafından yeryüzü âleminden uzaklaştırdıktan sonra, Tanrı, egemenliğini yeryüzüne yasal olarak geri getirmek için bir yol bulmalıydı. Bir kez daha bir insan aracılığıyla girmeliydi. İbrahim adlı bir adam kapıyı açtı:

RAB Avram'a, “Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git” dedi, “Seni büyük bir ulus yapacağım, Seni kutsayacak, sana ün kazandıracacağım, Bereket kaynağı olacaksın. Seni kutsayanları kutsayacak, Seni lanetleyeni lanetleyeceğim. Yeryüzündeki bütün halklar Senin aracılığınla kutsanacak.”

—Yaratılış 12:1-3

İbrahim'e iman atamız denir, çünkü yeryüzü âleminin kapısını Tanrı'ya açan ve yeryüzündeki bütün halkların aracılığıyla kutsanacağı adamdır. Elbette, burada İsa Mesih'e ve Tanrı'nın insanlığı kurtarma tasarısına gönderme vardır. İbrahim'in imanı Tanrı için yasal bir giriş kapısı açtı ve Tanrı İbrahim'le bir antlaşma yaparak bu kapıyı kalıcı olarak açık hale getirdi. Bu antlaşma İbrahim'in soyu için de bağlayıcıydı ve Yaratılış 12. bölümde "Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak" ifadesiyle kastedilen budur. "Senin aracılığınla kutsanacak" ifadesi İsa'nın İbrahim'in soyundan gelerek Adem'in kaybettiğini geri kazanmasıyla ilgilidir.

O halde söylediğim şeyi bir başka şekilde ifade edeyim. Yeryüzü âleminde yasal yetki alanına sahip bir erkek ya da kadın, göğün yeryüzüne yasal girişe sahip olması için gökle anlaşma içinde olmalıdır. Gökle yapılan bu anlaşmaya iman denir. Şeytan da aynı ilkeye dayanarak anahtarı elinde tutan Adem aracılığıyla yeryüzü alemine girebilmiştir:

Sonra İblis İsa'yı yükselere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, "Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim" dedi. "Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak."

—Luka 4:5-7

Bu ayette Şeytan'ın dünyanın bütün ülkelerinin yönetiminin ve zenginliğinin kendisine verildiğini iddia ettiğini görebiliriz. Yeryüzü üzerinde tam bir yetki iddiası vardı. Peki bu yetkiyi ona kim verdi? Bir zamanlar bu yetkiye sahip olan Adem! Bu nedenle Tanrı yasal bir giriş olmadan insanların meselelerine hemen dahil olamaz, yoksa yasa dışı olacaktır. Bu nedenle Tanrı'nın da yeryüzündeki bir insan aracılığıyla içeri girmesi gerekir.

İsa Onları İyileştiremedi - Güçlü Bir Ders Açığa Çıkıyor

*İsa da onlara, “Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez” dedi. Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten **başka hiçbir mucize yapamadı.** Halkın imansızlığına şaşıyordu. İsa çevredeki köyleri dolaşıp öğretiyordu.*

—Markos 6:4-6

Eğer sokaktaki insanlara İsa her şeyi yapabilir mi diye sorsam, muhtemelen evet diyeceklerdir. Ama sonra Kutsal Kitap'ta İsa'nın denemesine rağmen mucize yapamadığı bir yer olup olmadığını sorsaydım, ne derlerdi? Kutsal Kitap'ta böyle bir yer olmadığını söyleyeceklerine eminim, ama az önce birini okuduk. İsa onları iyileştiremedi. Ruhsal bir ilim adamı olarak nedenini bilmek istiyorum. Cevap basit bir ifadeyle yapamadığıdır ve şimdi bunun nedeninin imansızlıkları olduğunu, yani gökle anlaşma yapmadıkları için göğün o durumda yasal yetki alanına sahip olmaması olduğunu biliyoruz. Keşfettiğimiz şeyi net anladığınızdan emin olun.

Bir insanın yüreği göğün söylediğine tümüyle güvenmedikçe, ki buna İMAN diyoruz, gök yeryüzünde yetki alanına sahip olmaz.

Eğer bu bölümün ilk kısmında cevapsız dualar hakkında sorduğum sorulara geri dönersek, şimdi cevaplarımızı alabiliriz. Hatırlayın, milyonlarca insanın hasta olan bir ünlü için dua ettiği, ama o kişinin yine de öldüğü muhtemel bir durumdan söz etmiştim. Neden öldü? Esas neden yine imansızlıktır. Birçok insan çok ses çıkarmayı imanla karıştırmaktadır:

Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. Onlar söz kalabalığıyla seslerini duyurabileceklerini sanırlar. Siz

onlara benzemeyin! Çünkü Babanız nelere gereksinmeniz olduğunu siz daha O'ndan dilemeden önce bilir.

—Matta 6:7-8

Birçok insan ne kadar çok kişi dua ederse, Tanrı'nın işitme ve yardım için harekete geçme şansının o kadar artacağına inanır. Konuştuklarımız ışığında bu düşüncenin tamamen yanlış olduğunu şimdide dek anlamış olduğunuzu umarım. Ve iman yoktu dediğimizde, aslında Tanrı'dan alması gereken kişilerin imanından söz ediyorum.

Markos 6. bölümdeki hikâyemizde İsa'nın bolca imanı olduğunu biliyoruz, ancak yine de onları iyileştiremedi. O halde milyonlarca kişinin dua ettiği o hasta kişiyle ilgili olarak size “Hasta olan kişi ne diyor?” diye sorardım. Birisi için 20 milyon kişi dua edebilir, ama hasta olan kişinin imanı yoksa ve öleceğini söylüyorsa, o zaman ölecektir.

Bir kez daha, Markos 6. bölümde baktığımız örneği ele alalım. İsa'nın iyileştirmek için imanı olduğunu biliyoruz, ama insanların imanı olmadığı için hiçbir mucize yapamadı.

Birçok insan bana gelip anneannelerinin, dedelerinin ya da bir akrabalarının hasta olduğunu ve onlar için dua ettiklerini, ama hiçbir şey olmadığını söyler. Her zaman şunu sorarım, “Anneanne ne diyor? Dede ne diyor? İmanı var mı?” Gördüğünüz gibi, bir başka insan üzerinde ruhsal yetkiye sahip değilsiniz. Onlara hizmet edebilirsiniz, ama onlar da buna dahil olmalıdır. Eğer etkili hizmet görmek istiyorlarsa, insanlara yapmaları gereken ilk şeyin resmi değiştirmeleri olduğunu söylüyorum. Hasta kişinin kendi durumu hakkında zihinlerinde gördükleri resimden bahsediyorum. Onlara bir sürü dini sözler söylemeyin; onlara bir resim verin. Size ne demek istediğimi göstereyim:

Yahya'nın öğrencileri bütün bu olup bitenleri kendisine bildirdiler. Öğrencilerinden ikisini yanına çağıran Yahya, “Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?” diye sormaları için onları Rab'be gönderdi.

Adamlar İsa'nın yanına gelince şöyle dediler: "Bizi sana Vaftizci Yahya gönderdi. 'Gelecek Olan sen misin, yoksa başkasını mı bekleyelim?' diye soruyor."

Tam o sırada İsa, çeşitli hastalıklara, illetlere ve kötü ruhlara tutulmuş birçok kişiyi iyileştirdi, birçok körün gözünü açtı. Sonra Yahya'nın öğrencilerine şöyle karşılık verdi: "Gidin, görüp işittiklerinizi Yahya'ya bildirin. Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzamlılar temiz kılınıyor, sağırılar işitiyor, ölüler diriliyor ve Müjde yoksullara duyuruluyor."

—Luka 7:18-22

İsa'nın burada özellikle bir ayet söylemediğine dikkat edin. Şöyle diyebilirdi, "Gidin ve Yahya'ya bu ayeti ya da şu ayeti söyleyin." Ama hayır, onlara Tanrı'nın Egemenliği'nin gücüyle ve yetkisiyle gerçekleşen bütün iyi işleri anlattı. Siz de aynısını yapın. Hasta olan bir arkadaşınıza İsa'nın bir hastayı nasıl iyileştirdiğini anlatın. Eğer mümkünse, onların hastalığının aynısından sıkıntı çeken birinin nasıl iyileştiği hakkında bir hikâye anlatın. Bu resim ilham verecek ve umut sağlayacak. Umut her zaman bir resim taşır ve arkadaşınızın görmesini istediğiniz resim budur, yani hastalıklarının şifası olduğudur.

Arkadaşınız iyileşmenin mümkün olduğunu görünce, bunun nasıl mümkün olduğunu size soracaktır. Beklediğiniz an budur. Onlara vaaz vermek yerine, Tanrı'nın Sözü ve Egemenliğin ilkeleri hakkındaki talimatları almaya açıktırlar. Eğer yeniden doğmamışlarsa, onları öncelikle egemenliğe getirmeye girişeceksiniz ve ardından iyileşme hakkındaki ayetleri onlara açıklamak için zaman ayıracaksınız. Eğer mümkünse, söylediklerinizi güçlendiren bazı materyaller bırakabilirsiniz.

Artık imanın ne olduğunu (gökle anlaşmak) ve imanın neden yasal olarak gerektiğini biliyoruz. Ama imanı nasıl elde edeceğimizi ve imanda olup olmadığımızı nasıl bileceğimizi de anlamalıyız.

İmanı Nasıl Elde Ederiz?

Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur.

—Romalılar 10:17

İman Tanrı'nın sözünü duymakla nasıl olur? Süreç nedir? İmanın insan ruhunda gelişmesi için gereken tek şey sözü duymak mıdır? İmanın nasıl olduğunu ve Romalılar 10:17'nin ne demek istediğini anlamak için Markos 4. bölüme bakabiliriz. Her zaman şöyle söylerim: Kutsal Kitap'ınızı havaya atarsanız, yere düştüğünde Markos 4. bölüm açılır; o kadar önemlidir! Markos 4:13'te İsa, bu bölümde öğrettiklerini anlamıyorsanız, Kutsal Kitap'taki diğer benzetmeleri nasıl anlayacağınızı sordu. Bunun oldukça önemli olduğunu söyledim!

Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur.

—Romalılar 10:17

Bu bölüm neden bu kadar önemli? Çünkü göğün yeryüzüyle nasıl temas ettiğini, nasıl yetki alanı kazandığını ve bunun nerede gerçekleştiğini söyler. Hayatınızda hiçbir şey bu bölümün neyden söz ettiğini bilmenizden daha önemli değildir.

Bu bölümde İsa, artık bildiğiniz gibi göğün yeryüzünü yasal olarak fethetmesi için gerekli olan imanın insan ruhunda nasıl oluştuğuna dair üç benzetme anlatır. Bu bölümdeki üç hikâye ikinci benzetmesi, tohum saçan adam benzetmesi ve hardal tanesi benzetmesidir. İsa'nın Markos 4. bölümde anlattığı ikinci hikâye olan tohum saçan adam benzetmesine bakarak başlayalım:

Sonra İsa şöyle dedi: "Tanrı'nın Egemenliği, toprağa tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama, tohum filizlenir, gelişir. Toprak kendiliğinden ürün verir. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran

taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.”

—Markos 4:26-29

Yapmamız gereken ilk şey kavramlarımızı tanımlamaktır. İsa'nın sözünü ettiği tohum ve toprak nedir? İsa aslında aynı bölümde verdiği önceki benzetmede bu iki kavramı tanımlıyor. Tohum Tanrı'nın sözüdür ve toprak insanın yüreği ya da ruhudur.

O nedenle bu benzetmede İsa, bir adamın yüreğine Tanrı'nın sözünü saçtığını söyler. Sonra, toprak ya da insan yüreği kendiliğinden iman ya da gökle anlaşma üretmeye başlar. Bu, insan ruhunun doğal süreci ve işlevidir. Oraya ne ekerseniz dışarıya o çıkacaktır. Devam etmeden önce iman tanımımızı hatırlamamız önemlidir: Bir erkek ya da kadının yüreğinin göğün söylediklerine tümüyle güvenmesidir. Burada hatırlamamız gereken şey, gökle anlaşma yapmanın Tanrı sözünü zihinsel olarak kabul etmekle aynı şey olmadığıdır. Kutsal Kitap İbrahim'in tümüyle güvendiğini söyler.

Tümüyle Güvenmek

Tümüyle güvenmenin nasıl bir şey olduğunu anlamanıza yardımcı olması açısından, size New York Kenti'ndeki Empire State binasının tepesinden aşağıya atlamanızı söylediğimi varsayalım. Sizi bunu denemeye ikna etmek için kollarınızı yeterince hızlı çırparsanız, yere güvenle inebileceğinizi söylüyorum. Yüzüme karşı kahkahalarla gülersiniz, çünkü başınıza ne geleceğini BİLİRSİNİZ. Meydana gelecek sonuca tümüyle güvenirsiniz. Tümüyle güvenmek buna benzer. Bilirsiniz, güvenirsiniz, başka bir olasılık yoktur—atlayacak olursanız kesinlikle öleceksiniz.

O zaman başka bir örneğe bakalım ve o durumda ne yapacağınızı görelim. Vücudunuzda gözle görülebilecek kadar büyük bir tümör var ve doktor sadece bir aylık ömrünüz kaldığını söylüyor. Kanseri bir

tümör. Üstelik doktor sizdeki kanser türünün çok ender olduğunu ve şimdiye dek bu teşhisi alan hiç kimsenin hayatta kalmadığını belirtiyor. Şimdi 1. Petrus 2:24 ayetini bildiğinizi varsayalım:

Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz.

—1. Petrus 2:24

Kutsal Yazılar bize cevabı veriyor, ama sizin ve benim ciddi bir sorunumuz var. Karanlığın egemenliği altında büyüdüğümüz için yozlaşmışlık ve ölüm her yandan etrafımızı sarmıştı. Korku egemenliğinde büyüdük ve korkunun söylediklerine tümüyle güvendik. Bu yüzden yukarıdaki örneğe göre kanserin ölümcül olabildiğini öğrendik. Elimizde bunun doğru olduğunu söyleyen medya yayınları var. O zaman anlaşmamızı nasıl değiştireceğiz? Tanrı'nın söylediğine nasıl tümüyle güvenebiliriz? Aslında kendi başımıza bunu yapamayız. Ama Tanrı'nın Sözü diri ve etkilidir ve onu ruhumuza ektiğimizde, ruhumuz ve Söz kendiliğinden göğün söyledikleriyle anlaşma üretir.

Gökle Anlaşmak

*Sonra İsa şöyle dedi: "Tanrı'nın Egemenliği, toprağa tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama, tohum filizlenir, gelişir. **Toprak kendiliğinden ürün verir.** Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.*

—Markos 4:26-29

Toprak (yüreğiniz) kendiliğinden anlaşma üretir. İman için dua edemeyeceğinize dikkat edelim; yüreğin ve Söz'ün bir işlevidir. Bu metne baktığımızda, yüreğimizle göğün anlaşmasının bir süreç

olduğunu görebiliriz. Aniden olmaz.

Bu örnek, yüreğimizin ilk başta Sözü kabul etmesiyle birlikte imanın tıpkı yeni ekilen bir tohumun çimlenmesi ya da filizlenmesi gibi büyümeye başladığını söyler. Sonra büyüyerek filiz olur ve başak verir. Başak, tanelerin ya da ürünün oluşmaya başladığı yerdir. Bitki yaşamının bu evresinde elinizde hâlâ yiyecek bir şeyiniz yoktur. Bitki henüz olgun ürününü vermemiştir, ama büyümeye devam ediyordur.

Tanrı'nın Sözü için de durum budur. İman büyürken doğal âlemde henüz gözle görülen bir değişim yoktur. Henüz anlaşma yoktur, ama bitkinin büyüdüğünden, imanın üretildiğinden ve anlaşmanın gerçekleştiğinden emin olun. İsa daha sonra başaktaki taneler olgunlaştığında biçim vaktinin geldiğini, anlaşmanın sağlandığını ve imanın oluştuğunu açıklar.

Toprağa tohum ektiğiniz zaman, çimlenme süreciyle bitki büyümeye başlar, ama ortada henüz ürün yoktur. Bitki doğru ortamda kaldığı sürece büyümeyi sürdürür. Olgunlaştıkça ürün görünmeye başlar. Mısır yetiştirdiğinizi düşünelim. Mısır bitkisi koçandan çıkar ve ilk başta içinde yenilemeyen ham bir mısır bulunan küçük bir koçandır. Ama bir mevsim geçtikten sonra, koçanın içindeki mısır olgunlaşır. Bu noktaya dikkat edin! Mısır koçanının tanesi ile toprağa ekilen mısır tohumu eşleştiği anda ortada bir anlaşma vardır.

**Bitkinin başağındaki tane olgunlaştığında, tıpatıp—TIPATIP—
ekilen tohuma benzeyecektir.**

Bir mısır bitkisi ekin ve koçandaki olgun taneler ektiğiniz tohuma eştir. Aynıdırlar. Görünümleri ve tatları o kadar aynıdır ki, onları birbirinden ayırt edemezsiniz.

O halde İsa'nın söylediklerini yeniden ifade edeyim. Tanrı'nın Sözü'nü işittiğimizde (Romalılar 10:17), aslında Tanrı'nın Sözü'nü ruhumuza, yüreğimize saçarız. Eğer o sözü yüreğimizde tutarsak, büyüyüp olgunlaşır. Ve olgunlaştığında yüreğimiz göğün söylediklerine tümüyle güvenir. Gök ve yer eşleşir ve böylece gök, tümüyle güvenen insan

aracılığıyla yeryüzü âleminde yasal yetki alanı kazanır. Düşüncelerimiz ve inancımız göğün söylediğiyle tam bir güvenle eşleşir. Bu düşünsel bir şey değildir. Bu, artık taşı yere bıraktığımızda düşeceğine inandığımız kadar kesin bir şey olmuştur. Gökten gelen Söz yeryüzünde ekilerek anlaşma ve Tanrı'nın isteğini üretir. Eğer gök iyileştiginizi söylüyorsa, o zaman o söz yüreğinizde olgunlaştığında, göreceğiniz tek şey göğün söylediği olacaktır. Artık korku yok. Gözlerinizi kapadığınızda, kendinizi iyileşmiş olarak göreceksiniz! Bu yüzden İbraniler 11:1 şöyle der:

İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.

Henüz doğal âlemde göremeyebilirsiniz, ama ruhunuzda gördünüz; ve tıpkı elinizde tutuyormuş kadar gerçektir. Bu anlaşmaya iman denir ve bu iman o resmi yeryüzü âleminde, hayatınızda gerçekleştirecektir!

Düğmeye Basmak

Ama durun; Markos 4. bölüm burada bitmez. Yüreğimizin gökle nasıl anlaşmaya vardığını ve orada imanın oluştuğunu öğrettikten sonra, o ürünü nasıl biçeceğimiz hakkında bilgi verir:

Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.

—Markos 4:29

Yürek gökle anlaşma içinde olmasına ve iman oluşmasına rağmen, henüz hiçbir şey görülmediğine dikkat edin. Neden? Söylediğim gibi, yeryüzü âleminde yasal yetki alanına sahipsiniz. Luka 8. bölümdeki kanamalı kadınla ilgili tartışmamızı hatırlıyor musunuz? Hatırlarsanız, İsa ona “Kızım, imanın seni kurtardı” dedi. Size “kızım” ifadesini kullandığında, İsa'nın onun gökteki yasal konumuna atıf yaptığını söylemiştim. Kadın İbrahim'in soyundan geldiğinden yasal hakları vardı.

Bunu elektrik santralinden evinize gelen kablo tesisatına sahip

**Tanrı'nın
Egemenliği'nin gücünü
yeryüzü âleminde
serbest bırakmalısınız,
çünkü sadece siz, yani
yeryüzündeki bir erkek
ya da kadın bunu yasal
olarak yapabilir.**

olmaya benzetmişim. Güç açıktır ve kullanılabilir, ama yine de sizin elektrik düğmesine basmanız gerekir. Aynı şekilde iman tesis edildiği zaman, güç kullanılabilir, ama düğmeye basana dek hiçbir şey olmaz. Tanrı'nın Egemenliği'nin gücünü yeryüzü âleminde serbest bırakmalısınız, çünkü sadece siz, yani yeryüzündeki bir erkek ya da kadın bunu yasal olarak yapabilir. Bu ilke Romalılar 10:10'da söz edildiği gibi nasıl kurtulduğunuzla ilgilidir:

Çünkü insan yürekte iman ederek aklanır, imanını ağızla açıklayarak kurtulur.

—Romalılar 10:10

İnsan Tanrı'nın Sözü'ne yüreğiyle iman eder ve aklanır. Aklanmak yasanın uygulanması anlamına gelen yasal bir kavramdır. O halde, bir erkeğin ya da kadının yüreği gökle anlaşma içinde olduğunda, yani göğün söylediğine iman ettiğinde, göğün ve yerin önünde aklanırlar. Böylece artık göğün onların hayatına akması ve onlar aracılığıyla Tanrı'nın Egemenliği'nin yeryüzünü etkilemesi yasal hale gelir. Ama ilginç biçimde, artık yasal olmasına ve imanda olmalarına rağmen, gene de hiçbir şey olmaz. "Ama Gary, eğer imanda olursam bunun göğün yeryüzünde yasal yetki alanı verdiğini söylemiştin." Doğru, ama iman var olduğunda birinin göğün yetkisini serbest bırakması gerekiyor. Ayetimize bir kez daha bakalım.

Çünkü insan yürekte iman ederek aklanır, imanını ağızla açıklayarak kurtulur.

—Romalılar 10:10

İmanda olduktan ya da aklandıktan sonra, artık göğün yeryüzünü

fethetmesi yasaldır. Ama bundan sonra ağzınızla açıklayarak kurtulduğunuzu söylediğine dikkat edin. İki rol olduğunu görüyor musunuz? Göğün rolü, yeryüzünde anlaşma oluşturmak üzere Sözü yüreğinize getirmektir. Sonra anlaşma ya da iman kurulduğunda, o anlaşmaya göre hareket etmeli ve göğün söylediğini fiilen almak için içinde bulunduğunuz durumda göğün yetkisini serbest bırakmalısınız. Markos 4. bölümdeki pasajımızda, biçim vakti geldiğinde adamın (yeryüzündeki) orağı vurduğunu söyler. İman var olduğunda harekete geçecek ve o hasadı fiilen elde edecek olan odur.

Tanrı'nın Egemenliği'nde Almak

Şimdi geri gidip Markos 4. bölümde sözü edilen orak hakkında konuşalım. Çoğu kilisede orağın nasıl kullanılacağına, yani ihtiyaç duyduklarını nasıl biçeceklerinin öğretilmediğine inanıyorum. Rab bana Egemenliğin işleyişini öğretmeye başlayana dek bunu ben de bilmiyordum. Egemenlikteki bu önemli süreçle ilgili ilk vahyi almamın hikâyesini paylaşacağım.

Atlanta'da bir kilisede konuşma yapmak için davet edildim. Bir Çarşamba akşamı hizmetiydi ve kilise çok büyük değildi, ama bunun bir önemi yoktu. İnsanlara egemenlik hakkında öğretmeyi seviyordum. Kiliseye vardığımda, kapının kilitli olmasını ve etrafta kimsenin olmamasını garipsedim. Toplantının başlamasına sadece on dakika kalmıştı. Arkamda gürültülü bir kamyonet sesi işittim ve arkama dönüp baktığımda eski bir kamyonetin kilisenin sokağına park ettiğini gördüm. Umursamadım. Ne de olsa Atlanta'nın merkezindeydim.

Beklerken, binanın arkasından bir adam çıkageldi ve kendisini pastör olarak tanıttı. Geç kaldığı için özür diledi, çünkü eski kamyoneti bir türlü çalışmamıştı. Debriyaj balatası aşındığı için tepeden aşağıya vurdurarak çalıştırmak zorunda kaldığını söyledi. Bazı zamanlar hiç çalışmadığını ve kiliseye yaklaşık on kilometre yürümek zorunda kaldığını söyledi. Bu sohbetin beni biraz şaşırttığını itiraf etmeliyim.

Daha sonra bu kilise hizmetinin esasen bir müjdeleme hizmeti

olduğunu ve her ay binlerce insanı doyurduklarını, genelde 10.000'den fazla öğün yemek dağıttıklarını söyledi. Pastör konuşurken, üzölmeye başladım. Karşımda ayda 10.000 insanı doyuran bir Tanrı adamı vardı ve düzgün bir arabası bile yoktu! Bu sorunla ilgilenebilirdim. Evde henüz 50.000 kilometrede görece yeni bir arabam vardı ve ona verebilirdim. Bu niyetimi onunla paylaştım ve çalışanlarımdan biriyle arabayı Atlanta'ya getirteceğimi söyledim. Elbette çok heyecanlandı.

O akşam ona ve küçük kilisesine Tanrı'nın Egemenliğı'ni ve para konusunda nasıl işlediğini anlattım. Tanrı'nın Egemenliğı'ne son derece ihtiyacı olan insanlara onun neye benzediğini sergilemeye başlamalarının önemini biliyordum.

Eve döndüğümde, arabanın Atlanta'ya götürölmesini ayarladım. Çalışanım arabayı almaya geldiğinde, gökte ruhsal bir işlem yaptığının farkındaydım. Bu arabayı Tanrı'nın Egemenliğı'ne serbest bıraktığımda, benim de ihtiyacım olan bir araç için Tanrı'ya iman edebileceğimi biliyordum. Arabalara özel merak duyan biri değilim. Bazıları öyledir, ama ben değilim. Bu nedenle çalışanım arabayı almaya geldiğinde, elimi arabanın üzerine koydum ve şuna benzer bir beyanda bulundum, "Baba, bu arabayı Atlanta'daki hizmete veriyorum. Arabayı serbest bırakırken, onu bir tohum olarak ekiyorum ve bir ... aldığıma iman ediyorum." Nasıl bir araba istediğimi o an düşünemedim ve "Yeni arabanın modelini sonra söyleyeceğim!" dedim.

Sonraki birkaç ay boyunca araba hakkında çok düşünmedim, ama bir sabah Drenda'ya nasıl bir araba istediğini sordum. Biraz düşündükten sonra, üstü açılabilir bir arabanın güzel olacağını söyledi. Ne tür bir üstü açık araba istediğini sordum, ama ikimizin de aklına herhangi bir marka ya da model gelmedi. Arabayı Drenda için satın alacağım için, beğendiğı arabayı aldığından emin olmak istedim. Bu yüzden internette araştırmasını ya da etrafına bakmasını ve istediğı gibi bir üstü açılabilir araba bulduğunda bana haber vermesini söyledim. Bu arada, yeni bir araba istediğimizi kimseye söylemedik, ama belki dikkatimizi çeken bir araba görebiliriz diye yolda giderken gözlerimizi açık tuttuk.

Bir gün bir restoranda yemek için park yeri ararken Drenda birden bağırdı: “İşte orada!” “Ne nerede?” diye sordum. “İstediğim araba” dedi. Karşıdaki otoparkı işaret ediyordu. Parka doğru sürdüm ve üstü açık BMW 6 model bir arabanın arkasında durdum. Kesinlikle güzeldi, ama pahalı olduğunu da eklemeliyim. Drenda’nın zevkini övdüm ve çok güzel bir araba olduğunu söyledim.

Drenda ve benim arabalara büyük paralar dökmediğimizi bilmeniz gerek. Dediğim gibi, otomobil hastası biri hiç olmadım. Finans işinde olduğumdan arabaların ne kadar hızlı değer kaybettiklerini ve en fazla bir ya da iki yaşında bir araba satın almanın en iyisi olduğunu biliyorum. Bu nedenle planım buydu, çok iyi durumda kullanılmış bir tane arayacaktım.

Bir hafta sonra, kilisemizden bir kardeş beni aradı ve “Drenda’nın arabasını buldum!” dedi. Şaşırdım, çünkü o öğle yemeğinde gördüğümüz BMW hakkında kimseye bir şey söylememiştik. Ne tür bir araba olduğunu sorunca 6 serisinden üstü açık bir BMW olduğunu söyledi. Etrafta arabasıyla gezinirken BMW’yi gördüğünü ve Rab’bin o anda bunun Drenda’nın arabası olduğunu ona söylediğini açıkladı. “Tamam, şimdi dikkatimi çektin,” dedim. Araba sadece bir yaşındaydı ve çok iyi durumdaydı. Sonunda nakit parayla bu arabaya satın aldım. Drenda arabasına kavuştu.

Vay canına, bu nasıl oldu?

Bu hikâyeyi imanda olmak ve orağı vurmak hakkında öğrendiklerimizle karşılaştıralım. Arabamı bağışladığımda imanım vardı. Ama Drenda “İşte o!” diye sesli olarak beyan ettiğinde orağı vurdu ve birkaç gün sonra o araba ortaya çıktı. Onun sesli olarak “İşte o!” dediğini duymama rağmen, bu beyanı Markos 4. bölümle ve orakla ilişkilendirmeyi hiç düşünmedim. Ama sonraki hikâye bunu kristal kadar berrak yaptı.

Sözlerinizin Gücü

Söylediğim gibi, yaklaşık 10 dönümü bataklık olmak üzere 60 dönümlük bir arazimiz var. Sonbaharda avlanmayı seviyorum, ama geçmişte lisedeyken ördek avlamama rağmen, Ohio'da hiç ördek avına çıkmamıştım. Ancak o yıl bataklık suyla doluydu ve ördekler büyük sürüler halinde bataklığa inip durdular. Her gün yüzlercesi geceyi geçirmek için buraya iniyordu. Böylece bir akşam tüfeğimi aldım ve yemek için birkaç ördek avladım.

O sonbahar ben ve oğullarım ördek avından çok keyif aldık. Ancak av sırasında birçok defa ördeklerin tüfeğimin menziline dışında kaldığını fark ettim. Ördek avlarken, yasal olarak geleneksel kurşun saçma yerine çelik saçma kullanımına izin vardı. Kurşun saçma daha ağırdır ve çelik saçmaya göre enerjisini daha kısa mesafede tüketir ve ördek avlarken uzun menzilli atışlara imkân vermez.

Ama o sonbaharda, birkaç ördek avcısı arkadaşla konuşurken, bana ördek avı için özel tasarlanmış yeni tüfeklerden bahsettiler. Bu tüfekler daha ağır saçmaları uzağa atabiliyordu ve ayrıca kamufleliydi. Bunlardan bir tane edinmek istedim, ama Aralık ayıydı ve ördek avı sezonu kapanıyordu, bu nedenle üzerinde çok durmadım.

Ocak ayının başlarında yerel spor ve av malzemeleri dükkânı Cabela'ya uğradım ve ördek için tasarlanan av tüfeklerini hatırladım. Bir tane görmek istedim. Tüfeklerin bulunduğu reyona doğru yürüdüm ve tamamen su kuşlarına ayrılmış tüfeklerin sergilendiği bölüme geldim. Hiç düşünmeden, parmağımı en iyi görünümlü tüfeğe doğrultarak "Rab, onu alacağım" diye sesli söyledim. Bunu üzerinde düşünmeden söyledim; sadece ağızımdan çıktı. Ördek avı sezonu gelecek sonbahara dek açılmayacaktı ve sezona az bir süre kalana dek tüfek almayı planlamıyordum.

İki hafta sonra, bir konferansta konuşma yapmak için davet edildim. Konuşmamın ardından genel müdür teşekkür etmek için yanıma geldi ve bana bir hediye vermek istediklerini söyledi. Tam bir

şaşkınlık içinde, hediye olarak iki hafta önce Cabela’da işaret ettiğim tüfeğin tam aynısını getirdi. Elbette böyle cömert bir hediyeden ötürü çok şaşırđım, ama bunun bir tesadüf olmadığını da biliyordum. Cabela’da söylediğim sözü hatırladım ve aslında ne yaptığımı anladım. Orağı vurmuştum!

Sonra İsa şöyle dedi: “Tanrı’nın Egemenliğı, toprağına tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama, tohum filizlenir, gelişir. Toprak kendiliğinden ürün verir. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçim vakti gelmiştir.

—Markos 4:26-29

Orağı vurmak daha önce Romalılar 10:10’da ele aldığımız imanla ilgili aynı ilkeyi tasvir etmektedir.

Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur.

—Romalılar 10:10

Yürekten iman edip ağızla açıkladığımda Egemenliğı yeryüzünde serbest bırakmış oldum. Önceden 30’dan fazla tüfeğı başkalarına hediye etmişim, ama sesli biçimde “Bunu alacağım” dediğimi hatırladığım ilk defa buydu. Ama bunu bir dakika kadar düşündüğümde, aynı şeyi yaptığım sadece bir başka zaman daha vardı, ama o zaman, Egemenliğin nasıl çalıştığını hiç bilmiyordum.

Drenda’yla Ohio’ya taşındığımızda, geyik avlarının tüfekle yapıldığı Oklahoma’dan gelmişim. Ama Ohio’da her av tüfeğı yasal değildi; sadece saçma atan çift namlulara izin vardı. O dönemde elimdeki tek silah 20 kalibrelik çift namluluydu ve taşındığımız ilk yıl bu silahla iki geyik avlayabilmişim. Ama özellikle geyik avı için tasarlanmış iyi bir çift namlulu almak istiyordum. Ohio’daki ilk geyik avı sezonundan sonra,

Drenda'ya geyik avı için üretilmiş siyah sentetik bir Remington model 11- 87 12-kalibrelik silah istediğimi söyledim. Noel'e birkaç hafta vardı ve Noel'de babam bu silahın aynısını bana hediye ettiğinde şaşırđım. Ona çift namlulu bir silaha ihtiyacım olduğundan söz etmemiştim bile. "Vay canına, bu çok garip" diye düşünmüştüm. Hiç bilmeden orağı vurmuştum.

BÖLÜM 4

HATIRLAMİYOR MUSUN?

Egemenliğin nasıl çalıştığını ilk öğrendiğim günlerde gördüğüm şeyler karşısında şok oluyordum. Bunun nedeni görmekte olduğum şeylerin hiçbirinin bana öğretilmemiş olmasıydı. Ama kitabın ilk kısmında söylediğim gibi, Tanrı bana öğrettiği derslerin birçoğu için geyik avını kullanıyor gibiydi. Temelde çok basit bir insanım ve sanırım dikkatimi çekmenin iyi bir yoluymdu. Geyik avı için nasıl ekim yapacağımı öğrenip genelde çıktıktan 40 dakika içinde geyiğimi biçmeye başladıktan sonra, Tanrı bana Egemenliğin işlevi hakkında daha büyük görüşler vererek derslerimi derinleştirmeye başladı.

Tanrı bana o altı çatalı geyiği imanla nasıl avlayacağımı gösterdiğinde Tulsa, Oklahoma'daydım. Ve size söylediğim gibi, ertesi yıl Ohio'ya taşındık. Ohio'da büyük bir geyik nüfusu vardı ve sadece biri erkek olmak üzere iki geyik avlamaya izin veriliyordu. Böylece Ohio'ya geldikten sonra, her yıl bir erkek ve bir dişi geyik için ekim yapmaya başladım. Ve tıpkı saat gibi işliyordu.

Ama bir yıl, beni şaşırtan bir şey fark ettim. "Hayır, bu olamaz" diye düşündüm. O geyik avı sezonu sona ermekteyken, avladığım geyiklerin tohumumu ekerken çekin üzerine yazdığım sırada geldiğini fark ettim. Örneğin, eğer "bir erkek geyik ve bir dişi geyik için" yazdıysam, önce erkek, sonra dişi geliyordu. Ohio'da avlandığım son birkaç sezonu düşündüğümde, bu olayın her yıl olduğunu fark ettim. Buna çok dikkat etmemiş olduğumdan emin değildim, ama bir nedenden ötürü bunun gerçek olup olmadığını merak ettim.

Gelecek yıl bunu öğrenmek zorunda olduğumu biliyordum. Bunun çılğınca bir düşünce olduğunu kabul etmekle birlikte, bunun Tanrı'nın bir işi olduğunu düşündüm. Birkaç deney yapmadıkça asla emin olamayacaktım. Böylece o yıl tohumu ektiğim sıralamayı değiştirip listede ilk sıraya dişi geyiği yazdım. O zamana dek tohumu ekerken çekin üzerine her zaman erkek geyiği yazmıştım. Ve kesinlikle bu sırayı takip etmişlerdi. Ve yine aynı şeyi yaptım ve tam olarak çekin üzerine yazdığım sırada geldiler. Böyle bir şeyin olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Yani Egemenlik bu kadar ayrıntılı mı çalışıyordu?

Bunun sadece bir tesadüf mü yoksa gerçekten olup olmadığını bulmak için, biraz daha derinlikli bir deney yapıp emin olmaya karar verdim. O yıl, yedi çatallı bir geyik için tohum ektim. Sıradan bir geyiğin boynuzunun her iki yanında aynı sayıda çatal olduğundan çift sayıda olduğunu biliyordum. Bu nedenle bir tek sayı seçtim. Böylece kulağa ne kadar garip gelse de, Drenda ile birlikte bunun için tohum ektik. Dua ettik ve yedi çatallı boynuzu olan bir geyik için tohumumuzu gönderdik.

İman Ne Kadar Ayrıntılı?

Sonunda Ekim ayı geldi ve ok ve yayla av sezonu başladı. Genelde ok ve yayımla ormanlara girmek için sabırsızlanırım, ama sezon açıldığında garip hissettiğim farkına vardım. İçimde ava çıkmak için istek yoktu. Güçlü bir histi ve tuhaf bir şekilde henüz çıkamadım. Ava çıkmaya isteksizliğimin sezon ilerledikçe ve yapraklar döküldükçe geçeceğini düşündüm. Ama hayır, neler olduğunu açıklayamıyordum; ava çıkmak için hiç isteğim yoktu. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum, "Yaşlandıka insana böyle mi oluyor, isteklerin azalıyor mu?" Yani bu garip hissi açıklayamıyordum. Sanki bir daha geyik avına çıkmasam hiç umurumda olmayacak gibiydi. Evet, Kasım ayı geldi ve artık biraz endişeleniyordum. Ormanın en güzel ve en ılık olduğu zamanı zaten kaçırmıştım. Şimdi Kasım'ın ortasıydı ve geyik avına çıkmak için hâlâ arzum yoktu. Belki de artık hiç ava çıkmayacağımı düşündüm; böyle hissediyordum.

Drenda'nın anne ve babası birkaç gün bizimle kalmak için

Alabama'dan gelmişti. Oturma odasında oturup konuşurken, aniden ertesi gün avlanmak için ormana çıkmam gerektiğini hissettim. Sanki bir düğmeye basılmıştı. Hepsine geyiğimi avlamak için sabahleyin ormana çıkmam gerektiğini söyledim. Birden heyecanlandım ve beklenti içinde ertesi sabah için malzemelerimi hazırladım.

Yedi çatalı geyiğimin orada olacağını biliyordum. Ve sonra anladım. Yedi çatalı geyik Ekim ayında muhtemelen yoktu ve önceki güne dek gelmemişti. Geyik avına bu kadar ilgisiz hissetmemin nedeni bu olmalıydı. Bir buçuk ay boyunca her gün ava çıkmış olmayı dileyerek pencereden dışarı bakmanın ne kadar zor olacağını hayal ettim. Bu durum üzerimde gerilim yaratırdı. Bu noktada her şey sadece bir teoriydi, ama ertesi sabah bunu denemek üzereydim.

O sabah kalktığımda hava henüz karanlıktı ve geceleyin hangi ağaç standına gitmem gerektiği konusunda dua etmiştim. Arazimde birden çok ağaç standım var ve dua ederken bataklığa gitmem gerektiğine emin oldum. Bu stand çalılıklar ile on dönümlük bataklık arasındaki sınırdıydı. Geyiklerin zaman zaman bu sınır üzerinden geçerek bataklığın etrafından dolandıklarını biliyordum. Bu stand geçmişte yararlı olmuştu ve o gün geyiğimi göreceğimden emindim.

Standa doğru ilerlerken, Tanrı'nın geçmişte geyik avı aracılığıyla O'nun Egemenliği hakkında gösterdiklerini gözden geçirdim ve bana daha fazlasını öğrettiğini hissettim. Deneyimin sonucunu göreceğim için heyecanlıydım.

Sabah ışıkları yavaşça doğdu ve sonbahar sabahının her zamanki sesleri ve kokuları bana hoş geldin der gibiydi. Bunu gerçekten özlemiştim. Çıktığımdan beri neredeyse bir saat olmuştu ve henüz geyikten iz yoktu. Ancak arazimdeki geyiklerin geçiş düzenleriyle ilgili gözlemlerime dayanarak geyiklerin sabahın geç saatlerinde bu bölgeye geldiklerini biliyordum. Standda bir saattir bulunmama rağmen, yasal avlanma saati yaklaşık 40 dakika önce başlamıştı.

Orada otururken, evin önünden bir arabanın kapısının kapanma sesi geldi. Sonra Drenda'nın anne babasının Alabama'ya dönmek için

o sabah ayrılacağını hatırlayıp onları uğurlamak istedim. Bu nedenle, yedi çatallı geyiğim için başka bir gün ava çıkmam gerekeceğini düşünerek standımdan aşağı indim.

Eve geldiğimde herkes kalkmış ve kahvaltı için hazırlanmıştı. Ailemizde neredeyse her sabah Drenda, kendim ve evde başka kim varsa onlar için kahvaltıyı ben hazırlarım. Böylece Drenda'nın ailesi arabalarına bavullarını yerleştirirken ben de kahvaltıyı hazırlamaya giriştim. Elbette, geyiğimi sordular ve sabahı onlarla geçirmek için planımı bir başka güne ertelediğimi söyledim. Evet, biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Sabahleyin biraz daha geç bir saatte yola çıkmalarını ve geyiğimi avlamak için bana zaman bırakmalarını ummuştum.

Ama ocağın başında birkaç yumurtayı çırparken mutfak penceresinden dışarı baktım ve o an erkek bir geyiğin bir dişinin peşinden ağaç standımın olduğu bataklık alana doğru koştuğunu görüverdim. Bunun benim geyiğim olduğunu biliyordum. Aniden birisinin kahvaltıyı devralması için bağırıp geyiğimi gördüğümü ve onu yakalayacağımı söyledim. Çok zamanım olmadığını biliyordum.

Geyiğin beni görmemesi için arazinin çevresinde koşmam gerekiyordu. Doğrudan ağacımın olduğu noktaya ilerlemekte olabileceğini düşünüyordum. Eğer bulunduğum yere gelmeyi seçerlerse, oraya mutlaka onlardan önce varmam gerekiyordu. Arazinin çevresinde elimden geldiğince hızlı koştum ve etrafta hiç geyik görmeden standıma ulaştım. Kalbim deli gibi atarak ve üstümden ter boşanarak standı tırmandım.

Aniden tam oturduğum anda geyikler çıkageldi. Dişi geyik doğrudan ağacımın altına yürüdü. Kendimi hazırladım, çünkü erkeğin de çok arkada olmadığını biliyordum. Evet, işte o da geldi. Yedi çatallı olup olmadığını doğrulayacak zamanım yoktu. Yayımlı gerip atışı yapmak için çok az zaman vardı. Atışı yapınca geyiği vurduğumu anladım, ama okum gövdesinin biraz altına geldiğinden bitirici bir atış olmadı. Geyik çalılarının içine atlayıp gözden uzaklaştı. Yaklaşık 20 dakika kadar ağaçta bekledim ve sonunda ağaçtan inip etrafta kan izi aramaya başladım.

Ne yazık ki, yerde çok az miktarda kan izi görebildim.

Atışım bir hayal kırıklığı yarattı, ama geyiğin çalılarının arasında uzanacağını biliyordum ve üzerine hemen gitmek istemedim. Daha önce de çok az kan izi bırakan geyikler vurmuştum ve en iyi yolun bir süre oturmalarına izin vermek olduğunu öğrenmiştim. Böylece eve geri dönüp kahvaltayı bitirdim, herkese hikâyemi anlattım ve sonra oğullarımdan geyiği bulmam için yardım etmelerini istedim. Geyiği tahmin ettiğimden daha iyi vurduğumu ve şimdiden ölmüş olabileceğini umuyordum. Ama gövdesinin altından vurduğum için sadece yaralanarak şimdiye dek kaçıp gitmiş olma olasılığı da yüksekti.

Birkaç saat bekledikten sonra, dışarı çıktık ve üçümüz arazinin üç tarafına yayıldık. Yayımı kurmuştum ve gerekirse diye oku atmaya hazırdım. Birden arazinin uzak bir köşesinde Tim geyiği sıçrattı. Geyik beni görmeden üzerime doğru koşmaya başladı. Koşarken birden diğer oğlum Tom'u gördü ve hangi yoldan gideceğine karar vermek için bir an duraksadı.

Geyik yaklaşık 30-40 metre uzağımdaydı ve o günün düşük güçteki yaylarıyla iyi bir ok atışı için çok uzak mesafeydi. Ama tek şansımın bu olduğunu biliyordum. Hemen yayımı kaldırdım, geyiğin üst kısmına nişanlayıp oku bıraktım. Şaşkın bakışlarım altında ok geyiğe doğru süzüldü ve boynunun tam ortasına isabet etti. Tepeden aşağıya doğru gözden kayboldu. Donakaldım. Vay canına! Geyiğin koştığı yöne doğru yavaşça yürüdük ve yaklaşık 50 metre sonra yerde yatarken gördük. Başını havaya kalkmıştı, ama bizi görmedi, bu nedenle geri çekilip sonra yeniden gelmeye karar verdik.

O gün kilisede tam bir gün geçirdiğimiz için eve karanlık basmadan dönemedik. Tim'le birlikte el fenerlerimizi aldık ve geyiği yerde bıraktığımız noktaya gittik. Bıraktığımız yerden birkaç metre uzaklıkta yerde ölü yatıyordu. Hemen boynuzlarına baktım ve yedi çatallı bir boynuzdu. Huşu içinde yerdeki geyiğe bakakaldım. Tim ve ben geyik için Tanrı'ya şükrettik ve onu eve doğru çekerken Tanrı'nın Egemenliği ve tanık olduğumuz bu müthiş olay hakkında konuştuk.

Evet, Egemenlik işte bu kadar ayrıntılıydı! Hiç kimse Egemenliğin böyle çalıştığını, bu kadar ayrıntılı olduğunu ve esasen böyle bir yetkiye sahip olduğumuzu bana söylememiști.

Bir Başka Keşif

Bir düğme geyiği için tohum ektiğim başka bir avı hatırlayabiliyorum. Bir düğme geyiği, çok küçük boynuzları olan bir yaşındaki erkek geyiktir. Çok küçük oldukları için, belli bir mesafeden dişi geyik gibi görünebilirler. Bu nedenle, düğme geyikleri Ohio eyaletinde dişi sayılır. Lütfen unutmayın, bunlar bebek geyikler değildir. Tam yetişkin bir geyik kadar büyük değillerdir, o kadar.

**Evet, Egemenlik işte
bu kadar ayrıntılıydı!
Hiç kimse Egemenliğin
böyle çalıştığını,
bu kadar ayrıntılı
olduğunu ve esasen
böyle bir yetkiye sahip
oldüğümüzü bana
söylememiști.**

O özel günde, ağaç standımdaydım ve dokuz ya da on geyikten oluşan bir sürü içeri girdi. Yayımin menziline biraz dışındaydılar ama yavaşıca bana doğru ilerliyorlardı. Birdenbire, komşum dört tekerlekli arabasını çalıştırdı. Sesi işiten bütün sürü hemen benden kaçmaya başladı. Yüksek sesle, “Düğme geyiği, sana geri dönmeni ve ağacımın altında durmanı emrediyorum” dedim. Şu resmi zihninizde canlandırın. Burası hasat edilmiş bir mısır tarlası ve dokuz geyiğin hepsi benden kaçıyor. Sözüm üzerine geyiklerden biri sürüyü terk etti, bir daire çizerek koştu ve doğrudan ağaç standımın altına gelip durdu! O geyiği eve götürdüm ve evet, bu bir düğme geyiğiydi.

Bu, tekrar tekrar görmeye devam ettiğim türden bir şeydi. Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde Egemenliğin ne kadar inanılmaz derecede ayrıntılı ve belirli olduğu hakkında daha fazla konuşacağım, ancak şimdilik, burada harika bir şey olduğunu fark edelim.

Egemenlik hayatımızı değiştirdi ve insanlara bundan bahsetmeden duramadık. Çok fazla hikâyemiz var ve çok şeyler gördük. Ölülerin hayata geri döndüğünü, tümörlerin anında kaybolduğunu, inanılmaz finansal bereket hikâyeleri ve müthiş kurtuluş ve yönlendiriş hikâyeleri gördük. Drenda ve ben insanlara Tanrı'nın Egemenliği'nin iyiliklerini anlatma tutkusu içinde Egemenliği vaaz etmek için 1995'te İman Yaşam Kilisesi'ni başlatmaya yönlendirildiğimizi hissettik. Tanrı daha sonra bizi, 2006 yılında gezegendeki her saat diliminde günlük olarak yayınlayan "Faith Life Now (İman Yaşamı Şimdi)" adlı medya hizmetimizi başlatmaya yönlendirdi. Her yerde insanların Egemenliğin getirdiği bu özgür ve zaferli yaşam tarzını bilmek istediklerini öğrendik.

Tanrı'nın Egemenliği Herkes İçin Çalışır

Bu sabah bu bölümü yazmak için otururken epostalarımı kontrol ettim. Her gün insanlardan Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatlarını nasıl değiştirdiğini anlatan epostalar alıyoruz. Aşağıdaki eposta birkaç dakika önce geldiği için sizinle paylaşmanın güzel olacağını düşündüm:

Ben kimim ki benimle ilgileniyor? Birkaç yıl önce, öğretilerinizi dinlemeye başladım ve o zamandan beri mucizeler gördüm. İyileşmeler ve finansal mucizeler gördüm. Şu anda, etrafıma baktığımda ve O'nun iyiliğini gördüğümde gözlerime inanamıyorum. İhtiyacı olan insanları ve Müjde'ye ve gerçeğe açılan kapıları görüyorum. Gerçeğe açılan kapıları görüyorum! Ve kâsem dolup taşıdığını görüyorum. O beni zenginleştirdi, böylece verebiliyorum, öyle ki, başkaları da O'nu görebilsin! Ben serbest çalışan bir ekspertizim. Düzenli olarak genç ekspertizlere danışmanlık yapıyorum ve cömert olma ve gelecek nesli yetiştirme çağırısı hakkında konuştuğumuz bir Hristiyan iş grubu kurdum. Cidden, öğretiniz hayatımı değiştirdi ve şimdi başkalarına aktarılıyor; ve O beni geliştirdikçe, diğerleri de şimdi O'nun

yüceliğini dinliyor ve görüyorlar. O'nun yaptıklarını ve sağlamaya devam ettiğini görmek bizi alçakgönüllü kılıyor. Hizmetiniz için teşekkür ederiz!

Sevgiler,
B. F.
Knoxville, TN

Her zaman bu türden epostalar alıyoruz. Ama aynı zamanda Egemenliğin işlevi hakkında birçok soru da alıyoruz. İnsanlar Egemenlik'te nasıl faaliyet göstereceklerini ve Drenda'yla benim gördüğümüz şeyleri nasıl göreceklerini soruyorlar. Bu kitabın, yani "Finansal Devriminiz" serisinin dördüncüsünün amacı bu. Eğer elinizde diğer kitaplarım varsa, o zaman Egemenlik'te faaliyet göstermek isteyen herkesin bilmesi gereken bazı temel kavramları gözden geçirmeye yer verdiğimi biliyorsunuzdur.

Ama şimdi Egemenliğin işlevinin biraz daha derinine inmek ve Egemenlik'te nasıl yaşayacağınız hakkında daha fazla şey anlamanıza yardımcı olmak istiyorum. Tanrı'nın bana öğrettiği gibi, ihtiyacınız olan sağlayışı Tanrı'nın Egemenliği'nden almak için beş temel adımı ortaya koyarak başlamak istiyorum.

İhtiyacınız Olan Sağlayışı Almak İçin Beş Temel Adım

Markos 8:14-21'deki hikâyeye başlayalım:

*Öğrenciler ekmek almayı unutmuşlardı. Teknede, yanlarında yalnız bir ekmek vardı. İsa onlara şu uyarıda bulundu: "Dikkatli olun, Ferisiler'in mayasından ve Hirodes'in mayasından sakının!" Onlar ise kendi aralarında, "Ekmeğimiz olmadığı için böyle diyor" şeklinde tartıştılar. Bunun farkında olan İsa, "**Ekmeğiniz yok diye niçin tartışıyorsunuz?**" dedi. "Hâlâ akıl erdiremiyor, anlamıyor musunuz? Zihniniz köreldi mi? Gözleriniz olduğu halde görmüyor musunuz? Kulaklarınız olduğu halde işitmiyor*

musunuz? **Hatırlamıyor musunuz**, beş ekmeği beş bin kişiye bölüştürdüğümde kaç sepet dolusu yemek fazlası topladınız?” “On iki” dediler. “Yedi ekmeği dört bin kişiye bölüştürdüğümde kaç kufe dolusu yemek fazlası topladınız?” “Yedi” dediler. İsa onlara, “Hâlâ anlamıyor musunuz?” dedi.

—Markos 8:14-21

Temel olarak, İsa şöyle diyordu, “Hey, çocuklar, hatırlamıyor musunuz? Bunu zaten işledik ve geçmişte ekmeğin kıtlığını nasıl ele aldığımızı zaten gördünüz.” Ama öğrenciler bunu anlayamadılar. Bu yüzden İsa onlara geçmişte neler olduğunu tekrar düşünmelerini söyledi. Onlara ciddi bir ipucu veriyordu. “Aynı durumla en son ne zaman başa çıktığımızı düşünün ve cevabı orada bulacaksınız.” Bunun bizim de cevabımız olduğunu söyleyebilirim. Evet, ekmeğin ve balığın çoğaldığını görüyoruz, herkes bunu görebilir, ama ruhsal ilim adamları olarak daha derine bakmak istiyoruz. Nasıl oldu? Öyleyse İsa'nın atıfta bulunduğu hikâyelere geri dönelim ve ipuçlarını arayalım:

Vakit ilerlemişti. Öğrencileri İsa'ya gelip, “Burası ıssız bir yer” dediler, “Vakit de ilerledi. Halkı salıver de çevredeki çiftlik ve köylere gidip kendilerine yiyecek alsınlar.” İsa ise, “Onlara siz yiyecek verin” diye karşılık verdi. Öğrenciler İsa'ya, “Gidip iki yüz dinarlık ekmeğinizi alıp onlara yedirelim mi yani?” diye sordular. İsa onlara, “Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın” dedi. Öğrenip geldiler, “Beş ekmeğinizi iki balığımız var” dediler. İsa herkesi küme küme yeşil çayıra oturtmalarını buyurdu. Halk yüzer ellişer kişilik bölükler halinde oturdu. İsa beş ekmeğinizi iki balığı aldı, gözlerini göğze kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri böldü ve halka dağıtılmaları için öğrencilerine verdi. İki balığı da hepsinin arasında paylaştırdı. Herkes yiyip doydu. Artakalan ekmeğin ve balıktan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyen erkeklerin sayısı beş bin kadardı.

—Markos 6:35-44

İsa öğrencilerinin hayatı farklı bir perspektiften, yani Egemenlik perspektifinden nasıl ele alacaklarını bildiklerinden emin olmak istedi.

Eminim ki, öğrenciler İsa'ya yiyecek bulmaları için halkı salıvermesini söylediklerinde, İsa'nın onlara dönüp "Onlara siz yiyecek verin" demesi karşısında şok oldular. "Onlar" dediği kalabalık 5000 erkekten fazlaydı. Kutsal Kitap orada erkeklerin sayısının beş bin kadar olduğunu söylediğine göre, kadınlar ve çocuklarla birlikte sayının 15.000 ila 20.000 arasında olduğunu tahmin edebiliriz. Bence herkes, özellikle önceden yapılmış bir

uyarı veya hazırlık olmadan, doyurulması gereken çok sayıda insan olduğu konusunda hemfikirdir.

Tabii ki, İsa'nın insanları doyumakla ilgilendiğine inanıyorum, ama sanırım bu durumda öğrencilerini eğitmeye her şeyden daha fazla niyetliydi. İnanıyorum ki, bu yüzden "Onlara siz yiyecek verin" dedi. İsa'nın birçok mucize yapmasını izlemişlerdi, ama şimdi sıra onlardaydı. Ne de olsa, yakın gelecekte ayrılacaktı ve İsa öğrencilerinin hayatı farklı bir perspektiften, yani Egemenlik perspektifinden nasıl ele alacaklarını bildiklerinden emin olmak istedi.

Adım 1: Neyiniz Var?

İsa onlara, "Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın" dedi. Öğrenip geldiler, "Beş ekmekle iki balığımız var" dediler.

İşte önemli bir anahtar. İsa, "Taşları ekmeğe çevirelim" demedi. Bu ruhsal olarak yasadışı olurdu. Bunun yerine, onlara ellerinde ne olduğunu sordu. Özellikle, ihtiyaç duydukları şeyin ne kadarına zaten sahip olduklarını soruyordu. Orada o kalabalığı doyumaya yetecek kadar ekme ve balık olmadığını biliyordu ve soruşturmasının amacı bu değildi. Şimdi, doğal akla göre, bu insanları doyum ihtimali kulağa çalınca geliyordu. Öğrenciler, nereye bakarlarsa baksınlar 20.000 kişiyi

doyurmaya yetecek kadar yiyecek olmayacağını biliyordu. İsa onlara gidip gerçekte ne kadar ekme ve balık olduğunu görmelerini söylediğinde ne düşündüklerini hayal edebiliyor musunuz? Ve sonra bulabildikleri tek şeyin beş ekme ve iki balık olduğunu söylediler. Çılgınca, değil mi?

Bu konuşmayı perspektife oturtayım. Bir pastör olarak, geçmişte güç mali koşullardaki ailelere, belki bir aylık ev taksitini veya kirayı ödemelerine, birkaç faturayı ödemelerine veya bazı yiyecekler satın almalarına yardım ettim. Ama diyelim ki, gerçek cevabın onlara bir yardım vermek olmadığını, bunun yerine cevabın Egemenlik olduğunu biliyordum.

Konuşma şöyle bir yola girerdi. “Hey, Pastör Gary, bu ayın sonunu gerçekten zor getiriyoruz ve evimizden tahliye edilme tehlikesi var. Kilise bize yardım edebilir mi?” “Tabii, sana yardım edebilirim. İşte benim tavsiyem. Sadece evin borcunu kapatın, o zaman endişelenecek bir ödemeniz kalmaz.” Bana bakıp şöyle derlerdi, “Pastör, anladığını sanmıyorum. Bir sonraki ev taksitini ödeyecek paramız yok, nerede kaldı borcu kapatmak.” “Biliyorum,” diye yanıtlıyorum, “Bu yüzden sana evin borcunu kapatmanı söyledim, böylece taksitin olmayacak.”

Ve sonra onlardan gidip evin borcunu kapatmak için kullanabilecekleri ne kadar paraları olduğuna bakmalarını isteseydim, gerçekten deli olduğumu düşünürlerdi. Ama eğer bana saygılarından, gerçekten gidip baksalar ve geri dönüp şöyle deseler, “İki kez kontrol ettik, Pastör. Bulabildiğimiz tüm para 20 dolar, ancak ev borcumuzun ana bakiyesi 360.000 dolar.” Sanırım resmi anlıyorsun. Aklımı kaçırmış olduğumu düşünürlerdi, değil mi?

Öğrenciler o gün böyle hissetmiş olmalılar, tamamen kafaları karışmış olmalıydı. 20.000 kişiyi doyurmak için beş ekme ve iki balık mı?

NE EKERSEN ONU BİÇERSİN

Evet, bu hikâyenin derinliğine inmeden önce, işlemek üzere olan bir başka Egemenlik yasasını ortaya koymak için bir anlığına yan yola sapmam gerekiyor. Ekmekler ekmeğe, balıklar balığa çoğalır. O zaman şunu not edin:

ÇOĞALMASI İÇİN İHTİYACINIZ OLANIN BİR KISMINI EGEMENLİĞE TESLİM ETMELİSİNİZ!

Şimdi Kutsal Kitap'ta verilen bir başka örneğe geçiyorum. Sonra Markos 6. bölümdeki hikâyemize geri geleceğim. 2. Krallar 4:1-7'ye gidelim:

Bir gün, peygamber topluluğundan bir adamın karısı gidip Elişa'ya şöyle yakardı: "Efendim, kocam öldü! Bildiğin gibi RAB'be tapınırdı. Şimdi bir alacaklısı geldi, iki oğlumu benden alıp köle olarak götürmek istiyor." Elişa, "Senin için ne yapsam?" diye karşılık verdi, "Söyle bana, evinde neler var?" Kadın, "Azıcık zeytinyağı dışında, kulunun evinde hiçbir şey yok" dedi. Elişa, "Bütün komşularına git, ne kadar boş kapları varsa iste" dedi, "Sonra oğullarınla birlikte eve git. Kapıyı üzerinize kapayın ve bütün kapları yağla doldurun. Doldurduklarınızı bir kenara koyun." Kadın oradan ayrılıp oğullarıyla birlikte evine gitti, kapıyı kapadı. Oğullarının getirdiği kapları doldurmaya başladı. Bütün kaplar dolunca oğullarından birine, "Bana bir kap daha getir" dedi. Oğlu, "Başka kap kalmadı" diye karşılık verdi. O zaman zeytinyağının akışı durdu. Kadın gidip durumu Tanrı adamı Elişa'ya bildirdi. Elişa, "Git, zeytinyağını sat, borcunu öde" dedi, "Kalan parayla da oğullarınla birlikte yaşamını sürdür."

—2. Krallar 4:1-7

Peygamberin "Hazinelerini inceleyip neyin varmış bakalım" demediğine dikkat edin. Hayır, bunu çözenin daha iyi bir yolunu biliyordu. "Senin için ne yapsam?" diye sordu. Kadın yanıt verirken bir miktar şaşırılmış olmalıydı, "Benim için ne mi yapsan? Paraya ihtiyacım var!" Ama peygamber elbette kadını küçümseliyordu. Onu cevaba götüreceğini bildiği çok önemli bir soru soruyordu. Sizi de cevaba götürecek soru budur.

"Senin için ne yapsam? Söyle bana, evinde neler var?"

Neleriniz Var?

Evinizde neler var? Bu soru karşısında şaşırduğına eminim, çünkü neden ona geldiğini zaten açıklamıştı.

“Azıcık zeytinyağı dışında, kulunun evinde hiçbir şey yok” diye karşılık verdi kadın.

“Hiçbir şey yok” ifadesini vurguladığına dikkat edin. Ama gerçekten hiçbir şeyi yok muydu?

Hayır, azıcık zeytinyağı vardı. Bingo! Peygamberin tüm istediği buydu.

Ve sizin de kendinize sormanız gereken budur. Tanrı'nın sadece sizin yasal yetki alanınızda olan bir şeye ihtiyacı var.

O zaman ilk adımı gözden geçirelim. İhtiyacınız olan şeyin bir kısmını Tanrı'ya vereceksiniz. Tanrı'nın Egemenliği'ne verdiğiniz zaman, onu Tanrı'nın hükmü altına koyarak yetki alanını değiştirirsiniz ve böylece çoğalabilir. Çoğalmanın bu hikâyede gördüğümüz şey gibi olmayabileceğini, yani ekmeğinizin dolabınızda dururken kendi kendine çoğalmayacağını hatırlayalım, ancak bu tür şeylerin gerçekleştiğini gördüm. Ama genellikle, Tanrı ekmeğin diğer insanlarla etkileşim yoluyla çoğalması için bir yol açacaktır. Birisi size karşı cömert olabilir veya bu maaşınıza zam alırsınız veya beklenmedik bir geri ödeme ortaya çıkabilir. Tanrı'nın ekmeğinizi size çoğaltarak geri vermesinin sayısız yolu vardır.

**Tanrı'nın Egemenliği'ne
verdiğiniz zaman,
onu Tanrı'nın hükmü
altına koyarak yetki
alanını değiştirirsiniz ve
böylece çoğalabilir.**

Paranızı Adlandırabilirsiniz

Para hakkında çok önemli bir noktayı vurgulamak istiyorum.

Para herhangi bir şey için bir tohum olarak kullanılabilir.

Hayatınızın her günü bir şey satın aldığınızda paraya bir ad verirsiniz. Örneğin, marketten ekme satın aldığınızda, paranızı o ekmele değiştiriyorsunuz ya da gerçekte paranıza “ekmek” adını veriyorsunuz. Ne demek istediğimi inceleyelim. Ekmeğe ihtiyacınız varsa, Şimdi Egemenliğin ekme ve biçme denen bir yarasını anlıyorsunuz. Bu yarası uygulayarak, ekme ekersen ekme alacağını biliyorsunuz. Ama diyelim ki ekmeğe ihtiyacınız var, ama ekecek ekmeğiniz yok. Bunun yerine para ekebilir ve ekerken onu ekme olarak adlandırabilirsiniz. Unutmayın, para sadece bir takas sistemidir. Her gün süt ve kiradan ayakkabı ve yiyeceğe kadar ihtiyacımız olan her şey için parayı adlandırıyoruz. Böylece parayı verirken de adlandırabilirsiniz.

Verdiğiniz zaman paranıza ad verebilirsiniz.

Drenda’yla birlikte New Albany, Ohio’daki İman Yaşamı Kilisesi’ni 25 yıl kadar önce başlattık. İman Yaşamı Kilisesi’nin bulunduğu Now Center binasını 2008’de inşa ettirdik. O dönemde yaklaşık 550 kişinin üstlendiği 6.5 milyon dolar bütçeli zorlu bir projeydi.

Son 10 yılda bu binayı tümüyle doldurduk. Hafta sonları tam kapasitemiz sadece 3000 kişiydi. Her hafta sonu dört canlı ibadet yapabiliyorduk. Bu nedenle mevcut binamıza eklenti yapmaya karar verdik. 10 milyon dolarlık bir proje olacaktı ve oditoryumumuz ile çocuk alanımızı büyütmemizi sağlayacaktı. Aynı zamanda, bütçeyi toplamak ve sonra fiilen binayı inşa etmek için gereken zamanlar da sorun olacaktı. Eklenen yeni alanları kullanabilmek için iki buçuk yıl kadar beklememiz gerekecekti.

Bunun bilinciyle, binamızı büyütme projesini bir an önce başlatmaya, ama aynı zamanda altı ay içinde kullanıma hazır olabilecek geçici bir kilise binası aramaya karar verdik. Bunun ana bina üzerindeki baskının bir kısmını ortadan kaldıracağına ve aynı zamanda kilisenin büyümesine izin vereceğine inanıyorduk. Bu yüzden geçici bir bina arayışına başlamak için bir ekip oluşturduk. Demografimizi inceledik ve Őehrimizde harika bir yer olacağını düşündüğümüz bir bölge belirledik. Aradık, aradık ve neredeyse birkaç farklı yerin doğru

yer olduğunu düşündük, ancak o yeri görüşmek için toplandığımızda, hepimiz bir şeylerin hâlâ doğru olmadığı konusunda hemfikir olduk. Hepimiz ruhumuzda bir çekince hissettik.

Şimdi altı ay ileri saralım ve yeni binamızı bulma konusunda bir arpa boyu yol gitmemiştik. İtiraf etmeliyim ki, Drenda ve ben bu arayışta cesaretimizi yitirme noktasına geldik. Arama alanımızdaki mevcut her seçeneğe baktık ve hâlâ gerçekten ideal olacak bir bina bulamıyorduk. Evet, yolculuğun başında tohumumuzu ekmiştik ve Tanrı'nın bizim için mükemmel bir bina ayırdığını biliyorduk, ancak gerçekleşmesinin bu kadar uzun sürmesini beklemiyorduk. İşte size bir ipucu: Mükemmellik bazen daha uzun sürer!

O sıralarda, yeni bir Hristiyan TV kanalı için bağış toplama etkinliğinin bir parçası olmamız istendi. Bu, üç gün boyunca sabahları ve akşamları canlı yayınlanacak bir etkinlik olacaktı. Sanırım üçüncü gündü ve Rab'bin benimle konuştuğunu duyduğumda sette otuyordum. Dedi ki, "Hizmetten 100.000 dolarlık bir çek yaz ve kilise binası çıkmazını kırmak için çeki bu TV etkinliğine tohum olarak ek. Dört ibadetin her birine çeki götür. Kilise olarak çeki teslim ederken dua edin ve bina arayışının sona erdiğini ilan edin". Ayrıca Şeytan'ı azarlamamı ve karışıklığın ve gecikmenin durması için buyruk vermemi söyledi. Bunu bir sonraki hafta sonu Cumartesi ve Pazar ibadetlerimizde yaptık.

Ertesi gün, yani Pazartesi günü, bina ekibim emlakçının aradığını ve ilana yeni çıkan özel bir lise binasını haber verdiğini söyledi. Bir göz atmaya karar verdiler. Bakmaya gittiklerinde, anaokulu da dahil olmak üzere eksiksiz bir lise yerleşkesi buldular. Fiyatı bir binaya harcamak istediğimizden çok daha fazlaydı, üstelik ana binanın eklentilerini inşa ettirirken nakit akışımızı korumak için yeni yerimizi kiralamak istiyorduk. Fiyatı esasen düşünebileceğimiz bir miktar olmasa da, Drenda ve ben Salı sabahı yine de bir göz atmaya karar verdik.

Gördüğümüz şey, 8200 metrekarelik bir alana yayılmış dört bina, bir koşu pisti, fitness odası, dört tenis kortu, özel bir sanat binası, bilim laboratuvarları ve temelde bir okulun ihtiyaç duyacağı her şeye sahip muhteşem bir yerleşkeydi. Hikâyenin inanılmaz kısmı, tamamen

döşenmiş ve malzemelerle dolu olmasıydı. Drenda ve ben huşu içindeydik ama burayı gerçekten satın almanın bir yolunu göremedik.

Tesadüfen, o gece ortaklarımızdan biriyle sadece bir araya gelip sohbet etmek için randevumuz vardı. Bu akşam yemeği randevusunu, ikimizin de çok meşgul olması nedeniyle son iki ay içinde muhtemelen üç veya dört kez ertelemiştik. Ama o akşam görüştük. Akşam yemeğinde otururken, ana kiliseye yapılan eklemeler hakkında konuşmaya başladık. Çift bize işlerin ne kadar hızlı ilerlediğini sordu ve onlara izinlerde, planlarda ve yaşadığımız diğer sorunlarda bazı büyük gecikmelerden bahsettik. Onlara işler bu hızla giderse 2022'nin sonuna veya 2023 baharına kadar yeni binamıza giremeyeceğimizi söyledik.

Hemen başka bir yere taşınmayı düşünüp düşünmediğimizi sordular ve evet dedik. Son altı aydır arama yaptığımızı, ama uygun bir yer bulamadığımızı anlattık. Daha sonra onlara o sabah baktığımız harika okul yerleşkesinden bahsettik, böyle bir yerin mükemmel olacağını söyledik, ama fiyatı milyonlarca dolardı.

Çift orada oturdu ve gözlerini kırpmadan sadece “Peki, ya bedava olsaydı?” dedi. Ne dediklerini hemen anlayamadık ve tekrar sordular, “Ya bedava olsaydı?” Şaka yaptıklarını düşündük ama bu sefer beyefendi “Drenda, ya bina bedava olsaydı?” diye sordu. “Ne demek istiyorsun?” diye sorduk. “Çeki biz yazacağız!” dediler. Elbette şaşkına döndük. Ama uzun lafın kısası, çeki yazdılar.

Böylece tohumu binamız için ektikten iki gün sonra, Tanrı bizi mükemmel bir yere yönlendirdi. Artık ücretini ödemediğimiz 12 milyon dolarlık bir yerleşkeye sahibiz! Bunu kim düşünebilirdi ya da hayal edebilirdi? Bunu gördükten sonra, Drenda ve ben gördüğümüz her şeye rağmen, daha büyük düşünmemiz gerektiği konusunda aynı fikirdeydik. Tanrı gerçekten harika şeyler yapabilir!

Sanırım o gün 20.000 kişiyi beş ekmek ve iki balıkla doyurduktan sonra öğrenciler de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. Bahse girerim ki, o gece uykuya dalarken içlerinden “Vay canına, bunu gördün mü?” demişlerdir.

BÖLÜM 5

SAĞLAYIŞINIZI GÜÇLENDİRMEK

Önceki bölümde sağlayışınız için Egemenlik yasasını işletmenin ilk adımı hakkında konuştuk.

ÇOĞALMASI İÇİN İHTİYACINIZ OLANIN BİR KISMINI EGEMENLİĞE TESLİM ETMELİSİNİZ!

Size bu ifadeyle ilgili bazı soruları cevaplayacağımı söyledim ve sorulardan birincisi “Bir şeyi çoğaltması için Egemenliğe teslim etmenin anlamı nedir?”

Yeniden Markos 6. bölümdeki hikâyemize geri dönelim:

Vakit ilerlemişti. Öğrencileri İsa'ya gelip, “Burası ıssız bir yer” dediler, “Vakit de ilerledi. Halkı salıver de çevredeki çiftlik ve köylere gidip kendilerine yiyecek alsınlar.” İsa ise, “Onlara siz yiyecek verin” diye karşılık verdi. Öğrenciler İsa'ya, “Gidip iki yüz dinarlık ekme alıp onlara yedirelim mi yani?” diye sordular. İsa onlara, “Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın” dedi. Öğrenip geldiler, “Beş ekmele iki balığımız var” dediler. İsa herkesi küme küme yeşil çayıra oturtmalarını buyurdu. Halk yüzer ellişer kişilik bölükler halinde oturdu. İsa beş ekmele iki balığı aldı, gözlerini göğe kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri böldü ve halka dağıttı.

için öğrencilerine verdi. İki balığı da hepsinin arasında paylaştırdı. Herkes yiyip doydu. Artakalan ekmek ve balıktan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyen erkeklerin sayısı beş bin kadardı.

—Markos 6:35-44

Bu hikâyede gözden kaçırabileceğiniz birkaç şeyi fark etmenizi istiyorum. İsa “Onlara siz yiyecek verin” dediğinde, öğrencilerin verdikleri cevap ve O’nun yanıtı, bize sağlayış konusunda Egemenlik’le ilgili anlayışımızın en önemli anahtarlarından birini gösterir. O’na cevap verdiklerinde, bu kadar çok insanı doyurmak için altı aylık ücretten fazlası gerekeceğini söylediler. Zihinlerinin, bu sorunla karşı karşıya kaldıklarında ihtiyaç duydukları sağlayışı nasıl emeğe bağladıklarına dikkat edin. Gerçek şu ki, hepimiz bunu yapıyoruz. Ancak bu saat başına ücret zihniyeti her zaman insan bilincinin bir parçası değildi. Bu durum Adem’in Günaha Düşüşü ile birlikte ortaya çıktı. Sizi Adem’in düşüşüne geri götürmem gerekiyor ve burada bunun nasıl gerçekleştiğini açıkça görebiliyoruz.

Saat Başına Ücret Zihniyeti

*RAB Tanrı Adem’e,
“Karının sözünü dinlediğin ve sana,
Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için
Toprak senin yüzünden lanetlendi” dedi,
“Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.
Toprak sana diken ve çalı verecek,
Yaban otu yiyeceksin.
Toprağa dönünceye dek
Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın.
Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın
Ve yine toprağa döneceksin.”*

—Yaratılış 3:17-19

Hatırlarsanız, Adem ve Havva yeryüzüne Tanrı'nın Egemenliği adına onu yönetmek için yerleştirildi. Delege edilmiş bir yetkiyle yönettiler. Zaten yeryüzünde bulunan Şeytan onları küçümsedi ve sahip oldukları yetkiye göz dikti. Adem ve Havva Şeytan üzerinde tam yetkiye sahip olmasına rağmen, Şeytan onları Tanrı'nın güvenilmez olduğuna inandırarak kandırmayı başardı. Onlara sözüm ona daha iyi bir gelecek vaat etti, bu yüzden Tanrı yerine Şeytan'ı izlemeye karar verdiler. İsyancıları nedeniyle, Tanrı'nın Egemenliği'ndeki yasal konumlarını kaybettiler. Esasen Tanrı'yı hayatlarından çıkararak Şeytan'a insanlıkla ilgili olarak tüm dünya alemi üzerinde yasal yetki alanı açtılar. Pavlus, 2. Korintliler'de Şeytan'ı bu çağın ilahı olarak adlandırır:

Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasını diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir.

—2. Korintliler 4:4

Tanrı günahıyla yüzleşen Adem'e şöyle der: “Toprak senin yüzünden lanetlendi. Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.” Bir cümle sonra da “Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın” der.

Tanrı, Adem'in isyanı nedeniyle, yeryüzünün artık eskisi gibi verimli olmayacağını söylüyor. Tanrı'nın elleri şimdi bağlıdır ve Adem kendi alın teri ve zahmet dolu emeğiyle hayatı boyunca kendi yolunu çizmek zorunda kalacaktır. Lütfen yeryüzünü lanetleyenin Tanrı değil, Adem olduğunu unutmayın. Adem, yeryüzü üzerinde tam bir yasal yetki alanına sahipti ve Tanrı'ya isyan ettiğinde, Tanrı'nın bereketi geri çekilmek zorunda kaldı. Tanrı'nın Adem'e “Toprak senin yüzünden lanetlendi” demesinin nedeni budur. Adem'in içinde yaşamak için yaratıldığı sağlayışla dolu olan Bahçe gitmişti. İsyanıdan önce, Adem'in sağlayış hakkında hiçbir zaman kaygısı veya endişesi olmazdı; baktığı her yerde bolluk bereket vardı. Ama şimdi kendi emeği ve alın teri ile kendi sağlayışını bulmak zorunda kalacaktı. Ben buna zahmetli emek ve alın teri düzeni diyorum.

Sağlayış bulmak için artık zahmetli emek ve alın teri gerekiyordu!

Değişen tek şey dünya değildir. Adem ve tüm insanlık değişti. Adem kimliğini, amacını ve sağlayışını kaybetti ve şimdi hayatta kalma savaşının kölesi haline geldi. Siz ve ben de bu şekilde büyüdük, yani zahmetli emek ve alın teri düzeni altında.

Bu dünyanın lanetli sistemi altındaki her karar hayatta kalma kararıdır ve genellikle para bulmaya veya para sorunlarıyla uğraşmaya dayanır. İhtiyacımız olan sağlayış nereden ve nasıl bulacağımız düşüncelerimizi ve yaşamlarımızı yönetir. Bir zamanlar Tanrı tarafından yeryüzündeki amaçlarımız ve görevlerimiz için benzersiz bir şekilde tasarlanmış olan kimliklerimiz çalındı ve onun yerini hayatta kalmak için sonraki günün sağlayışını bulma ihtiyacı aldı.

Kölelik Düzeni

Yakın zamanda rastladığım bir araştırmaya göre Amerika Birleşik Devletleri'ndeki insanların %70'inden fazlası işlerini sevmiyor. "Eğer sevmiyorlarsa neden işe gidiyorlar?" diye sorabilirsiniz. Basitçe söylemek gerekirse, bir sonraki maaşlarının kölesi oldukları için!

Adem'in zamanından beri, erkekler ve kadınlar ya sağlayış peşinde koşarak ya da istifleyerek hayatta kalmanın köleleri haline geldiler, zira paraya sahip olmak hayatta kalma mücadelesinden tek kaçış yoludur.

Zahmetli emek ve alın teriyle süren yeryüzünün laneti altında, herkes milyoner olmanın, süregelen hayat mücadelesinden ve sağlayış bulma baskısından kurtulmanın hayalini kuruyor. İnsanlar piyango kazanmayı hayal ederler, yapmak zorunda oldukları şeyler yerine istediklerini yapmakta özgür olmak için zengin olmayı hayal ederler. Adem'in zamanından beri, erkekler ve kadınlar ya sağlayış peşinde koşarak ya da istifleyerek hayatta kalmanın köleleri

haline geldiler, zira paraya sahip olmak hayatta kalma mücadelesinden tek kaçış yoludur.

Size bu düzenin bizleri nasıl düşüneceğimiz konusunda eğitmesine bir örnek vereyim. Size önümüzdeki 12 ay boyunca borçtan tamamen kurtulmanız gerektiğini söyleseydim, otomatik olarak bunu başarmak için ne kadar çok emek sarfedip alın teri dökeceğinizi hesaplamaya başlardınız. Gerekirse iki veya üç işte çalışmayı planlardınız. Yapmanız gereken şey daha fazla zahmetli emek ve alın teridir. Zahmetli emek ve alın teri, her hayalde hesaba katılan paydadır. Yeni bir arabaya ihtiyacınız varsa, maliyeti emek ve alın terine böler ve “Hayır, bunu karşılayamayız” dersiniz. “Daha büyük bir ev mi? Hayır, bunu karşılayamayız.”

Tanrı İmkânsızlıkların İçinde İmkânları Görür

Dünyanın lanetli sistemi altında, hayallerin yerini alışveriş merkezinde kısa gezintiler ve ardından eve dönüşte bir hamburger menüsü alır. Ve hayalinizi gerçekleştirmek için yeterli zaman veya emek yoksa, onu terk edersiniz ve herkesin yaptığı gibi nefret ettiğiniz o işe gitmeye devam etmeniz gerektiğini itiraf edersiniz. Zahmetli emek ve alın teri denkleminde çoğu insan için eşittir işaretinden sonra imkânsız kelimesi gelir.

Ve öğrenciler durumlarını tam olarak böyle algıladılar, “Bu 20.000 kişiyi doyuralım mı? Bu imkânsız! Bunun için altı aylık ücret gerekir!” Bu durumda ücret kavramı ihtiyacı karşılamak için mümkün olandan daha çok zahmetli bir emek anlamına geliyordu. Onların sağlayış elde etmekle ilgili tek algıları emek harcamaktı. Dünya âleminde işler bu şekilde yürür. Herkes bunu biliyor, ama İsa onlara yeni bir yaşam biçimi, yeni yasalara sahip yeni bir Egemenlik göstermek üzeredir. Evet, gerçekten zahmetli emek ve alın teri sisteminden bir kaçış var. Gerçekten var!

Öğrencilerin o kalabalığı doyurmanın imkânsız olacağını söylediği o ana gidelim ve İsa'nın nasıl tepki verdiğini görelim. Muhtemelen üzerinde İYY (İsa'nın Yaptığını Yap) yazan bir bilezik takmalıyız, öyle ki, öğrencilerinin yaptığı gibi, O'nun bize göstermek üzere olduğu şeyi unutmayalım. İsa, öğrencilerinin durum hakkındaki teşhisini kabul

etmek yerine, onlara bir talimat vererek sorumluluğu üstlenir: “Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın.” Elbette, öğrenciler daha gidip bakmadan önce bütün bu kalabalığı doyuracak yiyecek olmayacağını biliyorlardı. Zaten bu yüzden ilk başta İsa’ya geldiler ve O’ndan insanları kendi başlarına yiyecek bulmaları için göndermesini istediler. Ama itaat ederek gidip baktılar ve sadece beş ekme ve iki balık bularak geri döndüler.

Şimdi, burada görmeniz gereken bir şey oluyor ve bu başka bir önemli ipucu! Ama bunu görmek için, aynı hikâyeye bakmak istiyorum, ama bu defa Matta Müjdesi’ndeki anlatıma:

İsa, “Gitmelerine gerek yok, onlara siz yiyecek verin” dedi. Öğrenciler, “Burada beş ekmele iki balıktan başka bir şeyimiz yok ki” dediler. İsa, “Onları buraya, hana getirin” dedi. Halka çayıra oturmalarını buyurduktan sonra, beş ekmele iki balığı aldı, gözlerini göğe kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri bölüp öğrencilerine verdi, onlar da halka dağıttılar. Herkes yiyip doydu. Artakalan parçalardan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyenlerin sayısı, kadın ve çocuklar hariç, yaklaşık beş bin erkekti.

—Matta 14:16-21

18. ayette İsa’nın öğrencilerinden ekmekleri ve balıkları O’na getirmelerini istediğine dikkat edin. Sonra 19. ayetin sonunda, ekmekleri ve balıkları öğrencilerine geri verdiğini görüyoruz. Kutsal Yazılar’ın bu iki bölümü arasında dikkatinizi çekmesi gereken ve şu soruyu sormanıza neden olan bir şey oldu: “İsa madem biraz sonra geri verecekti, neden öğrencilerinden ekme ve balıkları O’na getirmelerini istedi?” İsa dinsel bir ritüel yapmaz, bu yüzden ekmeklerle balıkları istemesinin bir nedeni olmalıdır. Ruhsal ilim adamları olarak, O’nun öğrencilerinden ekmekleri ve balıkları aldığında neler olduğunu bilmemiz gerekir:

Beş ekmele iki balığı aldı, gözlerini göğe kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri bölüp öğrencilerine verdi, onlar da halka dağıttılar.

Kutsal Kitap İsa'nın şükrettiğini söyler. Bazı çeviriler kutsadığını belirtir. Ama bunun anlamı nedir? Burada şükür veya kutsama için kullanılan Grekçe sözcük tam anlamıyla bir şeyi kutsamak, Tanrı'nın bir şey üzerine bereketini istemek veya Tanrı'dan birinin kullanımı için bir şeyi kutsal kılmasını istemek anlamına gelir. Bunu bir adım daha ileri götürmek, bir şeyi kutsamak, onu kutsal ilan etmek, resmen ilahi bir amaca adanmak anlamına gelir.

Yani temelde, İsa balıkları ve ekmekleri kutsadığında, onları yeryüzü âleminin yetki alanından göğün yetki alanına taşımıştır.

Onların üzerine konuştuğunda ve onları kutsadığında, ekmekler ve balıklar egemenlik değiştirdi.

Nesnelere Yeni Bir Yetki Alanına Taşımak

Ekmekler ve balıklar ilk olarak yeryüzündeki insanların yetkisi altındaydı ve Tanrı'nın onlarla bir şeyler yapma imkânının dışındaydı. Ama şimdi görüyoruz ki, küçük çocuğun cömertliği sayesinde İsa'ya sunuldu ve böylece Egemenliğin yetki alanına taşındılar. Ayrıca, yeryüzü âleminin yetkisi altında bırakıldığında, ekmeklerle balıkların asla çoğalamayacağını da anlamalıyız.

Ruhsal ilim adamları olarak, ayrıntılara çok dikkat etmemiz gerekir. Bu taşıma esasen ne zaman gerçekleşti? İlk başta, yetki alanındaki değişikliğin küçük çocuğun balıkları ve ekmekleri öğrencilere vermesiyle gerçekleştiğini düşünebilirsiniz. Bu, elbette sürecin bir parçasıydı ve çocuğun bunu isteyerek yapması da hesaba katılması gereken önemli bir ipucudur. Fakat ekmeklerle balıkların öğrencilere verilmesi asıl taşımanın gerçekleştiği yer değildi. Fiili yasal taşıma anı İsa'nın onların üzerine konuştuğu, onları kutsadığı andı. İsa'nın ekmekleri ve balıkları eline almış ve onları elinde tutmuş olmasına rağmen, belirli bir buyrukla onlar üzerine konuşana kadar çoğalmayacaklarını düşünüyorum.

Bunu daha önce öğrendiğimiz iman dersimizin perspektifine

koyalım. Yüreğinizdeki imanla göğün yeryüzünü fethetmesi meşru olmasına rağmen, yeryüzünde yasal yetki alanına sahip olan sizler göğün yetkisini burada serbest bırakana kadar hiçbir şey olmaz.

*Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır,
imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur.*

—Romalılar 10:10

Ekmekleri ve balıkları kutsarken İsa'nın söyledikleri Kutsal Kitap'ta yazılı olmasa da, eminim ki şöyle bir şey olabilir: “Baba, sağlayışın için sana teşekkür ediyorum ve bu ekmekleri ve balıkları yüceliğin için Egemenliğine alıyorum. Bu ekmekler ve balıklar şimdi çoğalacak, böylece bu büyük kalabalık fazlasıyla doycak, öyle ki, güç ve rahatlık bulsunlar ve yüceliğini görsünler.” Tabii ki, dediğim gibi, O'nun sözleri yazılı değil. Ama eminim ki, ekmeklere ve balıklara bir buyruk verdi. Bunu nasıl bilebilirim? Çünkü ne yapacağını zaten biliyordu ve onları gruplar halinde oturtmuştu:

İsa, “Gitmelerine gerek yok, onlara siz yiyecek verin” dedi. Öğrenciler, “Burada beş ekmekle iki balıktan başka bir şeyimiz yok ki” dediler. İsa, “Onları buraya, bana getirin” dedi. Halka çayıra oturmalarını buyurduktan sonra, beş ekmekle iki balığı aldı, gözlerini göğze kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri bölüp öğrencilerine verdi, onlar da halka dağıttılar.

—Matta 14:16-19

Ekmeklerle balıkları kutsamadan önce halka çayıra oturmalarını buyurduğuna dikkat edin. Planının ne olduğunu tam olarak biliyordu. Eminim ki ekmek ve balıkları eline aldıktan sonra bir talimat verdi. Tohumunuzu salıverirken bir talimat vermek, tohumunuzu ekmenin önemli bir unsurudur. Önemli dedim. Evet, bu yüzden dikkat edin. Tohumunuzu ekerken talimat vermek konusuna biraz zaman ayırmam gerekiyor.

İsa onlara, “Siz ne dersiniz” dedi, “Sizce ben kimim?” Simun Petrus, “Sen, yaşayan Tanrı’nın Oğlu Mesih’sin” yanıtını verdi. İsa ona, “Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun!” dedi. “Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam’dır. Ben de sana şunu söyleyeyim, sen Petrus’sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölümler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek. Göklerin Egemenliği’nin anahtarlarını sana vereceğim. Yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde de bağlanmış olacak; yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde de çözülmüş olacak.”

—Matta 16:15-19

Bu pasaj bize, Tanrı’nın Egemenliği adına yeryüzünde yönetme yeteneğimizin şimdi İsa Mesih aracılığıyla iade edildiğini açıkça söyler. Bize Şeytan’ı bağlama ve göğün iradesini yeryüzünde çözme yetkisi verildi. Şimdi, inanıyorum ya da en azından umuyorum ki, birçok Hristiyan Şeytan’ı bağlamanın ne anlama geldiğini zaten biliyor. Çok basitçe, Şeytan’ı bağlamak, onun kötü planlarını gerçekleştirmesini engellemek anlamına gelir. Bu etkinlik, kötü ruhları insanlardan kovarak, ellerinizi hastaların üzerine koyup iyileştirerek ya da sadece “İsa’nın adıyla dur!” diyerek gerçekleşebilir. Tanrı’nın Egemenliği’ndeki yetkinizi alıyorsunuz ve onu İsa’nın Şeytan’a karşı kazandığı zaferi tatbik etmek için kullanıyorsunuz.

**Bize Şeytan’ı bağlama
ve göğün iradesini
yeryüzünde çözme
yetkisi verildi.**

Yetkinizi Kullanmak

Gözlemlerim doğrultusunda göğün yetkisinin yeryüzünde nasıl çözüleceğini çok az imanlının bildiğini düşünüyorum. Etkili duanın bir ana hattı olarak 1. Yuhanna 5:14-15 hakkında zaten konuştum:

Tanrı’nın önünde güvenimiz şu ki, O’nun isteğine uygun ne dilersek bizi işittir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O’ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

—1. Yuhanna 5:14-15

Yürekten inanmak veya imana sahip olmak denklemin sonu değildir. Daha önce de gördüğümüz gibi, göğün söylediklerine iman ettiğinizde hak kazanırsınız. Artık göğün gücünün dünya âlemine akması yasaldir, ancak bu yetkiyi yeryüzünde saliverene kadar hiçbir şey olmaz. Baba'nın sağında göksel yerlerde Mesih'le birlikte oturuyorsunuz. Sözleriniz bir kralın sözleridir ve siz konuşmadan göksel bereket burada saliverilemez! Bu konuşma dua ile ilan edilen bir beyan veya anlaşma olabilir, ancak Egemenliğin anahtarlarını elinizde tutuyorsunuz. Tanrı bunu siz olmadan yapamaz!

Bu sadece bir şeylerin gerçekleşmesini sağlayan duaların nasıl edileceğini bilme meselesi değildir; bunu yaptığınızda talimat vermeyi bilmektir. Hatırlayın, eğer burada, yani yeryüzünde göğü çözmezseniz, gerçekleşmeyecektir. Bu yüzden göğün iradesini yaşamlarımıza ve dünyamıza nasıl çözeceğimizi anlamamız zorunludur.

Talimat vermenin en iyi örneklerinden biri Rab'bin Duası'nda öğretilir. Rab'bin Duası'nda farkında olmanız gereken bazı önemli anahtarlar vardır. İlk olarak, metin Tanrı'nın neye ihtiyacınız olduğunu zaten bildiğini söylüyor, bu yüzden dilenmeyi bırakın. Dilenmek iman değildir ve Egemenliğin işleyişini ve Egemenliğin bir vatandaşı olarak haklarınızı bilmediğinizi gösterir. Duada bir talimat vermek, gerçekte bir talepte bulunmaktır. Talep ihtiyacınız olan şeylerin çok ayrıntılı bir listesidir. Bu şeyleri istemek değildir; bunlar üzerinde hak iddia etmektir.

Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın. Onlar söz kalabalığıyla seslerini duyurabileceklerini sanırlar. Siz onlara benzemeyin! Çünkü Babanız nelere gereksinmeniz olduğunu siz daha O'ndan dilemeden önce bilir. "Bunun için siz şöyle dua edin:

Göklerdeki Babamız,

Adın kutsal kılınsın.

Egemenliğin gelsin.

Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de

Senin istediğin olsun.

Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver.”

—Matta 6:7-11

İsa “Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın (çok saygı görsün ve onurlandırılınsın)” diyerek başlar. İsa ilk cümlede duanın yasal durumunu tesis etmektedir. Bunu bir mahkemede konuşulan ilk cümleyle karşılaştıralım.

Bir mübaşir gelir ve yüksek sesle “Herkes ayağa kalsın. Mahkeme başkanı salona girdi” der. Bu bir ceza, sulh ya da medeni hukuk mahkemesi olabilir. Ama en başta yargıcın içeri girdiği ve orada bulunanların onun huzurunda oldukları ilan edilir. Mübaşir “Herkes kalsın” diyerek hem mahkemenin hem de mahkemeye başkanlık edecek yargıcın onurlandırılmasını talep eder. Mahkemenin adı doğru yetki alanını belirlemek için söylenir, böylece davanız üzerinde yetki alanına sahip mahkeme salonunda olduğunuzu anlarsınız.

Mübaşirin sözleriyle devam edelim, “Lütfen kalkın. Franklin Bölgesi Medeni Hukuk Mahkemesi başlıyor. Sayın Yargıç Smith başkanlık ediyor.”

Bu ilk cümle, yani **“Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın”** ifadesi bu davaya bakan ve bize burada olma yetkisi veren Kişi’yi takdim etmektedir. O bizim Babamız’dır ve bu mahkemeye yasal giriş hakkımız vardır. İlk cümle ayrıca mahkemenin yetki alanını göksel mahkeme, yani tüm yetkiye sahip en üst mahkeme olarak konumlandırır.

Sona Rab’bin Duası şöyle der, **“Egemenliğin gelsin.”**

Bu ifade, mahkemeye Egemenlik hukukuna göre karar vermesini talep ediyor. Bir talepte bulunmak veya mahkemeye bir dava getirmek üzeresiniz ve Yargıçtan bu davayla ilgili olarak O’nun iradesinin (yasanın) söylediklerini uygulamasını istiyorsunuz. Sonra, **“Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun”** der. Yine, gökteki bu hükmün orada olduğu gibi burada da aynen uygulanmasını istiyorsunuz. Şimdi, tüm bunlar sizi ve mahkemeyi tesis etmek ve konumlandırmak içindi. Henüz hiçbir şey istenmedi veya sunulmadı. Ama bundan sonra dilek geliyor.

“Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver.” Bu ifadenin, tam olarak ihtiyacınız bu olmadığı sürece, ekmele pek ilgisi yoktur. Bunun yerine, ihtiyacınızı belirtmenizi söylüyor. Hatırlayın, tüm bu konuşma İsa’nın öğrencilerine ihtiyaçlarını karşılamak için nasıl dua edeceklerini öğretmesiyle başladı. Dileğinizi sunduğunuz yer burasıdır, ancak dediğim gibi, burada kullanılacak daha iyi bir sözcük taleptir. Tabii ki, her ikisi de geçerli olur ve Filipililer 4’ün söylediği dilektir. Ancak değinmek istediğim nokta, dileğin ayrıntılı bir istek olduğudur. Hatırlanması gereken nokta ayrıntılı olmasıdır. Duada bir talimat veriyorsunuz; ayrıntılı ve kesin olmalıdır. Filipililer 4:6-7 ayetleri de aynı şeyi söyler.

Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı’ya dua edip yalvararak şükranla bildirin. O zaman Tanrı’nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır.

—Filipililer 4:6-7

Duaların ve dileklerin farklı olduğuna dikkat edin. Dualarımız dileklerinizi taşır, ancak dualar onları Babamız’a götüren araçlardır. Yine, bir dilek çok ayrıntılı ve kesindir. Fakat çoğu Hristiyan şöyle bir yaklaşım sergiler: “Ah, Tanrı’nın bana getirmek istediği her şey iyidir. En iyisini O bilir.” Yanlış, Yanlış, Yanlış!

Tanrı SİZE Egemenliğin anahtarlarını verdi!

Materyallerimin çoğunu okuduysanız, Egemenliğin işlediği sayısız ayrıntılı hikâye görürsünüz. Bu kitapta, Egemenliğin ne kadar ayrıntılı olduğunu ve sözcüklerinizin ne kadar net olması gerektiğini görmenize yardımcı olacağını umduğum çok şeyler var. Ne demek istediğimi anlatmak için, daha önce duymuş olabileceğiniz birkaç eski hikâyeyle sizi biraz sıkımsama izin verin. Ama Egemenliğin ne kadar ayrıntılı işlediğini iyi anlamanız için gereken zamanı harcamam gerektiğini hissediyorum. Bahsettiğimiz hikâyelerin birkaçını hatırlatmama izin verin.

Egemenlik İş Başında

Daha önce yüksek sesle “Tanrım, bu minibüsün yanması en iyisi olabilir” dedikten sonra minibüsümün nasıl yandığını okudunuz. Rastlantı mıydı? Devam edelim. Size geyiklerden, Rab’bin onlar için ekim yapmamı nasıl gösterdiğinden ve ağaç standımın altına asla ekim yapmadığım bir geyiğin gelmediğinden bahsettim. Ancak her seferinde doğru geyik, yani avlamak için tohum ektiğim geyik geldi. Sonra size Tanrı’nın geyiklerin ektiğim sırayla geldiğini bana nasıl gösterdiğinden söz ettim. Haydi ama; daha önce hiç böyle bir şey duydunuz mu? Kendi gözlerimle görene kadar ben de hiç görmemiştim. Egemenlik o kadar ayrıntılı ki, size yedi çatalı geyik deneyinden bahsettim. Size Tanrı’nın bana yetkiyle konuşmayı nasıl öğrettiğini açıkladım. 100 metre mesafede benden uzaklaşan bir erkek geyiğin konuştuğum anda durduğundan, sonra doğrudan ağaç standımın altına geldiğini anlattım. Size durmasını buyurduğum sülünden bahsettim ve izleri anında durdu.

Size avcılık malzemeleri mağazasında istediğim silahı işaret ederek “Bunu alacağım” dediğimi ve birkaç hafta sonra bana tam olarak o silahın verildiğini anlattım. Ayrıca Drenda’nın otoparkta gördüğü ve “İşte bu!” dediği BMW 645Ci Cabrio’dan bahsettim. Kimseye söylemedik, ama birkaç hafta sonra kilisedeki bir adam beni arayıp “Bugün Drenda’nın arabasını gördüm” dedi. Şok oldum ve ona ne demek istediğini sordum. Kentte araba sürerken, satışa çıkarılmış mükemmel durumda bir BMW 645Ci Cabrio gördüğünü ve gördüğü an Rab’bin bunun Drenda’nın arabası olduğunu söylediğini anlattı. Bu benim dikkatimi çekti, aynı araba!

7. bölümde size beklenmedik bir kaynaktan ekmiş olduğum uçağı nasıl aldığımı ve bunun ödeyecek parayı nasıl bulduğumu anlatacağım. Egemenliğin ne kadar kesin çalıştığını gösteren sayısız hikâyem var.

26 çatalı büyük erkek geyiğimi avladığım zamanı hatırlıyorum. Kasım ayı için oldukça sıcak bir gündü. Geyiği bütün gün asılı tuttum ve ertesi gün başını doldurtmak için tahnitçiye götürdüm. Kürküne

baktı ve “Üzgünüm, ama sıcak hava kürkü mahvetmiş görünüyor. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum ama deneyip göreceğim.” İmanla avladığım erkek geyiğimin başının ofisimin duvarını süslememesine razı gelemezdim. O anda tahnitçi bir sipariş formu almak için içeri gitti. Ofise girdiğinde, elimi geyiğin üzerine koydum ve kürkün mükemmel olduğunu ve doldurma işleminin sorunsuz olacağını ilan ettim. Geyiğin başını almak için bir ay sonra geri döndüğümde tahnitçi aynen şöyle dedi, “Sana kürkün mahvolduğunu söylemiştim, ama doldurma işlemi başarılı oldu. Kürk mükemmel çıktı.”

Böyle saatlerce devam edebilirim, ama sonuçta siz ne söylüyorsunuz? Her sözünüzle, ruhsal yasayı harekete geçiriyorsunuz! Bunu bilmiyor olabilirsiniz. Ben de bilmiyordum, ama bu doğru. Egemenlik çok ayrıntılıdır. Size bir hikâye daha anlatayım, bu kitabın geri kalanında söylediklerimi kanıtlayacak daha birçok hikâye duyacaksınız. Gördüğünüz gibi, bunu açıklamak konusunda tutkuluym.

Ruhsal Yasayı Harekete Geçirmek

Drenda'nın düzenlediği kadın konferanslarından biri devam ediyordu. Şehirdeyken bir misafiri gezdirmek için bir Cadillac Escalade kiralamıştık. Konferansın sonunda, Escalade'nin sabaha kadar geri dönmesi gerekmiyordu, bu yüzden Drenda ve ben sürüşünü görmek için o gece eve götürmeye karar verdik. Daha önce hiç Escalade kullanmamıştık. Tahmin edebileceğiniz gibi, harika bir sürüş zevki vardı. Ertesi sabah kiliseye geri götürürken konuştuk ve kendimize bir tane almak istediğimize karar verdik. Sürdüğümüz daha kısa olan modeliydi ve inci beyazıydı. İkimiz de kısa model uzun modelden daha çok sevdiğimizi ve inci beyazını tercih ettiğimizi söyledik. Bu olaydan sadece bir ay kadar sonra, gazetemi almak için evden dışarı adım atarken, cep telefonum çaldı. Diğer taraftaki ses kilise üyelerimden biriydi. Bana sadece, “Sana bir Cadillac Escalade almak istiyorum. Hangi rengi isterdin?” diye sordu. Hazırlıksız yakalandım ama inci beyazını istediğimi söyledim. Ancak kısa modelden bahsetmeyi

unuttum. Bu olayın üzerinden yaklaşık bir ay geçti ve muhtemelen Escalade'yi unutmuş olabileceğini düşündüm, ama bir gün telefonum çaldı ve bize bir tane aldığını söyledi. Böylece onunla görüşmeye gittik ve yanında mükemmel bir inci beyazı kısa model Escalade vardı. Ona doğru yürürken, “Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, ama uzun bir model bulamadım” dedi. Bilmediği şey, uzun olanı istemediğimizdi. O uzun olanı seviyordu ve bizim de o modeli isteyeceğimizi düşünmüştü, ama sadece kısa olanı bulabilmişti. Yine, anlaşarak konuştuğumuz mükemmel, aynı model araç.

İş dünyasında gördüğüm inanılması güç bir örnek de birkaç yıl önce oldu. Muhtemelen bildiğiniz gibi, hâlâ bir finansal hizmetler şirketimiz var. 25 yıl önce pastörlüğe başlamadan önce, bizim ofisimiz tedarikçilerimden biri için 5.000 ofis arasında bir numaraya yükseldi. Kilisemi başlattığımda çok meşgul olacağımı biliyordum ve bir numaradaki yerimizi koruyamayacağımı düşündüm. Bizim işimizde, tedarikçiler satış elemanlarını o yılki satışlar için ödüllendirmek için teşvik amaçlı hediye tatiller sunuyor.

Çalıştığım bir tedarikçi, 10 milyon doların üzerinde satış hacmine ulaşan ilk on ofise yıllık konferanslarında 100.000 dolar ikramiye veriyordu. Ayrıca, 3 milyon dolardan fazla satış yapanlar için de yıllık konferanslarında çok güzel bir tatil hediye ederlerdi. Bu şirketle genellikle her yıl yaklaşık 4 milyon dolar satış yaptım, bu yüzden ücretsiz tatili kazanırdım, ama sonra orada oturup her yıl ilk on ofise 100.000 dolarlık çekleri vermelerini izlemek zorunda kalırdım. Bunu 18 yıl boyunca yaptım! Bu doğru, 18 yıl. Kilisede pastörlük hizmeti yaparken bu hedefe ulaşabileceğimi hiç düşünmemiştim, bu yüzden imanımı asla bu yöne koymadım.

Ama bir yıl konferansta oturup ilk on kişinin 100.000 dolarlık çeklerini almasını izlerken, Rab benimle konuştu ve “Neden orada değilsin?” dedi. Ben cevap veremedim O, “Seni orada istiyorum. Adımın burada görülmesini istiyorum.” Zaten Mart ayıydı ve dediğim gibi, bu şirket için son 18 yıldır yılda yaklaşık 4 milyon dolar satış yapıyorduk. Doğal olarak, bu hedefe ulaşmanın bir yolunu göremedim, ama bunun

için dua ettim. Drenda ve ben 10 milyon dolarlık hedefe ulaşmak için tohumumuzu ektik. Rab bana şirketimin sorguları işlemesi konusunda yapabileceğim bir değişiklik gösterdi ve bu değişim büyük fark yarattı. Uzun lafın kisası, ilk ona girdik ve 100.000 dolarlık çeki aldık. Ama işte sizinle paylaşmak istediğim kısım şu. Bunu tek bir satışla başardık!

Ertesi yıl, şirket 100.000 dolarlık çek seviyesine ulaşmak için hedefi 12 milyon dolara yükseltti. Böylece tohumumuzu ektik ve o yıl da başardık. Ama tahmin edin; bu rakama da tek bir satışla ulaştık. Sonraki iki yıl program iptal edildi. Ancak geçen yıl, yani 2019'da 10 milyon dolar seviyesiyle tekrar başlattılar. Tohumumuzu ektik ve yine ilk ona girdik, ama siz tahmin ettiniz. Yine tek bir satışla başardık. Her yıl tek bir satışla hedefe ulaşmamız tesadüf müydü? Hayır, 100.000 dolarlık ikramiyeyi alacağımız minimum rakama ulaşmak için ekim yapıyorduk. Ve biz de tam olarak bunu yaptık. Bunu sadece tek bir satışla mı yapmak istedik? Tabii ki hayır. Tüm yıl boyunca tam hızda gidiyorduk ve ayın son gününe kadar işlerin nereye geleceğini bilmiyorduk. Yine, bunun nasıl çalıştığını gösteren inanılmaz bir resim.

Talimat Vermenin Önemi

Bu yıl düzenlediğimiz Sağlayış Konferansı'nda Rab benimle konuştu ve Drenda'yla benim talimat vermek hakkında öğrendiklerimizi insanlara öğretmemi istedi. Kutsal Ruh'un buna verdiği ad tam olarak budur, yani bir talimat. Böylece birçok insanın bunu yapmayı bilmediğini bildiğimden bu çizgide öğretmeye önem verdim. Sözlüğe göre talimat, resmi ya da yetkili yönerge demektir. Merhamet için yalvarış ya da vay başıma gelenler sözü değildir. Hayır, yetki dolu bir yönergedir! O halde bunu bir adım daha ileri götürelim. Eğer ruhsal bir talimat veriyorsam, bunu kim yerine getiriyor? Evet, birisi yerine getiriyor; kim olduğunu bulalım:

İsa onlara şöyle karşılık verdi: "Tanrı'ya iman edin. Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, 'Kalk, denize atıl!' der ve yüreğinde

kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir. Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.

—Markos 11:22-24

Bu pasajda işaret etmek istediğim iki şey var. “Kim ...der” ifadesine dikkat edin. Burada Drenda ve benim keşfettiğimiz şeyi görüyoruz. Sözlerimiz göğü burada, yani yeryüzü âleminde salıverir. İkinci olarak, bu pasajın aşağıdaki kısmına odaklanmak istiyorum.

“... ve yüreğinde kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir.”

“Dileği yerine gelecektir” dendiğine dikkat edin. Tanrı için değil, onlar için, yani yeryüzünde konuşanlar için.

Vay canına! Her şeyi durdurun. Bir dakikalığına bunu düşünmemiz gerekir! İçinize iyice sinsin; bu ayet sizden söz ediyor.

Peki onlar için kim yerine getiriyor? Öğrenmek için İbraniler 1:14’e bakalım:

Bütün melekler kurtuluşu miras alacaklara hizmet etmek için gönderilen görevli ruhlar değil midir?

Burada melekleri tanımlayan iki farklı sözcük olduğuna dikkat edin, hizmet etmek ve görevli. Hizmet etmek, başka bir kişi için, bu durumda sizin için görev veya hizmet yerine getirmek anlamına gelir. Görevli ise yönetsel etkinliklerin bir bölümünün idaresinin emanet edildiği üst düzey bir memur anlamındadır. Bir meleğin ne olduğunu başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, Tanrı’nın Egemenliği’nin yetkisiyle sizin adınıza harekete geçme yetkisine sahip göksel mahkemenin bir temsilcisidir! Lütfen bize rapor vermedikleri için etraftaki meleklerle patronluk yapamayacağımızı unutmayın, zira bize rapor vermezler, ancak ihtiyacımız olan şey için göksel mahkemeye dilekçe verebiliriz

ve onlar görev için sevk edileceklerdir. Oldukça inanılmaz!

“Bir şey mi söylemem gerekiyor? Bunu bilmiyordum.” Aşağıdaki hikâyede Tanrı'nın bana öğrettiği dersin teması buydu.

O yıl bir düğme geyiği için tohum ekmiştim. Bu hikâyenin geçtiği dönemde geyiğimi alacağımdan çok emindim. Böylece her zamanki gibi kısa sürede düğme geyiğimi alacağım beklentisiyle dışarı çıktım. Ağaç standımda otururken gerçekten de ormanın içinden geçen bir düğme geyiği gördüm, ama yayımla onu vuramayacağım kadar uzak bir mesafedeydi. Bana gelmesini söylemeye çalıştım, ama hiçbir şey olmadı. Bütün sabah başka bir geyik görmedim. Ertesi sabah dışarı çıktım ve bir geyik bile görmedim. Bu noktada, bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladım.

İkinci gün ormandan çıkarken, yanıt için Kutsal Ruh'ta dua etmeye başladım. Kutsal Ruh çok hızlı bir şekilde bana neyin yanlış olduğunu gösterdi. Geyiğim için ektiğimde, tohum çekimi yazmış, bir zarfa koymuş ve postayla göndermiştim. Ellerimi o çekin üzerine koymadım ve her zamanki gibi konuşmadım. Sonra Kutsal Ruh bana İsa'nın ekmeği ve balığı çoğalttığı hikâyeyi hatırlattı ve İsa'nın çoğalmadan önce onu kutsadığına işaret etti. Bunu yapmak zorunda mıyım diye düşündüğümü hatırlıyorum Şimdi, geçmişte ellerimi her zaman o zarfın üzerine koymuş ve üzerine konuşmuştum, ama zarfı o yıl gönderdiğim gün çok meşguldüm ve konuşmayı unuttum. Geyiği Egemenliğin yetkisi altına sokan şeyin sadece tohumumu ekmek olduğunu düşündüm.

Hatamı düzeltmek ve haklı olup olmadığını görmek için Egemenlik hakkındaki yeni anlayışımı denemeye hevesliydim. Bu yüzden bir düğme geyiği için tekrar tohum ekdim, ama bu sefer, ekerken üzerine konuşmaya özellikle dikkat ettim. Bunun üzerinde konuşun dediğimde, size ne söyleyebileceğime dair bir örnek vereyim. “Baba, bugün bu tohumu ekerken İsa'nın adıyla bir düğme geyiği alıyorum. Markos 11:24'e göre şimdiden almış olduğuma inanıyorum ve bunun için Sana şükrediyorum. Kutsal Ruh, İsa'nın adıyla mükemmel bir atış için o geyiği menziline getir. Amin.” Gördüğünüz gibi, süslü sözler yok

ve geyik için yalvarmıyorum ya da dilenmiyorum. Beyan ediyorum, dileğimi bildiriyorum. Orduda ön cephede yer alan bir askerin cephaneye istemesine gerek yoktur; sadece bir talepte bulunur. Başka bir deyişle, ihtiyaç duyduğu her şeye zaten yasal olarak erişebilir, sormasına gerek yoktur, sadece “Cephaneyi gönderin” der.

Ertesi sabah hava henüz ağarmadan ağaç standımdaydım ve orman griye dönmeye başladığında, yalnız bir geyiğin bana doğru yaklaştığını gördüm. Ateş etmek için çok karanlıktı, ama geyiğin doğrudan ağacıma geldiğini görebiliyordum. Geyik ağacıma yaklaştığında durdu ve sonraki 15 dakika boyunca yavaşça ağacımın etrafında yürüdü. İtiraf etmem gerekirse şaşırımdım. Geyik ağacımın 10 metre uzağında kalarak yavaşça daire çizdi.

Hava yavaşça aydınlandığında, bunun boynuzlu bir geyik olmadığını görebiliyordum. Aslında, geyiğin başında herhangi bir düğme görmediğimden dişi bir geyik gibi görünüyordu. Ortam henüz tam aydınlık değildi, ancak atış yapmak artık yasal, çünkü Ohio’da sabahları yasal bir avlanma saati vardı. Dediğim gibi bunun bir düğme geyiği olup olmadığını ayırt edemedim, ama aynı zamanda birçok durumda küçük düğme boynuzlarının kürkün hemen altında olduğunu biliyordum. Geyiğin garip davranışlarından, benim geyiğim olması gerektiğini düşündüm, bu yüzden atışı yaptım ve geyiği düşürdüm. Geyiğe yaklaştığımda, küçük düğmeleri görmekten memnun oldum ve bunun gerçekten benim düğme geyiğim olduğunu anladım. Bıçağımı yanımda getirmeyi unuttuğumu fark ettiğimde geyiği düştüğü yerde bırakıp bıçağımı getirmek için eve geri döndüm.

Geyiğe geri döndüğümde, Tim’in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bir şey görüp görmediğimi sordu ve ona sabahki olayı anlattım. Düğme geyiğinin yattığı yere yürürken, ava çıktığı son üç gündür bir tane geyik bile görmediğini söyledi. Tim üç gün boyunca benimle ava çıkmıştı ve şimdi bunu söylerken, sorunun ne olduğunu biliyordum. Ofisime gelip geyik avı için kiliseye tohumu ekmek üzere bana bir çek verdiği günü hatırladım. Tohumu ekerken onun da üzerine konuşmadığını hatırladım. Bunun üzerine Tanrı’nın ekim yaparken tohum üzerine

konusmakla ilgili verdiği anlayışı paylaştım.

O gece, Tim ve benim Kolombus'ta ilgilenmemiz gereken bazı işler vardı ve eve dönerken kilisenin hemen yanından geçiyorduk. Tim durup tohumunu tekrar ekip ekemeyeceğini sordu, bu sefer onu serbest bırakırken üzerine konuştu. Ofisimde oturduğumuzda, çekini çıkardı ve üzerinde altı çatallı bir geyik için ekim yaptığını gördüm. Bunun oldukça cesur ve net bir beyan olduğunu düşündüm.

Ertesi sabah, Tim bir gün önce tırmandığım ağaca gitti. Bir gün önce yaşadığım şeyin aynısını o da yaşadı. Gün ağarmadan önce, bir erkek geyik doğrudan ağaca geldi ve atış saatine kadar daireler çizerek etrafında yürüdü. Tim atışı yaptı ve geyiğe oldukça iyi bir atış yaptığını hissetti. Ne yazık ki, geyik gözden kayboldu ve iki saat boyunca aramamıza rağmen, onu bulamadık. Şaşırtıcı bir şekilde, o günün ilerleyen saatlerinde, bizden yaklaşık bir kilometre ötede oturan bir arkadaşımız, komşusunun o sabah kalktığını ve araba yolunda ölü yatan altı noktalı bir geyik bulduğunu söyledi. Geyiğin vücudunda bir ok vardı. Bu komşunun evi, tam olarak geyiğin koştuğu yöndeydi. Arkadaşım bize, geyiği kimin vurduğunu bilmeyen komşusunun o sabah geyiği kestiğini söyledi. Çılgınca bir hikâye biliyorum, ama ders çıkarıldı.

Serbest bırakırken tohumunuzun üzerine konuşun, tıpkı İsa'nın yaptığı gibi.

Bu arada, Tim yeni bir tohum ekti ve sonraki hafta ava çıkıp geyiğini elde etti.

Konuştüğünüzde Ayrıntı Verin

Altı çatallı bir geyik istemenin oldukça ayrıntılı olduğunu biliyorum, ama keşfetmekte olduğumuz gibi Egemenlik ayrıntılıdır! Örneğin doğaya bir bakalım:

Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri -sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur.

—Romalılar 1:20

Kutsal Kitap, Tanrı'nın görünmez niteliklerinin doğada görüldüğünü söyler. Öyleyse size bir soru sormama izin verin, “Doğa ne kadar ayrıntılıdır?” Son derece ayrıntılıdır! Size bir araba alacağımı söyleseydim, bir sonraki sorunuz “Ne tür bir araba?” olurdu, değil mi? Araba dediğimde zihninizde bir araba resmi göremezsiniz. “Arabayı” çok özel bir araba, bir Ford veya Chevy, belirli bir renge sahip belirli bir model araba olarak görebilirsiniz. Araba kelimesiyle eşleşen belirli bir resim yoktur: araba her zaman ayrıntılı olmalıdır. Dua hayatınızda da böyle olması gerekir. Hiç yasal bir belge okudunuz mu? Eminim okudunuz. Son derece ayrıntılı olurlar. Sözlerinizle serbest bıraktığınız konu da, öyle olmasını istemediğinizde bile bu kadar kesindir. İsa'nın nasıl hizmet ettiğini izleyin. O, sözcüklerin önemini biliyordu:

İsa dağdan inince büyük bir kalabalık O'nun ardından gitti. Bu sırada cüzamlı bir adam yaklaşmış, “Ya Rab, istersen beni temiz kılabilirsin” diyerek O'nun ayaklarına kapandı. İsa elini uzatıp adama dokundu, “İsterim, temiz ol!” dedi. Adam anında cüzamdan temizlendi.

—Matta 8:1-3

İsa “temiz ol” diyene kadar hiçbir şey olmadığına dikkat edin.

İsa gölün karşı yakasında Gadaralılar'ın memleketine vardı. Orada O'nu mezarlık mağaralardan çıkan iki cinli karşıladı. Bunlar öyle tehlikeliydi ki, kimse o yoldan geçemiyordu. İsa'ya, “Ey Tanrı'nın Oğlu, bizden ne istiyorsun?” diye bağırdılar. “Buraya, vaktinden önce bize işkence etmek için mi geldin?” Onlardan uzakta otlayan büyük bir domuz sürüsü vardı. Cinler İsa'ya, “Bizi kovacaksan, şu

domuz sürüsüne gönder” diye yalvardılar. İsa onlara, “Gidin!” dedi. Cinler de adamlardan çıkıp domuzların içine girdiler. O anda bütün sürü dik yamaçtan aşağı koşuşarak göle atlayıp boğuldu.

—Matta 8:28-32

Cinlerin İsa ile konuştuğunu ve kaçmadıklarını lütfen unutmayın! Esasen bir konuşma yapıyorlardı! Cinler ancak İsa “Gidin!” dediğinde çıktılar. Sorumluluk sizde, anahtarlarınız var, ama konuşmak zorundasınız! Bir söz söyleyin. Tekrar edersek, Egemenlik, uygun yetki akışına sahip bir yasalar krallığıdır. Sözleriniz önemlidir!

Devam etmeden önce, öğrendiklerimizi gözden geçirelim. İsa ekmeği ve balığı kutsadığında, egemenlik değiştirdiler. Ve İsa gibi, tohumunuzu salıverdiğinizde ona bir talimat vermek istersiniz. Tohumunuzu

**Sorumluluk sizde,
anahtarlarınız var,
ama konuşmak
zorundasınız!**

serbest bıraktıktan sonra ne görmeyi bekliyorsunuz? Her tohumun kendisine bağlı bir resmi vardır. Her vaat yanında bir resim de taşır. Bundan daha sonra bahsedeceğimiz, ancak ele almak istediğim bir sonraki soru, tohumunuzu nereye ekmeniz gerektiğidir.

Tohumunuzu Nereye Ekmelisiniz?

İlk olarak, yeryüzünde Tanrı'nın meshettiği bir hizmete tohum ekmek isteyeceksiniz. Burada sözünü ettiğim şeyin ihtiyacı olanlara karşı normal cömert hayat tarzınız olmadığını not edin.

*Yoksula acıyan kişi RAB'be ödünç vermiş olur,
Yaptığı iyilik için RAB onu ödüllendirir.*

—Özdeyişler 19:17

Cömert olduğunuzda Tanrı'nın sizi ödüllendireceği doğrudur!

Şunu unutmayın: Az eken az biçer, çok eken çok biçer. Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin; isteksizce ya da zorlanmış gibi değil. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir. Nitekim şöyle yazılmıştır:

“Armağanlar dağıttı, yoksullara verdi;

Doğruluğu sonsuza dek kalıcıdır.”

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini arttıracaktır. Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı’ya şükran nedeni oluyor. Yaptığınız bu hizmet yalnız kutsalların eksiklerini gidermekle kalmıyor, birçoklarının Tanrı’ya şükretmesiyle de zenginleşiyor. Onlar, içtenliğinizi kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih Müjdesi’ne uyarak kendileriyle ve herkesle malınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı’yı yüceltiyorlar. Tanrı’nın size başlattığı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi öznlüyorlar. Sözle anlatılmayan armağanı için Tanrı’ya şükürler olsun!

—2. Korintliler 9:6-15

Açıkçası, Tanrı cömert olanları ödüllendirir. Ancak bahsettiğim verme türü, **hedefli bir hasatı** olan **hedefli bir vermedir**. Unutmayın, tohumumu bahsettiğim verme türünde adlandırıyorum. Cömert olmak şefkatli bir eylemdir ve genellikle cömertçe verdiklerimi adlandırmam, bunun yerine, 2. Korintliler 9’da az önce okuduğumuz gibi Tanrı’nın bana cömert olmam için tohum vereceğini ve cömert olmaya devam ettikçe, O’nun zenginliğimi arttıracığını iddia ediyorum.

Hedefli Vermek

Ektiğim zaman, hedefli vermek diye adlandırdığım eylemi kastediyorum. Yine, bu vermenin hedeflenen bir hasadı vardır. İsa’nın

Markos 6. bölümde yaptığı da tam olarak budur. Çok özel bir ihtiyaçla karşı karşıyaydı ve çok özel bir cevaba ihtiyacı vardı. Bu 20.000 kişiyi beslemek için yiyeceğe ihtiyacı vardı ve bu yüzden çoğaltmak için çok özel bir tohuma ihtiyacı vardı. O'nun durumunda, tohumu ekmiyordu; tohumu alıyordu. Ve bu isteğe bağlı, ne verirsen ver türünde bir bağış değildi. Tanrı'nın elinde çoğalması için belirli bir tohum ekecek birini bulması gerekiyordu. Bu yüzden, "Kaç ekmeğiniz var?" diye sordu. O anda ihtiyacı olan şey ekmek ve balıktı, yakacak odun ya da battaniye değil, özellikle ekmek ve balık.

Ekiminiz sırasında, sahip olduğunuz özel ihtiyacı karşılamak için açık bir talimat verdiğinizden emin olun. Belirli bir şeye ihtiyacım olduğunda, neye ihtiyacım olduğu konusunda net olarak tohumumu ekerken onu adlandırırım. Genellikle çekle veya internet üzerinde veriyorum, bu yüzden çekin üzerine açıkça yazıyorum. Ya da internette veriyorsam, kayıtlarımla birlikte tutmak için talimatımı ve verdiğim tarih ve saati not ederim. Unutmayın, dua ettiğiniz veya beyan ettiğiniz şeyi gelecekteki bir tarihte almayı beklemiyorsunuz; dua ettiğinizde aslında bu şeyleri şimdiden alıyorsunuz!

Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.

—Markos 11:24

Şimdi, bu hedefli verme Tanrı'nın yeryüzünde yapmakta olduğu bir işe, bir Egemenlik hizmetine ekilir. Genellikle Tanrı'nın bir erkeğe veya kadına finansmana ihtiyacı olan bir görev verdiği bir hizmettir. Elbette Tanrı'nın gündemi olan fakirlere veya muhtaçlara sıradan yardım etmekten farklıdır ve Tanrı bu tür bir vermenin ödülü konusunda çok açıktır. Burada hedefli vermekten bahsediyoruz. Tabii ki, bu tür bir bağışı yerel kilisenize ekebilirsiniz ve aslında, hedeflenen bağışlarınızın çoğu yerel kilisenize verilmelidir.

Kilisenizden bahsetmişken, ondalığınız da yerel kilisenize aittir. Birçok insan bana internet kilisemizin bir parçası olduklarında

hizmetimize ondalık verip veremeyeceğini soruyor. Onlara, “Tabii ki verebilirsiniz” diyorum. Ama aynı zamanda onları kendi bölgelerinde harika bir yerel kilise bulmaya teşvik ediyorum. Ama eğer biz onların ana kilisesiysek, o zaman evet, bize ondalık verebilirler. Ancak, bir pastör olarak, insanların iyi bir yerel kilisenin parçası olduklarında daha hızlı ve daha güçlü büyüyeceklerini biliyorum. Öte yandan, kuşku ve inançsızlık aşıl原因 bir kilise desteklemek veya katılmak istediğiniz bir kilise değildir.

Yani bir göreve ekmeye geldiğinizde bir anlaşmaya, imanı anlayan ve anlaşmanın ne anlama geldiğini bilen birine veya bir hizmete ekme istersiniz. “Eğer vermezseniz iflas ediyoruz” diyenlere dikkat edin. Bu ifadede iman yoktur. Kutsal Kitap, zorlamayla hareket ederek ekim yapmamak konusunda çok açıktır. Eğer herhangi biri ekmediğinizde sizi suçlu hissettirirse ya da bunu yapmanız için size baskı yapıyorsa, paranıza tutunmanız daha iyi olur. İmanın itilip kakılmaya ihtiyacı yoktur.

Eğer ekme istiyorsanız, ancak gerçekten belirli bir yere vermeniz için bir yönlendiriş yoksa, o zaman sonuçlar verdiğini ve Tanrı'nın sözüne iman etmeyi öğrettiğini düşündüğünüz bir göreve ekin. Tanrı'nın insanları öldürdüğünü veya onlara bir şey öğretmek için onlara kanser verdiğini söyleyen bir kiliseye asla ekim yapmayın. Ama Tanrı Sözü'nü öğreten bir hizmete ekim yapın.

Şimdi, verirken ekiminiz üzerine beyan etmeyi veya konuşmayı unutmayın. Drenda ve ben bunu, Rab bana o ilk yıl geyiğimi nasıl alacağımı öğrettiğinden beri yapmaktayız. Elbette, bu bölümde size bahsettiğim gibi tohumum üzerine konuşmadığım o yıl vardı ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz. Tohumumuz üzerine yıllarca bu konuda gerçekten düşünmeden, hatta ekimin hayati bir parçası olduğunu bile bilmeden sürekli konuştuk. Sadece vermenin kendi başına tohumu Egemenliğin yetkisi altına sokmak için gereken tek şey olduğunu varsaydım ve gerçekten böyle. Ancak net bir talimat olmadan, odak noktası yoktur, kesin hasat yoktur; ve kesin hasadı bilmediğinizde, hasat mevsimini de kaçırsınız.

Geyik avı yoluyla birçok ders öğrendim ve imanınızı nasıl serbest bırakacağınızla ilgili bu bölümü bitirirken, bir hikâye daha eklemek istedim.

İmanla avlanmayı öğrendikten sadece birkaç yıl sonra, nedense o yıl tohum ekmemeye karar verdim. Bu konuda eşimle konuşmadım; av sezonu yaklaşırken geyik hakkında dua etmeyi ya da ekimi gündeme getirmedim. Önceki birkaç yıl boyunca Tanrı'nın bana öğrettikleriyle inanılmaz hikâyelerle geyikler avlamıştım, ama sanırım hepsi benim için yeniydi; ve o zamanlar sadece kendi geyiğim için imanım olduğunu ve imanımı serbest bırakma eylemlerinden geçmeme gerek olmadığını hissettim. Her neyse, ne olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Sezonun açılış sabahı benden yaklaşık 300 metre uzakta koşan bir erkek geyik gördüm ve hepsi buydu. Akşam avı da bir fiyaskoydu. O açılış günü eve eli boş girdiğimde, evde Drenda'nın bir arkadaşı vardı ve ona geyik avı işlerinin yolunda gitmediğini söyledim. Ona, Tanrı'nın geyiğimi alma konusunda bana verdiği talimatları izlemediğimi söyledim. Drenda, "Sen dışarı çıktığında bunu merak ediyordum" dedi. Hatamı kabul ettim ve onlara benimle bu konuda dua edip etmeyeceklerini sordum. Cinsiyetini belirtmeden bir geyik için tohum olarak bir çek yazdım. Hepimiz ellerimizi onun üzerine koyduk, dua ettik ve o geyiği imanla aldık.

Ertesi gün sabah dışarı çıkamadım, bu nedenle akşam çıktım. Arazimin sınırında iyi bir stand olabileceğini düşündüğüm büyük bir akça ağaç vardı ve oraya gittim. Aralık ayı için ılık bir akşamdı ve yanlış hatırlamıyorsam, neredeyse 21 derecedeydi ve rüzgârlıydı. Ağacıma vardığımdan sadece birkaç dakika sonra ormandan büyük bir dişi geyik çıktı ve ağacımın baktığı alana doğru yürüdü. Geyiği profilden görüyordum ve bana mükemmel bir atış imkânı veriyordu. İşleri boyutlandırdıkça, geyiğin benden yaklaşık 30 metre uzakta olduğunu fark ettim ve 12 kalibrelik kullandığım için mesafeden pek emin değildim. Ama dikkatli bir şekilde nişan aldım ve geyik yere düştü. Çok heyecanlandım. Hava kararmadan eve girdim ve Drenda'nın arkadaşı yine evdeydi; ve hepimiz Egemenliğin yasalarına

sevinirken, aynı zamanda bir ders aldığımı hissettim.

Bu bölümde, Egemenlik'ten almanın ikinci ilkesini gözden geçirdik:

Adım 2: Tohumunuzu Tanrı'nın Egemenliğine Bırakmak

Tohumumuzu bir Egemenlik hizmetinize ektiğimizde, egemenlik değiştirdiğini öğrendik. Ayrıca tohumumuzu sözlerle ve bir talimatla nasıl serbest bıraktığımızı ele aldık. İlerlerken hatırlamak istediğimiz birkaç nokta aşağıdadır:

1. Paraya ad verebiliriz.
2. Belirli bir ihtiyaç için ekim yapabiliriz.
3. Ondalığa ad veremeyiz.
4. Vermek bir formül değildir; imanla yapılmalıdır.
5. Belirli olarak vermek belirli bir hasat getirir.

Tohumumuzu sözlerle serbest bırakırız.

BÖLÜM 6

ANAHTAR İMANDIR

Kilisemizi başlattıktan birkaç yıl sonra, eve gidiyordum ve önümde yanıp sönen polis ışıklarını gördüğümde eski çiftlik evindeki araba yolumuza yaklaşıyordum. Yeni bir şey değil, birinin hız yaptığı için kenara çekildiğini varsaydım. Elbette, yavaşladığımda, polis arabasının önündeki bir arabanın yavaşça çekildiğini ve kenara ilerlediğini gördüm. Polis arabasının yanından geçmek için yavaşladığımda bir şey dikkatimi çekti. Yolun kenarında sekiz çatallı güzel bir erkek geyik yatıyordu. Ne olduğunu bir anda anladım. Yolun kenarına çeken arabanın geyiğe çarptığını anladım.

Geyiği geçtikten sonra kenara çekip polis arabasına yürüdüm ve memura geyikle ne yapacağını sordum. Garaj yolumuz oradan sadece 200 metre aşağısında olduğundan ve beslenecek çocuklarım olduğundan, geyiği alıp alamayacağımı soracağımı düşündüm. Polis memuru, geyikle ilgilenmek isteyen biri olduğu için rahatlamış görünüyordu. Adımı ve adresimi aldı ve bana geyik için bir makbuz verdi.

Oradan ayrılmadan hemen önce, polis memuru arabaların sürekli geyiklere çarptığını ve eğer ilgileniyorsam, kimsenin almadığı bir geyik olduğunda aramak için adımı bir listeye koyacağını söyledi. Bunun kulağa harika geldiğini düşündüm. Sonbaharın başlarıydı ve henüz ava çıkmamıştım. Bu olay henüz ok ve yayla avlanmaya başlamadan önceydi ve silah sezonu Aralık ayının ilk haftasında başlayacaktı. Bu yüzden biraz geyik eti almanın harika olacağını düşündüm. Polis

departmanından bir geyik hakkında telefon almam uzun sürmedi. Bu yüzden silah sezonu başlamadan önce, dört ya da beş geyiği çoktan kesmiştim. Tam sayıyı hatırlayamıyorum, ama en az dört olduğunu biliyorum. Sonuçta silahla av sezonu açıldığında dondurucularım zaten etle dolmuştu.

Garip bir şekilde, Drenda bir hafta sürecek silah sezonu için şehir dışında olacaktı. Neden gittiğini hatırlamıyorum, ama ayrı kalmamızın, üstelik bir hafta ayrı kalmamızın olağandışı olduğunu biliyorum. Bu yüzden onunla geyik avı hakkında dua etmedim ve bir tohum bile ekmedim. Sanırım dondurucum dolu olduğu için geyik almayı umursamadığımı düşünüyordum. Ama dışarı çıktım; bundan emin olabilirsiniz. Uzun lafın kisası, silah sezonunda bütün hafta dışarı çıktım ve bir atış bile yapmadım. Drenda eve döndüğünde, bana Tanrı'nın tohumumuzu ekmek ve geyiklerimizi almak için birlikte dua etmek konusunda bana öğretmiş olduğu şeyleri hatırlattı.

Ertesi yıl geldi ve bu sefer aynı hatayı yapmayacaktım. Polis departmanının bizi yolda ölen geyiklerle ilgili birkaç kez aramasına rağmen, geyik etlerinin çoğunu kendi avımdan almayı planladığım için bunlardan sadece birini aldığımı hatırlıyorum. Bu sefer Drenda'yla birlikte tohumumuzu ektik ve tohumumuzu bir erkek geyik için ekerken dua ettik. Ne kadar büyük bir geyik olduğunu belirtmedik, sadece bir erkek geyikti. Açılış sabahı dışarı çıkamadım ama o akşam dışarı çıkacağım için heyecanlıydım. Ama ne yazık ki, size yeniden geyik görmediğimi söylemeliyim. O akşam ormanda oturduktan sonra eve dönerken kafam kesinlikle karışmıştı.

Akşam yemeğine oturduğumda, aniden telefon çaldı. Eğer istiyorsam yolda bir geyiğin öldüğünü haber veren polis departmanıydı. Onlara nerede olduğunu sordum ve bana adresi verdiler. Kulaklarıma inanmadım. "Adresi tekrar edebilir misin?" diye sordum. Adresi tekrarladı ve bunun kendi adresim olduğunu fark ettim! Şok oldum. Bu yüzden pencereye gittim ve elbette, araba yolumun sonunda yanıp

sönen kırmızı ışıklar vardı, bu yüzden onlara orada olacağını söyledim. Garaj yolumuz yoldan 400 metre uzaktaydı ve bu mesafeyi neredeyse tamamen inançsızlıkla yürüdüğümü hatırlıyorum. Geyiğe vardığımda, mükemmel durumda olan çok büyük bir düğme geyiği olduğunu gördüm. Bazı formları doldurdum, memura teşekkür ettim ve sonra geyiği garaj yolu üzerinden ahıra kadar çektim. Kafam karışmış mıydı? Hem de çok! Ertesi yılın Eylül veya Ekim ayına kadar geyik avlamayı artık düşünmedim.

Kaynağınız Ne?

Şimdi hangi ay olduğunu hatırlayamıyorum, ama egzersiz yapmak için arada bir yaptığım gibi koşuyordum. Koşu yaparken, son iki yılda olanlar hakkında dua ediyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Birdenbire, koşarken, “polis listesi” sözcükleri çok net bir şekilde zihnime geldi. Bir an düşündüm. Tanrı bana bir şey anlatmaya mı çalışıyordu? Sonra anladım. Güvenimin Tanrı’nın Sözü’ne ya da O’nun Egemenliği’ne olmadığını fark ettim. Güvenim polis listesindeydi! Kendi geyiğimi avlamazsam, polis departmanının listesinin bana bir tane sağlayacağını biliyordum.

Sonra bir önceki yıl geyiğimi neden silahlımla değil de, garaj yolumun sonunda aldığımı anladım. Polis listesi imanımın gerçekte olduğu yerd. Drenda ve ben o yılın geyiği için ekim yaptığımızda, geyik ava o yıl ilk çıktığında tam zamanında ortaya çıktı, ama yanlış yerde, değil mi? Kutsal Ruh bana durumu bu kadar net gösterdiği için orada huşuyla durdum. Daha sonra anladım ki, geyik tam olarak imanımın olduğu yerde, yani polis listesinde ortaya çıktı. Bunu fark ettiğimde, doğrudan eve koştum, hemen polis departmanını aradım ve adımları bu listeden çıkardım. Yedek planınızın gerçekte asıl planınız olduğunu öğrendim! O yıldan beri, geyikler hiç şaşmadan her seferinde ortaya çıktı.

Ama yüreklerimiz ne kadar aldatıcı. Güvenimiz kolayca doğal şeylere kayıveriyor. Bu dikkat etmemiz ve sürekli uyanık olmamız

gereken bir şey. İmanın yedek plana ihtiyacı yoktur. İncancım gerçekte polis listesinde olmasına rağmen, o geyiğin açılış gününde garaj yolumun sonunda ortaya çıkmasına hala şaşırıyorum. Bu da Tanrı'nın bana gösterdiği üçüncü ilkeyi gündeme getiriyor.

Adım 3: Tohumunuzu İmanınız Olduğunda Serbest Bırakın!

Öğrencilerin cine tutsak çocuktan cini çıkarmayı başaramadıklarında gördüğümüz gibi bu büyük bir sorundur. İsa bunun onların imansızlıklarından ya da kıt imanlarından kaynaklandığını söyledi. İmanın ne olduğunu ve nasıl elde edileceğini daha önce ele aldık, ancak imanda olup olmadığını görmek için kendinizi sınamayı öğrenmeniz çok önemlidir. Bu yüzden size gerçekten imanda olup olmadığınıza görmeyi için yapabileceğiniz kolay bir test vereyim. Gözlerinizi kapatın ve ne görüyorsunuz?

İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.

—İbraniler 11:1

İman, umut edilenlere güvenmektir. Umut her zaman yanında bir resim taşır. Size bir külâh dondurma almayı vaat etseydim, anında aklınızda dondurma resmi olurdu. Teklifimde dürüst olduğuma ve bunun için ödeme yapacak imkâna sahip olduğuma inanıyorsanız, beklenti ve heyecanla kendinizi o dondurma külâhını tutarken görürdünüz.

Aynı şey Tanrı Sözü için de geçerlidir. Tanrı'nın bir vaadine inandığınızda ve Tanrı'nın vaadini yerine getirme niyetine ve imkânlarına sahip olduğuna tamamen ikna olduğunuzda, vaatle birlikte kendinizin bir resmini göreceksiniz. O anda vaat edilen şeye sahip olmasanız bile, sahipmiş gibi davranacaksınız, çünkü

bir anlamda sahiptiniz. Vaat geçerlidir, niyet geçerlidir ve sizindir. Bu yüzden iman, yani Tanrı'nın niyetine ve gücüne tamamen ikna olmak, size verilen vaadin özüdür. Aynı zamanda henüz görülmemiş şeylerin kanıtıdır.

Doğal dünyada olduğu gibi ruhsal âlemde de geçerli olan yasal bir süreç olarak çeki hala paraya çevirmeniz gerekiyor. Bu yüzden, "Gözlerinizi kapatın. Ne görüyorsunuz?" dediğimde kastettiğim şey şu. Eğer onu göremiyorsanız, onu elde edemezsiniz. Bunu çok basit bir ifadeye indirgeyeyim. Eğer gözlerinizi kapatırsanız ve kendinizi vaatle görmezseniz, iman etmiş değilsiniz demektir. Eğer hastaysanız ve gözlerinizi kapattığınızda, kendinizi korkmadan tam bir güvenle iyileşmiş olarak görüyorsanız bu imandır. Ama gözlerinizi kapatırsanız ve iyileşmeyi beklerken kendinizi hala hasta görürseniz, o zaman imanda değilsiniz demektir. Paraya ihtiyacınız varsa ve Tanrı'nın bir vaadine iman ediyorsanız, o zaman artık para konusunda endişelenmez, zihninizde Tanrı'nın sağlayışını görürsünüz.

Korku İmanın Tersidir

Korku bu tür bir güvenle birlikte var olmaz. Sonuç hakkında hala gerginseniz, imanda değilsiniz demektir. İmanla ilgili olarak, imanda olup olmadığınızı nasıl anlayacağınızı bilmeniz gerekir. İmanda değilseniz büyük kararlar vermek istemezsiniz, çünkü imanda değilseniz, korkudasınız demektir. Korku her zaman güvenli bir şekilde oynar ve inançsızlıktır. Bu yüzden tohumunuzu her zaman imandayken ekin dedim. Tohumu bir formül olarak, sadece verme eylemiyle ekmek istemezsiniz, çünkü bu eylem hiçbir şey üretmeyecektir. Tanrı'nın söylediklerinden emin olmak istersiniz, böylece gözlerinizi kapattığınızda gördüğünüz tek şey siz ve o vaattir. Zaten ona sahiptiniz, o elinizdedir, o sizindir ve hissetmiş olabileceğiniz her türlü endişenin yerini esenlik almıştır.

Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin. O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır.

—Filipililer 4:6-7

İman ettiğiniz zaman, koşullara değil, vaade dayanan bir esenlik vardır.

Ayrıca, imanın bir kanıtı, kendinizi ruhsal bir mahkemede savunma yeteneğinizdir. İman Tanrı Sözü'ne dayandığından, iman ettiğiniz şeye neden iman ettiğinizi bilmelisiniz. Bir mahkeme salonunda olduğunuzu ve savunma avukatı olduğunuzu hayal edin. Davacı tarafın avukatı müvekkilinizin evinde yasadışı olarak oturduğunu ve evin aslında müvekkilinize değil, davacıya ait olduğunu belirtmektedir. Ne yapardınız? Üzgün olduğunuzu ve müşterinizin mülkü derhal boşaltacağını mı söylerdiniz? Eğer elinizde resmi bir tapu varsa, korkunun yerini güven alır ve yargıca bu sahtekârları mahkeme salonundan atmasını söylersiniz. İman böyle davranır. Gerçeği bilir, kendinden emindir ve neredeyse kibirli görünür. Peki siz konumunuzu savunabilir misiniz?

Sarah yeni bir kasabada olduğu gibi nerede olduğunu bilmeden bir gün kilisemize geldi. O ve kocası iş için Colombus'a transfer edilmişti ve bir kilise bulmak için dua ediyorlardı. Etrafta dolaşırken, bizim kilisemizi gördüler ve bizi deneyebileceklerini düşündüler. Bir daha hiç ayrılmadılar. Sarah hayatı boyunca astımdan çekti. Hastanelerde büyüdü ve hayatı hastalık tarafından rehin alınmıştı. Astımının alevlenmesine neden olan belirli ortamlardan nasıl kaçınacağını öğrendi ve gittiği her yere nefes açıcı spreyini taşıdı.

İman Yaşamı Kilisesi'nde, iyileşmenin yasal hakkı olduğunu ve kendini ruhsal olarak nasıl savunacağını öğrendi. Bir ibadet sırasında üyelerimizden birinin ölümcül bir hastalıktan nasıl iyileştiğine dair

tanıklığını dinlerken, kararını verdi. Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz. Spreyini çantasından çıkarıp yerine üzerinde ayetler yazılı kartlar koydu, hepsi de şifa bulmak için sahip olduğu yasal hakkı beyan ediyordu. Onları her gün okurdu. Ne zaman bir astım krizinin geldiğini hissetse, spreysini yerine çantasından bir kart çekerek ve bir daha asla astım krizi geçirmedi!

Teyzem bir aile toplantısında yanıma geldi. Akciğer kanseri olduğunu ve büyük bir tümörü çıkarmaları için bir buçuk hafta içinde ameliyata gireceği için onun için dua etmemi istedi. Bana doktorlarının bir buçuk yıldır akciğerlerinde bulunan greyfurt büyüklüğünde bir tümörü izlemeye aldığını söyledi. Birdenbire daha hızlı büyümeye başlamıştı ve doktorlar bunun çıkarılması gerektiğini söylemişti. Orada durup hikâyesini dinlerken, hayatını düşündüm. Hayatı boyunca sigara tiryakisiydi ve uzun yıllar kiliseye gitmediğini biliyordum. Ona gerçekten onun için dua edeceğime söz verdim ama o anda dua için hazır olmadığını hissettim. Dua etmeden önce ona şifa hakkında vermek istediğim bazı materyalleri okuyup okumayacağını sordum. Pazar sabahı ibadetten hemen sonra onun için dua etmekten memnuniyet duyacağımı söyledim. O da kabul etti.

Yüreğini yıllar önce Rab'be vermiş olduğunu, ama O'nun için yaşamadığını biliyordum. Tanrı'nın şifa vaatleri üzerinde düşünmek için zaman ayırmanın imanını teşvik edeceğini umuyordum. Ayrıca, güvenimizi bağladığımız bir çapa ve umut olarak Tanrı Sözü'yle aynı fikirde dua edebilirsek, olumlu sonuç görme olasılığının çok daha yüksek olduğunu biliyordum.

Ertesi Pazar günü, teyzem tıpkı söylediği gibi kiliseye geldi. İbadet hizmetinden sonra öne çıkmasını istedim; ve orada dururken, ona verdiğim materyali okuyup okumadığını sordum. Okuduğunu söyledi, ben de ona şöyle sordum, "Ellerimi üzerine koyduğumda iyileşeceğini nereden biliyorsun?" Daha sonra Kutsal Yazılar'dan birkaç alıntı yaptı ve güveninin Tanrı Sözü'nde olduğunu belirtti. O anda duaya hazır

olduğunu biliyordum ve ellerimi onun üzerine koyup dua ettim ve iyileştğini ve kanserden kurtulduğunu ilan ettim. Ben dua ederken Tanrı'nın meshedilişi onun üzerine geldi ve Tanrı'nın gücü altında yere düştü. Ayağa kalktığında, "İyileştim!" diye bağıırken titriyordu.

O Salı günü tümörün çıkarılması için ameliyata girdi, ancak vücudunu açtıklarında orada hiçbir şey yoktu. Tümör yoktu, hatta bir yara izi veya orada bir şeyler olduğuna dair bir işaret bile yoktu.

İnsanların hayatlarını nasıl sürdürdüklerini izlemek çok garip. Tanrı tarafından mucizeyle iyileştirildiği için teyzemin hayatının geri kalanında kilisenin bir gününü bile kaçırmayacak kadar minnettar olacağını söylerdiniz. Ama durum böyle olmadı. Sanırım onu o Pazar gününden sonra sadece bir kez gördüm. Yaklaşık altı ya da yedi yıl sonra farklı bir kanser türünden öldü. Ama bu sefer onun için dua etmemi istememişti.

İmanınızı Serbest Bıraktığınız Ana Tutunun

İnsanlara hatırlattığım bir şey her zaman "Amin" ile "İşte oldu" arasında bir zaman geçtiğidir. Bu nedenle imanınızı serbest bıraktığınız o ana tutunmanız önemlidir. Kendinize hatırlatmak için o anı günlüğünüze ya da not defterine yazmanızı öneriyorum. Bundan daha önce bahsetmişim, ama bunun çok önemli olduğuna inanıyorum. Yazabileceklerinize bir örnek aşağıdaki gibidir. "12 Kasım saat 13:30'da, Markos 11:24'e göre bir (özel isteği ekleyin) aldığımı inanıyorum ve dua ettiğimde aldığımı inanıyorum." Sizinle kimin aynı fikirde anlaştığı, ettiğiniz miktar ve Tanrı'nın hangi hizmetine ekim yaptığınız gibi başka notlar da ekleyebilirsiniz. Bu sadece bir örnektir, ancak bunu yazmak önemlidir çünkü buna tutunarak savaşabilirsiniz.

Koşullar sizi korku içinde geri çekilmeye ayarttığında, cevabınızı aldığınız tarih ve saati kendinize hatırlatabilirsiniz. Korku yükselmeye çalıştığında, o notu çıkarır ve bir bildiri olarak yüksek sesle okurdum. "Hayır, korku, sen bir yalancısın. Bunu bu tarih ve saatte zaten aldım

(ve sonra üzerinde durduğunuz Kutsal Yazı'yı ekleyin.)” Bazen yüreğimi sakin ve esenlikte tutmak için bu notu birkaç kez okumam gerekirdi. Sizi başarısızlık gibi görünebilecek bir şeyin imanınızı bırakmaya ayartmasına izin vermeyin. Aslında, çocuklarım büyürken bu ilke o kadar önemliydi ki, haftalık aile dua toplantımızda, dua ettiğimiz ve aldığımız inandığımız şeyleri yazacağımız bir aile günlüğümüz olurdu. Buna Yakup 4 defterimiz adını verdik. Aslında isterseniz bu defterleri hizmetimiz üzerinden satıyoruz.

Bazen, Ruh'ta farkında olmadığınız şeyler oluyor. Tanrı her şeyi düzenlemek için çalışıyor, ama bu zaman alabilir. Bulmacanın tamamlanması için yerine konması gereken birçok parça olabilir. Örneğin, eğer Tanrı finansal bir ihtiyacı karşılayacaksa, bununla ilgilenmesi için biriyle konuşması veya ihtiyacınız olan parayı bulmanız için size bir fırsat getirmesi gerekebilir. Yine, bunların hepsi zaman alır.

“Korkma, ey Daniel!” diye devam etti, “Anlayışa erişmeye ve kendini Tanrı'nın önünde alçaltmaya karar verdiğin gün duan işitildi. İşte bu yüzden geldim. Pers krallığının önderi yirmi bir gün bana karşı durdu. Sonra baş önderlerden Mikail bana yardıma geldi, çünkü orada, Pers krallarının yanında alıkonulmuştum. Son günlerde halkının başına neler geleceğini sana açıklamak için geldim şimdi, çünkü bu görüm gelecekle ilgilidir.”

—Daniel 10:12-14

Size daha önce anlattığım kilise binası hikâyesine bir kez daha bakalım. Çeşitli binalara baktık ve birçoğunda yer kiralamayı düşündük, ancak bunlardan birine geçebileceğimizi hissetmedik. Bir yer bulmak için ilk yola çıktığımızda, Tanrı'nın bize mükemmel yeri göstermesi için bir tohum ektik. Ne zaman bir yer bulduğumuzu düşünsek, ruhumuzda bir çekince hissettik ve neredeyse cesaretimiz kırıldı. Yerleşkemizi kurmak istediğimiz bölgedeki her binayı kontrol ettik, ancak kendimizi iyi hissettiğimiz herhangi bir seçenek yoktu.

Bir kilise olarak temel değerlerimiz, çocukların eğitilmesine ve ailelere bakılmasına yardımcı olmak için güçlü bir arzuyu içerir. Muhtemelen bir gün bir okula sahip olmaktan, bir günlük bakım merkezi ve topluluklarımıza hizmet etmek için daha birçok programı düzenlemekten birçok kez bahsettik. Mevcut alanımız kapasitesini doldurdu ve bu seçeneklerden herhangi birini yapmamıza engel oldu.

Egemenliğin işlemiyor gibi göründüğünü söyleyebilirsiniz, ancak mükemmel yerleşke için hâlihazırda tohum ektiğimizi hatırlamalısınız. Gerçek şu ki, Tanrı satın aldığımız okulun hacze gideceğini biliyordu. Büyük resmi gördü. İlk aramaya başladığımızda bu yerleşke satışta değildi.

Okulun bizim mükemmel yerleşkemiz olacağını bilmenin yanı sıra, bunun için nasıl ödeme yapacağımızı da biliyordu. Aslında yerleşkemizi bizim için satın alan çift, bir akşam yemeği için takvimimde en az dört kez geçiyordu. Çeşitli koşullar nedeniyle, ikimiz de bu akşam yemeği bulduğumuz geceye ertelemek zorunda kaldık. Onlarla akşam yemeği yediğimiz günün sabahında yerleşkeyi yeni görmüştük.

Okulu isteyen başkaları da vardı ama teklif veren ilk bizdik. Her şey mükemmel bir şekilde zamanlanmıştı. O akşam yemeğini yemeden iki gün önce, Kutsal Ruh'un talimatıyla 100.000 dolar ektiğimizde, Şeytan'ın bu okulu bizden gizlemeye çalışacağına ya da bizden saklamak için başka bir taktik kullanacağına inanıyordum. Tanrı bana bu parayı ekmemi ve yerleşkemizi bulmamıza engel olmaması için Şeytan'ı azarlamamı söylediğinde, Şeytan'ın yürüteceği bazı planların durdurulduğunu düşünüyorum.

Yerleşkemizi satın almak için bize fon sağlayan çift, bir arkadaşlarının bir mülk satın almasına yardım edip etmeyeceklerine karar verme aşamasındaydılar ve bize verecekleri ellerindeki parayı o mülkü almak için kullanacaklardı. Ancak o akşam hikâyemizi duyduktan sonra, arkadaşlarının mülkünü finanse etmek konusunda neden esenlik bulamadıklarını anladıklarını söylediler. Bu yüzden unutmayın, dua ettiğinizde şimdiden

aldığınızı bilerek imanla dua ettiğinizde “Amin” ve “İşte oldu” arasında bir zaman vardır. Bu yüzden güçlü kalın ve sabırlı olun.

İmanınızda Sıkı Durun

Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin.

—Yakup 1:4

Bu yüzden insanlara imanlarını serbest bıraktıkları tarih ve saati not etmelerini öneriyorum, çünkü sıkı durmaları gerekiyor.

Kızımın karnında 6 kiloluk bir tümör ortaya çıktığında, bunun sebep olduğu sağlık sorunlarından bıktı; böbreklerinde sürekli enfeksiyonlar, sürekli sırt ağrıları ve sindirim sorunları. Sonunda canına tak etti ve Tanrı Sözü ve Tanrı'nın şifa ile ilgili vaatleri üzerinde derin düşünmek için 30 gün ayırmaya karar verdi. Bu sürenin sonunda, iyileştğine inandığı için annesinden ve benden üzerine elimizi koymamızı istedi. Bu yüzden kilisemizin ihtiyarları, annesi ve ben ellerimizi onun üzerine koyduk ve Yakup 5:14-16'ya göre iyileştğine iman ettik.

İçinizden biri hasta mı, kilisenin ihtiyarlarını çağırtsın; Rab'bin adıyla üzerine yağ sürüp onun için dua etsinler. İmanla edilen dua hastayı iyileştirecek ve Rab onu ayağa kaldıracaktır. Eğer hasta günah işlemişse, günahları bağışlanacaktır. Bu nedenle, şifa bulmak için günahlarınızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin. Doğru kişinin yalvarışı çok güçlü ve etkilidir.

—Yakup 5:14-16

O akşam eve gitti; tümör hala oradaydı. Ama o, “İyileştim” dedi. İki hafta boyunca beyanını hiçbir değişiklik olmadan sürdürdü, hem de şimdiye kadar yaşadığı en kötü acıyı çekmesine rağmen. Bana bu kadar acı çekerken iki haftalık süre zarfında Şeytan'a, “Beni incitmeye çalışabilirsin, ama ben iyileştim” dediğini söyledi.

**Tekrar edersek,
Tanrı Sözü üzerinde
sıkı durmak
özgürlüğünüzün bir
anahtarıdır.**

İki hafta sonra, o tümör hala oradayken yatağa gitti, ama uyandığında tamamen iyileşmişti. Uyurken 6 kilo kaybetti, beli 18 santim incelme ve tutulmuş ve bükülmüş sırtı yeniden sağlıklı bir omurgaya kavuştu.

Vaade bir kez güvindikten sonra, Şeytan'ın sizi iyileşmeniz veya Tanrı'nın size verdiği herhangi bir vaat konusunda aldatmasına izin vermeyin.

Christine, kilisemize geldiğinde önceden bir kilise geçmişi yoktu. Her şey onun için yeniydi. Christine yıllarca iki adet işitme cihazı takmıştı ve bu süre zarfında işitme yetisini büyük oranda kaybetti. Annesi de aynı hastalığa sahipti ve neredeyse tamamen sağırdı.

Christine kilisemize katıldığında, yüreğini Rab'be verdi ve Tanrı hayatını çarpıcı bir şekilde değiştirdi. Heyecanlıydı ve Tanrı'nın Egemenliği hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek istiyordu. Kilisede yeni olanlar için bir imanlılar oryantasyon sınıfımız var ve Christine katılmaya istekliydı. Sınıflar çeşitli konuları kapsıyor, ancak Christine'in katıldığı sınıf iyileşmeyi konu ediyordu. Oturumun sonunda, liderler iyileşmeye ihtiyaç duyanlar için dua ettiler. Christine dua etmek için öne çıkarken çok heyecanlıydı. Kendisi için dua edilirken, kulakları aniden açıldı. İlk kez, mükemmel bir şekilde duyabiliyordu.

O gün kiliseden ayrılırken, onu Şeytan'ın karşı saldırısı hakkında uyarılmaya yönlendirildiğimi hissettim. Elbette, ertesi sabah, aniden kulaklarının kapandığını ve endişelenmeye ayartıldığını söyledi. Ama ona bunun olacağını söyledim ve bu gerçekleştiğinde, iyileştiğini ilan etmesi ve Şeytan'ı azarlaması gerektiğini söyledim. Evet, tam olarak ona yapmasını söylediğim şeyi yaptı. Tanrı'yı övmeye başladı ve düşmanı bağlayarak iyileştiğini ilan etti. Birkaç dakika içinde kulakları açıldı ve o zamandan beri açık ve bu olay yaklaşık dört yıl önceydi.

Tekrar edersek, Tanrı Sözü üzerinde sıkı durmak özgürlüğünüzün bir anahtarıdır.

Tekrar Söyleyeceğim—Ayrıntılı Olun

İmanınızı serbest bırakma konusunda, size bir kez daha ayrıntılı olmanızı hatırlatmama izin verin! Bu hikâyede Tanrı bana sözlerimin önemini gerçekten gösterdi. Bunu yıllardır söylüyorum, ama bugün de o gün olduğu kadar güçlü.

Normal bir geyik avı sezonuydu ve işler çok yoğun olduğundan ormana çıkmaya çoktan hazırdım. Bu yıl, iki geyik avlamak için tohum ekmiştim, biri dört veya daha fazla çatallı boynuzla sahip bir erkek geyik için ikincisi ise bir düğme geyiği için. Drenda ve ben tohumumuzu aynı düşüncede birleşerek ve imanla ettik. Sabahleyin hava henüz ağarmışken dışarı çıktım. Gökyüzü pembeleşirken, erkek geyiğimi almıştım, hem de sekiz çatallıydı. Ağacımda geçirdiğim toplam süre 15 dakikaydı! Oldukça heyecan verici! Bu yüzden iki hafta sonra düğme geyiğimi almak için dışarı çıktığımda, kendime çok güveniyordum. Yine sabah erkenden dışarı çıktım ve yaklaşık 20 dakika sonra yaklaşık 150 metre ötede doğrudan ağacıma doğru gelen sekiz çatallı bir erkek geyik gördüm.

Ohio'da sezon boyunca yalnızca bir adet boynuzlu erkek geyik avlayabilirsiniz. İkinci geyik ancak dişi veya düğme geyiği olmalıdır. Düğme geyikleri de dişilerle bir sayılır çünkü boynuzları o kadar küçüktür ki, onları gerçekten uzaktan göremezsiniz. Bu yüzden geyiğin arazide ilerlediğini görünce, ağacıma ulaşmadan önce başka yöne sapacağını varsaydım, ama yapmadı. Doğrudan ağacıma geldi ve yaklaşık 20 saniye boyunca standımın altında durdu. Tek yapabildiğim yasal olmadığı için izlemektir. Orada 20 saniye durduktan sonra, aniden geldiği patikadan aşağı doğru yürümeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, aynı arazi boyunca 150 metre geri yürüdü ve ortadan kayboldu. Şok oldum ve kafam karıştı.

Daha önce standımın altına özellikle tohum ekmediğim bir geyik asla gelmemişti. Kafam karıştı ve eve geri dönerken Ruh'ta dua etmeye başladım. "Tanrım, o erkek geyik neden geldi?" Birdenbire, Kutsal Ruh'un "Tohumunu kontrol et" dediğini duydum. Tohumumu

kontrol etmek mi? Bunu anlayamadım, çünkü ne almak için ektiğimi biliyordum. Bununla birlikte, çalıştığım banka, iptal edilen çeklerin kopyalarını aylık ekstrelerle birlikte gönderiyordu. Hızlıca ekstreyi elime aldım ve çekimi buldum. Çekin altına “iki dört veya daha fazla çatallı erkek geyik, bir düğme geyiği” yazmıştım. Bu kaç geyik ediyor? Aslında biri dört veya daha fazla çatallı erkek geyik, diğeri bir düğme geyiği olmak üzere toplam iki geyik almaya iman ediyordum. Ancak çekin üzerine yazdığım ifade dört veya daha fazla çatallı iki erkek geyik ile bir düğme geyiğine ekim yaptığımı gösteriyordu. Orada hayret içinde oturdum. O ikinci erkek geyik gerçekten gelmişti, zira onun için tohum ekmiştim. Bu yüzden araziye geçip ağacımın altında durdu. Orada olması gerekiyordu.

Bunu anladığımda bağırma, çağırmaya ve evin etrafında koşmaya başladım. Çok heyecanlıydım, ama aynı zamanda korktum. Esasen gerçekleşmesini istemediğim, ama sırf sözlerimle harekete geçirdiğim şeyleri kaç kez söyledim? Bu kesinlikle Yakup 3:3-4’ün hayata geçmesiydi.

Bize boyun eğmeleri için atların ağızına gem vururuz, böylece bütün bedenlerini yönlendiririz. Düşünün, gemiler de o kadar büyük olduğu, güçlü rüzgârlar tarafından sürüklendiği halde, dümencinin gönlü nereye isterse küçükük bir dümenle o yöne çevrilirler.

—Yakup 3:3-4

Yakup sözlerimizin ne kadar güçlü olduğundan bahsetmektedir. Biz bir şey görmek isterken sözlerimiz başka bir şey söylüyorsa, hayatımızın bir gemi kazasına uğrayacağı ve bu noktaya nasıl geldiğimizi bilmeyeceğimiz açıktır.

O zaman unutmayın, Egemenlik çok ayrıntılıdır ve sözleriniz tam olarak nereye gittiğinizi ve oraya nasıl vardığınızı tanımlar!

Anlaşmanın Önemi

Ancak imanda olduğumuzda tohum ekmemizden bahsediyoruz ve işte hatırlamanız gereken bir şey. Eğer evliyseniz, eşinizle aynı düşüncede olun. Evli olmamanız durumuna birazdan değineceğim, ama şimdilik evli olduğunuzu varsayalım. Evet, eşinizle anlaşmada olun.

Evliliğimin başlarında, Drenda'dan avlanmam konusunda benimle anlaşmasını istemekten nefret ediyordum. Bunun nedeni, avlanmaya gitmekten bahsettiğimde çıkarılması gereken çöplerin, değiştirilmesi gereken ampullerden veya yapılması gereken diğer şeylerin bir listesi hakkında bir şeyler söyleyeceğini bilmemdi. O zamanlar henüz olgunlaşmamış ve bencil olduğum zamandı. Bütün gün çocuklarla birlikteydi, ama eve döner dönmez ormanda ava çıkmak istedim. Tanrı'nın bu tutumu kutsayacağını sanmıyorum. Evet, bencildim. İmanla avlanmayı öğrenmeden önce, avda başarısız günler geçirirdim. Av sezonundan bu kadar korkması hiç şaşırtıcı değildi.

Ama eşimi ilk sıraya koymayı öğrendim. Bu işte birlikte olduğumuzu ve birbirimize ihtiyacımız olduğunu öğrenmek zorundaydım. İhtiyaçlarını ilk sıraya koymaya başladığımda, geyik için benimle anlaşmaya istekli oldu. Ama geyik avımda başarılı olduğumu görmekten özellikle mutluydu. Karı koca olarak, ruhsal olarak bir olduğumuzu ve ikimizin aynı düşüncede bir araya geldiğimizden daha güçlü bir şey olmadığını öğrenmek zorundaydım. Bu sadece geyik avı ile ilgili değildi. Birlik içinde yürüdüğümüzde, hayatın her alanında bu bereketin görüldüğünü öğrendim.

**Karı koca olarak,
ruhsal olarak bir
olduğumuzu ve ikimizin
aynı düşüncede bir
araya geldiğimizden
daha güçlü bir şey
olmadığını öğrenmek
zorundaydım.**

Bunun gibi, ey kocalar, siz de daha zayıf varlıklar olan karılarınızla anlayış içinde yaşayın. Tanrı'nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçıları oldukları için onlara saygı gösterin. Öyle ki, dualarınıza bir engel çıkmazın.

—1. Petrus 3:7

Dikkat edin, erkekler, eğer karılarınıza karşı anlayışlı değilseniz, dualarınıza engel çıkacaktır! Anlayışlı olmak onu eşit gördüğünüz anlamına gelir, çünkü her kararda onunla bir olursunuz. Evet, ruhsal olarak, erkek evliliğin başıdır ama bir diktatör olarak değil, karısı için fedakârlık yapan ve onu onurlandıran bir hizmetkâr olarak.

Ya Eşiniz İmanlı Değilse?

İnsanlardan Rab'be hizmet etmek istemeyen bir eşle evli olmaları durumunda ne yapmaları gerektiğini soran e-postalar alıyorum. Nasıl anlaşma içinde olabilirler? Anlaşma anlayışınız hatalıdır. Diyelim ki Rab'be hizmet etmeyen bir adamla evlisiniz. Ancak ikiniz de yeni bir arabaya ihtiyacınız olduğunu kabul ediyorsunuz. Bilin bakalım ne oldu? Anlaşmış oldunuz! İkiniz de market ihtiyacınız olduğunu kabul ediyorsanız, o zaman anlaşmışsınız demektir. Kutsal Kitap bu konuda çok açıktır; eğer eşlerden sadece biri Tanrı Sözü'ne inanıyorsa, o zaman Egemenlik aile içinde çalışmak için yasal yetki alanına sahiptir!

Çünkü iman etmemiş koca karısı aracılığıyla, iman etmemiş kadın da imanlı kocası aracılığıyla kutsanır. Yoksa çocuklarınız murdar olurdu. Ama şimdi kutsaldılar.

—1. Korintliler 7:14

Bu ayet imansız eşin imanlı eşi aracılığıyla kurtulduğunu söylemez. Her insanın İsa'nın adını kişisel olarak çağırması gerektiğine inanıyorum. Bununla birlikte, eğer bir eş Tanrı Sözü'ne inanırsa, imanlarının tüm aileyi kutsallaştırdığına veya Egemenliğin bereketi altına soktuğuna

inanıyorum. Şimdi, açıkçası, inanan bir eşle evli olmak elbette daha iyidir. Ancak Kutsal Kitap, iman eden eşleri imansız eşlerini Egemenliğe kazandırabilecekleri konusunda açıkça cesaretlendirmektedir.

Evli değilseniz, duada sizinle aynı düşüncede olacak başka bir kişi bulmanız gerekmez. Siz sadece kendiniz için Söz'e inanın ve Egemenliğin çalışmasını izleyin!

Hazır iman konusunu konuşurken, bir sonraki bölümde muhtemelen ekim yapmakla ilgili bana en çok sorulan sorulardan birini ve birçok insanın yaptığı hatayı ele almak istiyorum.

BÖLÜM 7

UYARI: GELİŞMİŞ İMAN ÖLÇÜNÜZDE KALIN!

“400 kiloluk bir kılıçbalığı tutacağım” Bu söz, birlikte Maui, Hawaii’ye seyahate çıkacağım iş arkadaşlarımdan birinin dileğiydi. Tedarikçilerimden biri için yaptığımız satış sonucunda ikramiye olarak kazandığımız tüm masrafları ödenmiş bir tatildi. Maui’ye gitmeden önce, ofisten üçümüz mavi kılıçbalığı avına çıkmaya karar verdik, çünkü Maui’nin dünyanın mavi kılıçbalığı başkenti olarak bilindiği bir sır değildir. Bu olaydan aylar önce iman hakkında konuşuyorduk ve ben de ofistekilere bunun nasıl işlediğini öğretiyordum. Dan iman dünyasında yeniydi ve bunun dışarı çıkıp Egemenliğin çalıştığını ilk elden görmesi için harika bir fırsat olduğunu düşündüm. Ona, “Hey, Dan, Hawaii’ye gittiğimizde hiç şüphesiz mavi bir kılıçbalığı tutabilmenin mümkün olduğunu biliyor muydun?” dedim. Bu sözüm onun dikkatini çekti ve Maui’ye gitmeden önce saatlerce iman konusunda konuştuk. Dan, tıpkı ona öğrettiğim gibi tohumunu ekti ve hayalinin, yani bir mavi kılıçbalığının peşinden gitmek için heyecanlıydı.

Diğer iş arkadaşım kilisemin bir üyesiydi, imanın nasıl işlediğini zaten iyi anlamıştı ve Tanrı’nın hayatında inanılmaz şeyler yaptığını görmüştü. O da bir mavi kılıçbalığı marlin yakalamak için tohumunu ekti, hem de herhangi biri için değil, 400 kiloluk bir kılıçbalığı için. “Vay canına, bu çok büyük bir balık!” diye düşündüğümü hatırlıyorum. Arkadaşımın ekim yaptığı balığın belirgin büyüklüğü konusunda bazı

endişelerim vardı, ama o sırada ona bu konuda hiçbir şey söylemedim.

Öte yandan Dan, belirli büyüklük için ekim yapmadı. Uzun lafın kısası, Dan 167 kiloluk bir mavi kılıçbalığı yakaladı, ama diğer arkadaşım yakalamadı. Peki, Dan kılıçbalığını yakalarken neden diğer arkadaşım yakalayamadı? Bu iyi bir sorudur ve çoğu insan, hatta çoğu Hristiyan, bu soru karşısında bile şok olur. Gülerler ve “Balığa çıkmak, zaten bazen yakalamak bazen de yakalamamaktır” derler. Ama Egemenliğin çok net ve güvenilir olduğunu öğrendim:

Halk, Gennesar Gölü'nün kıyısında duran İsa'nın çevresini sarmış, Tanrı'nın sözünü dinliyordu. İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. İki teknedeki Simun'a ait olanına binen İsa, ona kıyıdan biraz açılmasını rica etti. Sonra oturdu, teknenin içinden halka öğretmeye devam etti. Konuşmasını bitirince Simun'a, "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın" dedi. Simun şu karşılığı verdi: "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım." Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu. Simun Petrus bunu görünce, "Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım" diyerek İsa'nın dizlerine kapandı. Kendisi ve yanındakiler, tutmuş oldukları balıkların çokluğuna şaşırıp kalmışlardı. Simun'un ortakları olan Zebedi oğulları Yakup'la Yuhanna'yı da aynı şaşkınlık almıştı.

—Luka 5:1-10

Petrus tıpkı benim geyik avında keşfettiğim gibi yeni bir balık tutma yolu keşfetti. Bütün gece balık tutmayı denemişti ama İsa ona derin sularda nerede balık tutacağını söyleyene kadar hiç balık tutmamıştı. Orada o kadar çok balık yakaladı ki, iki tekne birden neredeyse batıyordu. İnsanlara şöyle diyorum, “İsa size nerede ve nasıl balık

tutacağınızı söylerse, herkes balık yakalayabilir.”

Bu yüzden büyük kılıçbalığı yakalayamayan arkadaşşıma gelince, evet, Tanrı ile sizin için her şeyin mümkün olduğu doğrudur. Ama eğer küvetinizde bir mavi kılıçbalığı tutacağınıza inanarak bir tohum ekseydiniz, bunun işe yaramayacağını bilirdiniz. Şimdi, eğer mavi kılıçbalığı yakalamak isteseydiniz, bir tohum ekebilirdiniz ve Kutsal Ruh sizi onu yakalayabileceğiniz yere götürürdü – tabii ki okyanusa, ama okyanusun neresine?

Şunu unutmayın: Her hasadın hasat için kendisine özgü bir yeri ve zamanı vardır! Dünya rekoru bir mavi kılıçbalığı için ekmek istiyorsanız, sadece “Okyanusa gideceğim” diyemezsiniz. Okyanusta belirli bir bölgeye gitmeniz gerekir. Neden? Çünkü mavi kılıçbalıkları göç ederler ve her yıl takip ettikleri belirli rotaları vardır. 400 kiloluk bir mavi kılıçbalığı yakalamak da nadirdir. Örneğin, Miramar, Florida’da 17 yıldan beri Emerald Sahilinde mavi kılıçbalığı balıkçılık turnuvası yapılmaktadır. Bu süre zarfında yakalanan en büyük mavi kılıçbalığı 380 kilo idi. Maui’ye yapılan o yolculukta 400 kiloluk bir mavi kılıçbalığı yakalamak mümkün müydü? Muhtemelen, zira Hawaii’de yakalanmış mavi kılıçbalığı rekoru 600 kilodur, ancak şunu not edin.

İmanınızın nesnesi ne kadar özel veya belirli olursa, konuma, yöntem ve zamanlamaya dikkat etmek de o kadar önemli olur.

O gün Maui’deki teknenin kaptanı bize mavi kılıçbalıklarının henüz orada olmadığını söyledi. Son dört ay boyunca günde sekiz saat denize çıkan, ama sadece bir adet çizgili kılıçbalığı yakalayan iki teknesi vardı. Mavi kılıçbalıkları ayın sonlarına doğru gelecekti. Elbette sezonun ilkinizi biz yakaladık. Ancak arkadaşım tohumunu daha belirli hale getirdiğinde ve özellikle rekor seviyesinde bir kılıçbalığı belirlediğinde, hasat için yer ve zamanlama çok daha kritik oldu. Şahsen, o anda bölgede rekor büyüklükte bir kılıçbalığı bulunmadığına inanıyorum. Ayrıca, arkadaşımın büyük balığı tutacağı konusunda gerçek bir imanda olmadığının da mümkün olduğunu anlamamız gerekiyor. Ama

eğer 400 kiloluk bir mavi kılıçbalığı yakalama konusunda gerçekten ciddiye, o zaman imanla tohumunu ekerek konum ve zamanlama için Kutsal Ruh'a kulak verirse, 400 kiloluk mavi kılıçbalığını alacağını biliyorum.

Konum ve Zamanlama Meselesi

Hasadın konumu ve zamanlamasında ayrıntılı olmak, ektiğiniz tohum kadar önemlidir. Yedi çatallı erkek geyiği deneyini yaptığımda bunun gerçekleştiğini gördünüz. Dışarı çıkma isteği gelene kadar beklemek zorunda kaldım; ve bu nedenle av mevsimi boyunca bir aydan fazla bekledim. Neden? Büyük olasılıkla, yedi çatallı erkek geyik henüz arazimizin bulunduğu bölgede değildi, ya da hava koşulları ve rüzgârın yönü gibi başarılı olmama engel olacak etkenler vardı.

Kutsal Ruh bu özel hasat için doğru zamanı biliyordu ve o geyiği hasat etmem için beni doğru zamanda, doğru günde, doğru konuma yerleştirdi.

Bu hatayı sık sık duyuyor ve görüyorum. "Hey, Gary, eğer Egemenlik senin dediğin gibi geyiği getiriyorsa, neden dışarı çıkıp dünya rekoru kıracak bir geyik avlamıyorsun?" Tamam, iyi bir soru ve bunu ele almamız gerekiyor. Bu soru 500.000 dolarlık bir ipoteği ödemek isteyen insanlardan aldığım e-postalara benziyor ve bana yedi gün içinde ödenmesi için bir tohum ektiklerini söylüyorlar. Yedi gün içinde para ortaya çıkmadığında, cesaretleri kırılıyor ve bana paranın neden gelmediğini soruyorlar. Aldığım bir diğer yaygın soru da şu: "Neden sadece bir tohum ekip piyangoyu kazanamıyorum?"

Tamam, önce rekor geyik sorusu hakkında konuşalım. Evet, eğer bu benim için bir tutku olsaydı, rekor geyiği avlayabileceğime inanıyorum, ancak öyle değil. Genellikle et için avlanırım ve rekor büyüklükte bir geyiğin peşinden gitmek için motivasyonum yok. Bu dünya rekoru geyiğin peşinden gitmek için motive olmamamın nedenlerinden biri, size az önce açıkladığım şeyden kaynaklanıyor; küvetinizde balina yakalayamazsınız. Dünya rekorunu kıracak bir geyik

benim arazimde değil. Eğer o geyiği almak konusunda gerçekten ciddi olsaydım, avlanmak için başka bir yere gitmem gerektiğini biliyorum. Muhtemelen bazı yeni taktikler öğrenmem gerekebilir, çünkü rekor büyüklükteki geyikler genellikle geceleri gezer ve kendilerine özgü alışkanlıkları vardır. Böyle bir hayvanın yaşam alanını bulmak için çok fazla araştırma yapmam ve dua etmem gerekecekti. Ama ben bütün bu sıkıntılara girmek istemiyorum. Arazimdeki ormanlık alanda avlanmayı seviyorum. Kendi arka bahçeme çıkmayı ve kendi arazimin rahatlığında iyi bir et yemeği için geyik avlamayı seviyorum. Ama sorunuza gelirsek, bir insanın böyle bir geyik için Tanrı'ya iman edebileceğine inanıyorum, ama söylediklerimi hatırlayın. Hasat ne kadar benzersiz ve belirli olursa, konum, zamanlama ve yöntem o kadar önem kazanır.

Genellikle neden bir milyon doların beş gün içinde ortaya çıkmadığını soran bir e-posta aldığımda, her zaman olmasa da, muhtemelen imanda olmak ile küstahlık arasındaki farkı öğrenmemiş bir kişiyle konuştuğumu fark ediyorum.

Bir keresinde daha yiyecek yemekleri yokken, üç aydır kiralarnı ödememişken ve işsizken 30 gün içinde on milyon doların gelmesi için tohum ekeceklerini söyleyen bir eposta böyleydi. Gelişmiş imandan sapmış durumlardı.

Peki, Gary, Tanrı'nın birine on milyon dolar veremeyeceğini mi söylüyorsun? Elbette verebilir. Tanrı ile her şey mümkündür. Soru "Yapabilir mi?" değil, "Bunun için gerçek bir imanın var mı?" olmalıdır. Eğer imanınız ihtiyacınız olan yiyeceği sağlayamıyorsa, hayatınızın o noktasında on milyon dolara imanınız olduğundan şüpheliyim. Ama o düzeye erişebilirsiniz! Bulduğunuz yerden başlamalı, iman nasıl çalıştığını öğrenmeye başlamalı ve aynı zamanda şu anda yönettiğinizden daha fazlasını yönetmek için kapasitenizi genişletmelisiniz.

Piangoyu Kazanmaya İman Edebilir misiniz?

Peki ya piyango?

Vay, devam edelim ve bu soruya bakalım. Bu piyango çekilişleri son birkaç yılda gerçekten çok büyük miktarlara ulaştı. Geçen yıl büyük ikramiye neredeyse bir milyar dolara ulaştığını hatırlıyorum! Hayatımda hiç piyango bileti almamıştım, ama bir milyar dolara çıktığında ofiste bulunan birkaç kişi, “Hey, en azından birkaç bilet alalım” dedi. Üzerinde çok düşünmedim ve birkaç dolar verebileceğimi düşündüm. Olasılıklar belliydi ve kazanacağıma güvenmiyordum, ama sırf eğlenmek için toplanan paraya birkaç dolar atabileceğimi düşündüm. Herkesin dediği gibi, “Ya çıkarsa?” Sanırım birisi o bir milyar doları kazandığında, ikramiyeyi bir dolarla şansımı kaçırdığımı düşünmek istemedim. Aslında bu düşünceye aldandığımı söylemekten utanıyorum.

O gece, Rab rüyamda bununla ilgili konuştu. Rüyamda sadece, “Bütün vaatlerim senin!” dedi. “Evet Rab, Seni net bir şekilde duyuyorum” dedim. “Anlıyorum.” Evet, Rab hatamı düzeltti, ama aynı zamanda beni cesaretlendirdi. Bana o piyangoya ihtiyacım olmadığını ve eğer bir milyar dolara ihtiyacım olması halinde bunu sağlayacağını söyledi. Yasal olarak iddia etme hakkım olan 7.000’den fazla vaat var ve bunlar fazlasıyla yeterli!

Şimdi, piyangoyu veya herhangi bir yarışmayı kazanmak için tohum ekmek hakkındaki soruya geri dönelim; piyango üzerinde yetki alanına sahip değilsiniz. Bir geyik için tohum ekebilirim çünkü geyikler insanlara tabidir. Onlar üzerinde yasal yetki alanına sahibim. Ama piyango üzerinde hiçbir yasal yetki alanım yok; bu bir şans oyunudur.

İmanda Olmadığınızı Nasıl Anlarsınız?

İmanda olup olmadığınızı anlamayı öğrenmek, karar verirken size yardımcı olacak ve korku içindeyseniz karar vermemenize yardımcı olacaktır. Unutmayın, iman güvenli, beklentili ve esenlik doludur. İlk büyük geyiğimi hasat etmek için yola çıktığımda güvene sahip değildim. İmanda değildim. İmanda olmadığınız zamanı anlayabilir misiniz? Umarım.

Drenda ve ben içinde orman, bataklık ve mera olan 24 hektarlık

güzel bir araziye sahibiz. Burası geyik avlamak için mükemmel bir yer. Arazimizin her yanında ekili alanlar var. Orman ve bataklık ise geyikler için doğal birer mıknaş gibi. Ofisimi garajımızın üzerine kurdum. İçinde ahşap raflar ve gazla çalışan bir şömine var. Oldukça sessiz, rahat ve mağara tipi bir ofis ve orada çalışmayı çok seviyorum. Dekorasyonda eksik olan tek şey masamın üzerinde asılı doldurulmuş bir geyik başıydı. Dürüst olmak gerekirse hiç bir zaman büyük erkek geyikleri avlamakla ilgilenmedim, çünkü et için avlanıyordum. Ve doldurulmaya uygun büyüklükte bir erkek geyik hiç vurmamıştım. Bu arazide 5 yıl oturduktan sonra Drenda ofisim için büyük bir erkek geyik vurmamı önerdi. O zamana kadar arazimizde büyük erkek geyik hiç görmemiştım. Her geyik avı sezonunda ava çıkmış ve birkaç tane büyük geyik vurmuştım, ama hiçbiri doldurulmaya uygun değildi.

Ama o yıl bu konuyu daha çok düşündükçe Drenda ile hemfikir oldum. Duvara asmak için büyük geyik avına çıkmayı düşündüğümü Drenda'ya söyledim. Önceden ormanda büyük erkek geyik görmemiştım. Mutfak penceremiz ormana ve meraya bakıyor, ama hiç görmedim. Böylece Drenda'yla birlikte büyük bir erkek geyik için tohum ektik. Tohum olarak ekeceğim çekin üzerine on çatal boynuzlu ya da daha büyük bir geyik için tohum ektiğimi yazdım. Bu tohum üzerine dua ettik ve postaya vermek üzere masamın üzerine koydum. Zarf orada 3 gün bekledi ve ben onu bir türlü postaya atmadım. On çatal boynuzlu bir geyik için imanım olmadığını biliyordum. Sekiz, altı ya da dört çatal boynuzlular için imanım vardı. Ancak "Dışarı çıktığımda on çatal boynuzlu ya da daha büyük bir erkek geyik avlayacağımı biliyorum" diyebileceğim bir iman güvencesine sahip değildim. İmanda olmadığını bilecek kadar Egemenlik tecrübesine sahiptim. Bu nedenle ilk çeki yırtıp attım ve yeni bir çekin üzerine "dört çatal boynuzlu ya da daha büyük bir geyik için" yazdım ve onu postaladım.

Ava çıkmadan önceki gece Drenda'ya ne yaptığımı söyledim. "O büyük erkek geyik için yeterince imanım yok" dedim. Bana bakıp şöyle söyledi, "Geyik için imanın var ve ben de büyük erkek geyik avlaman için iman edeceğim. Tanrı düşündüğünden ya da dilediğinden çok

daha fazlasını yapabilecek güçtedir!”

O sabah kuşların ve sincapların her zamanki cıvıltıları ile başladı ve havadaki sonbahar yapraklarının kokusu zihnimi eski geyik avlarıma götürdü. Ağacımda belki 20 dakika oturmuştum ki, ormanlık alandan bir geyiğin yaklaştığını işittim. Geyik doğrudan ağacıma ilerliyordu ve kendimi atışa hazırladım. Geyik iyice yaklaşıncaya, lezzetli olduğundan genelde avladığım dört çatal boynuzlu bir geyik olduğunu gördüm. Geyik yaklaşık 20 metredeki açıklığa girince okumu bıraktım. Okun geyiğin sırtının üst kısmına saplandığını görünce kendime kızdım, çünkü bunu takip etmem gerektiğini biliyordum. Geyik ormanlık alana kaçtı ve sonra ormanın sınırındaki mısır tarlasına atlayarak gözden kayboldu. Mısır tarlası içinden koştuğunu hala duyabiliyordum ve ne kadar güçlü olduğunu bildiğimden muhtemelen beni uzun bir takip bekliyordu.

Yaklaşık 20 dakika kadar ağaçta bekledikten sonra ağaçtan inerek oku takip etmeye karar verdim. Geyiği vurduğumdan kesinlikle emindim ve kan izini tespit ettim. Kan izini takip ederken ümitlendim, çünkü izler oldukça belirgindi. Ama yaklaşık 100 metre sonra kan izi azaldı ve etrafa iyice bakınmama rağmen başka bir damla göremedim. 2 saat bakındıktan sonra geyiğin kaçtığını kabullendim. Başarısız olmuştum. Bir geyiği yaraladıktan sonra onu kaybetmeyi istemem ve yaptığım atış tam bir hayal kırıklığıydı.

Mısır tarlasından eve doğru yürürken aklıma bir düşünce geldi. *Hâlâ bir şansım var, eve dönerken mısır tarlasında ve sonra bataklıkta bir geyikle karşılaşabilirim.* Ne olur ne olmaz diyerek yayıma okumu yerleştirdim. Sessizce yürümekteyken birden bir geyik tam önüme fırladı. Geyik ne olduğumu anlamadığından durup bana baktı. Üzerimde kamuflaj olduğundan beni tam ayırt edemediği için tereddütte kaldı. Her şey saniyeler içinde oldu, ama ne kadar büyük ve kaç adet olduklarını o mesafeden seçemememe rağmen, çatalı boynuzlarını görebiliyordum. Geyikle ilgili karar vermek için sadece saliseler olduğunun farkındaydım. Yaklaşık 55 metrelik normal ok menzilimin dışında duruyordu. Hemen yayımı doğrulttum ve kalçasına nişan alıp

oku fırlattım. Geyik anında yere yığıldı ve yerde kaldı. Neredeyse şok içindeydim. Bu gerçekten olmuş muydu?

Geyiğe doğru yürürken ağızımdan çıkan ilk şey “Drenda’nın imanı” oldu. Geyik kocamandı! Çatalı boynuzunda 26 nokta saydım ve ayrıca sivri dalları da vardı. Daha önce bu kadar büyük bir geyik hiç görmemiştim! Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatacak kelimeler bulamıyordum. Tahmin edebileceğiniz gibi geyiğin başı şimdi ofis masamın üzerinde duvarda asılı. Bu geyik hakkında biraz daha konuşmak istiyorum. Nasıl ve neden ortaya çıktı?

Kötü bir atış yapmama rağmen dört çatal boynuzlu ilk geyik tam zamanında görüldü. Ama Drenda hedeflediğimiz büyük geyik için iman ettiğini söylemişti. Onun bana göre bir avantajı vardı. O geyik avlamadığı için onun gözünde hedeflediğimiz büyük erkek geyiği avlamak en az 4 çatalı küçük bir geyik kadar kolay olmalıydı, çünkü ne de olsa hepsi geyikti. Drenda avlanmadığı için kafasında bunun imkânsız olduğunu söyleyen bir düşünce yoktu. Bense aramızda daha önce 8 çatalı bir geyik bile görmemiştim, ama onun imanı aramızda neyin olup olmadığına bağlı değildi. Sadece Tanrı’nın onu sağlayabileceğine inanıyordu.

Bu av geyiklerin çiftleşme döneminde gerçekleşti ve erkek geyikler dişileri bulmak için kilometrelerce yol alabilirler. Bu nedenle çiftleşme dönemlerinde normalde arazinizde görmeyeceğiniz erkek geyikleri görme şansını daha fazla olur ki, bu durumda da öyleydi.

İmanda Ortaklık

Büyük bir geyik için imanım olmamasına rağmen, Drenda’nın imanı onu bize getirdi. Tekrar okumanızı istiyorum. Büyük bir geyik için imanım yoktu! Ne düşündüğünüzü biliyorum. “Bir dakika, Gary. Aklım karıştı. O geyik için imanın olmadığına göre, nasıl ortaya çıktı?” Size açıklayayım.

Halk, Ginnesar Gölü’nün kıyısında duran İsa’nın çevresini sarmış,

Tanrı'nın sözünü dinliyordu. İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. İki tekneden Simun'a ait olanına binen İsa, ona kıyıdan biraz açılmasını rica etti. Sonra oturdu, teknenin içinden halka öğretmeye devam etti. Konuşmasını bitirince Simun'a, "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın" dedi. Simun şu karşılığı verdi: "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım." Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu.

—Luka 5:1-7

Bu hikâyeye daha önce baktığımızı biliyorum, ama burada sorunuzu cevaplandırarak bir şeyi öne çıkarmak istiyorum.

*Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. **Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu.***

Size bir soru sormak istiyorum: Yakup ve Yuhanna teknelerinin neredeyse batacak kadar balıkla dolması için ne kadar iman sergilediler? Cevap hiçtir! Hatırlarsanız, Petrus'un teknesinin yanı sıra Yakup ve Yuhanna'nın teknesi de kıyıda ve İsa geldiğinde ağlarını yıkıyorlardı. İsa, vaaz vermek için Petrus'tan teknesini kullanmasını istedi ve daha sonra ona balık yakalamak için ağını derin suya atmasını söyledi. Sonuç olarak, Petrus o kadar çok balık yakaladı ki, ağları yırtılmaya ve teknesi batmaya başladı. Petrus, ortaklarından balıkları çekmesine yardım etmelerini istedi. Onların teknesi tam olarak Petrus'unki gibi dolup taşı. Size sorum şu: "Yakup ve Yuhanna teknelerini doldurmak için ne kadar inanç kullandılar?" Cevap hiçtir. Öyleyse neden tekneleri Petrus'unkiyle tamamen aynı doluluğa sahipti? Ayetler bu soruyu

yanıtıyor; onların ortak olduklarını söylüyor.

Collins Sözlüğü'nde ortağın tanımı şudur: "Belirli bir eylemde ya da girişimde bir başkasıyla işbirliği yapan ya da ilişki kuran biri; genelde riskleri ve kârı paylaşırlar."

Ortaklık yasal bir birlikteliktir; işin risklerinde, maliyetlerinde ve kârında paydaş olmaktır. Yani, Petrus kullanması için İsa'ya teknesini verdiğiğinde, aslında sadece tekneyi değil, yasal olarak işin kendisini ödünç veriyordu. Teknik olarak Petrus'un İsa'ya ödünç verdiği teknede Yakup ve Yuhanna da pay sahibiydi ve ortaklıkları nedeniyle her iki tekne eşit miktarda balıkla doldu. Peki bu hasadı getiren kimin imanıydı? Belli ki, Petrus'un imanıydı. Çünkü "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım" diyen oydu.

Böylece Yakup ve Yuhanna, o durumda iman sergilemeseler de, Petrus ile tam olarak aynı hasadı biçtiler. Drenda'yla durumumuz da böyleydi. Biz ortağız ve biriz. O gün o erkek geyiği tek başına Drenda'nın imanı sağladı. Bu ortaklık kavramının az önceki pasajda gördüğümüz gibi, güçlü bir ruhsal ilke olduğunu görebilirsiniz. Pavlus Filipililer Mektubu'nda bu ortaklık ilkesinden söz eder:

Sizi hatırladıkça Tanrım'a şükrediyorum. İlk günden şimdiye dek Müjde'nin yayılmasındaki işbirliğinizden dolayı her duamda hepiniz için her zaman sevinçle dilekte bulunuyorum. Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek bitireceğine güvenim var. Hepiniz için böyle düşünmekte haklıyım. Her an yüreğimdesiniz. İster zincire vurulmuş, ister Müjde'yi savunup doğrulamakta olayım, hepiniz benimle birlikte Tanrı'nın lütfuna ortakınız.

—Filipililer 1:3-7

Pavlus Filipi kilisesini onun hizmetiyle devam eden ortaklıkları nedeniyle sevinçle hatırladığını söylüyor. Daha sonra ortaklıkları sayesinde şimdi Tanrı'nın lütfunda paydaş olduklarını belirtir. Lütuf

Pavlus'un hizmetini tamamlaması için Tanrı'nın onun üzerindeki gücü ya da armağanıdır. Filipi kilisesi hizmetin maliyetini paylaşıyordu ve tıpkı Yakup ve Yuhanna gibi hizmet üzerindeki meshedilişe ve lütfu da ortaklardı. Şimdi 4. bölüme geçelim ve orada ortaklığın sağladığı müthiş sonucu göreceksiniz:

Yine de sıkıntılara ortak olmakla iyi ettiniz. Siz de bilirsiniz, ey Filipililer, Müjde yayılmaya başladığında, Makedonya'dan ayrılışından sonra sizden başka hiçbir topluluk karşılıklı yardımlaşma konusunda benimle işbirliği yapmadı. Ben Selanik'teyken de, ihtiyacım olduğunda birkaç kez bana yardımda buldunuz. Armağan peşinde değilim, ama ruhsal kazancın hesabınızda birikmesini istiyorum. Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafroditus'un eliyle gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksiğim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı'nın beğenisini kazanan, O'nu hoşnut eden kurbanlardır. Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır.

—Filipililer 4:14-19

Pavlus Filipi kilisesine ne söylediğine dikkat edin “Tanrım da her ihtiyacınızı... karşılayacak.” Pavlus'un şöyle demediğine dikkat edin, “Tanrınız da her ihtiyacınızı karşılayacak, çünkü bana karşı cömert oldunuz.” HAYIR! Bunun yerine “Tanrım da her ihtiyacınızı... karşılayacak” dedi. Gördüğümüz gibi, Filipililer Pavlus'la ortak ve ortaklar olarak Pavlus'un hizmeti üzerindeki lütfu paylaştılar. Tıpkı Yakup ve Yuhanna'nın Petrus'un imanı aracılığıyla bütün o balıkları tuttuğu gibi, Pavlus da onların ihtiyaçlarının onun imanı aracılığıyla karşılanacağını beyan ediyordu! Bu ilkenin avantajını görebildiğinizi umuyorum.

Diyelim, yeni bir arabaya ihtiyacınız var ve bizim hizmetimizle ortaksınız. Ve arabanın fiyatının 30.000 dolar olduğunu varsayalım. GaryKeese.com sitesine tohum ektiğinizde, ortaklığın ne anlama

geldiğini biliyorsunuz, yani hizmetimiz üzerindeki meshi ve lütfu paylaşıyorsunuz. Hizmet olarak o 30.000 dolar üzerinde kolayca anlaşabiliriz, çünkü uzun zaman önce 30.000 dolara ihtiyaç duyduğumuz dönemi geçtik. Artık yılda milyonlarca dolar harcadığımızdan 30.000 dolar için kolayca imana sahibiz. Ama eskiden 30.000 dolar için Tanrı'ya iman etmek bizim için zordu, çünkü o zamanlar gözümüze yüksek bir dağ gibi görünüyordu. O yüzden eğer bana 30.000 dolar için Tanrı'ya iman edip edemeyeceğimi sorarsanız cevabım kesinlikle evet olacaktır. Yani Pavlus ve Filipililer gibi anlaşıp ortak olduğumuzda, ihtiyaçlarınızın sizin imanınızla değil, ama benim imanımla karşılandığını beyan edebilirim.

Elbette 30.000 dolar için tohum ettiğinizde iman etmelisiniz ve sadece Tanrı'nın sözüne değil, ama bize de güvenmeniz gerekiyor. Benim meshedilmiş biri olarak Tanrı tarafından çağrıldığımı ve dürüstçe çalışacağıma güvenmeniz gerekiyor ve hayatımda ve hizmetimde sergilenen sonuçları görebilmelisiniz. Eğer ne yaptığımıza ve nereden geldiğimize baktıysanız, benim 30.000 dolar için imana sahip olduğumu bilirsiniz! 30.000 dolar için imanınız olmayabilir, ama ortak olarak birlikte çalışabilir ve müthiş şeyler olduğunu görebiliriz. Avlamak istediğimiz büyük geyik için de durum aynıydı. Drenda avdan önceki gece bana şöyle dedi, "Geyik için imanın var ve ben de büyük erkek geyik avlaman için iman edeceğim." Ortaklık böyle çalışır.

Stratejik Ortaklıklar Seçmek

O zaman şu soruyu sorarak temel ilkeleri ortaya koyayım: Eğer bir bilgisayar şirketi kuracaksanız, ortak olarak parası olmayan ve bilgisayar mühendisliği birinci sınıfta okuyan birini mi istersiniz yoksa milyonlarca dolarlık bir bilgisayar şirketi kurmuş ve sizin şirketinizin başlangıcına yardım edebilecek sermayeye sahip birini mi? Elbette burada birçok değişken var ve sadece tasvir yapıyorum. Ama sanırım, ilk seçiminiz tecrübeli, kanıtlanmış bir iş geçmişine sahip ve iflas etmeyen biri olacaktır.

Aynı şey bir hizmet ortaklığına tohum ekmek istediğinizde de geçerlidir. Lütfen söylediğim şeyi Tanrı'nın sizi belirli bir kişiyle doğrudan ortaklığa yönlendirdiği bir durumla karıştırmayın. Böyle bir yönlendiriş varsa söylediğim şey geçersiz olur. Birçok kez Tanrı sizi kendi hizmetleriyle ortaklık yapmaya yönlendirecektir, ama bazen de seçmeniz gerekir. Burada özellikle bir seçim olarak tohum ekmekten, yani bir hasada ihtiyacınız olduğu ve bir sonraki seviyeye geçmek istediğiniz zaman tohum ekmekten bahsediyorum. Hayatımda ihtiyacım olan finansmanın gelişini hızlandırma amacıyla güvendiğim hizmetlere tohum ekiyorum. Bir kural olarak, yoksullara ve muhtaçlara vermedikçe hasadımı hızlandırmak istediğimde her zaman imanı ve anlaşmayı bilen bir hizmete tohum ekerim. Elbette yoksulların ve muhtaçların imanı anlamasını beklemeyiz. Onları sevmek için veririz ve Tanrı bize karşılığını verir. Yoksullara vermek burada sözünü ettiğimizden farklı bir tohum ekimidir. Tohum ekerken aradığım diğer bir şey kendim için iman ettiğimle aynı meyveye sahip bir Tanrı hizmetidir.

Örneğin, şirketimin iki uçağı var. Bunları satın almadan önce, geçmişte milyonlarca dolarlık uçakların bedelini ödediğini bildiğim bir hizmete tohum ekdim. Gerçekten çok sayıda uçağın bedelini peşin olarak ödediler. İş uçaklara geldiğinde, görülebilir sonuçları var. Benimle kolayca bir uçak için anlaşabileceklerini ve gerçekleşmesi için iman gösterebileceklerini biliyordum. Uçakların çok pahalı olduğunu ya da almaya değmeyeceğini söyleyen bir hizmetle ortaklık kurmazdım. Çünkü böyle bir anlaşma olmaz. Hayır, durumumu anlayan, bir uçak için Tanrı'ya iman etmekte beni destekleyebilen ve bunu kanıtlayacak ürünlere sahip bir hizmetle anlaşmak istedim.

19 yaşından beri pilotum ve uçmayı kasabamın dışındaki 900 metrelik bir çakıl pistte öğrendim. Hayatım boyunca uçak kiraladım, ta ki bir gün şöyle düşünene kadar, *Hey, işte bu! Bir tohum ekmem ve kendi uçağımı almak için Tanrı'ya iman etmem gerekiyor.* Ve tam olarak bunu yaptım. Hangi uçak için tohum ekeceğimi biliyordum ve banka çekimin üzerine bu uçağın modelini yazdım. Drenda ve ben

bu konuda anlaştık. Daha sonra çeki az önce sözünü ettiğim hizmete postaladım.

Aradan yaklaşık 1 ay geçti ve rutin bir doktor kontrolüne gittim. Doktorla havadan sudan konuşurken birden şöyle dedi, “Uçak satın almak isteyen birini tanıyor olabilir misin?” Soru karşısında biraz şaşırdım, çünkü daha önce hiç kimse bana uçak satın almak isteyen birini tanıyıp tanımadığımı sormamıştı. Ne tür bir uçak olduğunu sordum ve aldığım cevap karşısında donakaldım. Almak için tohum ektiğim uçağın tıpatıp aynısıydı. Elbette bu teklif dikkatimi çekti. Gidip uçağa baktım, sahibiyile görüştüm ve onunla birlikte bir deneme uçuşuna çıktık. Uçak mükemmeldi. Sadece bir sorun vardı; o günlerde bu uçağı satın alacak kadar param yoktu. Ancak Tanrı'nın bir planı vardı.

Geçen sonbaharda ve şimdi Mart ayındaydık, babam bana bir ev devretmişti ve ilkbaharda onu ofise çevirmek için restore ettirecektim. Babam kış mevsiminden önce su vanasını kapatmış olduğunu söyledi ve bu nedenle hiç kontrol etmedim. Uçağa baktıktan sadece birkaç gün sonra kardeşim beni aradı ve evi su bastığını söyledi. Su baskını yüzünden evin içindeki bütün alçıpan duvarlar zarar görmüş ve çoğu çökmüştü.

Görünüşe göre su vanası kapalı değildi ve borular kış aylarında donmuştu. Şimdi Mart ayıydı ve havanın ısınmasıyla birlikte sular taşmış ve evin içinde belki birkaç hafta akıp durmuştu.

Kardeşimin bilmediğı şey şuydu; evi ofis binasına çevirmek için restorasyon sürecinin bir parçası olarak evin bütün alçıpan duvarlarının ve dış cephenin kırılması için bir müteahhitlik şirketiyle zaten bir kontrat imzalamıştım. Şimdi olayın can alıcı noktası şu: Sigorta şirketi su baskının verdiği zarar için tazminat ödedi ve uçağımı satın almak için kullandığım nakit para buradan geldi. Uçak peşin parayla satın alındı!

O halde unutmayın, ortaklık kurmak yararlanmak isteyeceğiniz güçlü bir ruhsal ilkedir.

Böylece tohumunuzu imanda olduğunuz zaman serbest

bırakmanızla ilgili tartışmamız sona eriyor. Şimdi tohumunuzu ektiğimize göre, bundan sonra ne olacak? İnanın, tohum eken ama hiçbir geri dönüş veya etki görmeyen birçok Hristiyanın kanıtladığı gibi çoğu insan bunu bilmiyor. Hasatınız gelene kadar oturup limonata içmek için uygun bir zaman mı?

Böyle yapmasanız iyi edersiniz! Gelecek bölümde ne yapmanız gerektiğini tartışacağız.

BÖLÜM 8

BİR PLANA İHTİYAÇ VAR!

Brad ve Charity kilisemize ilk geldiklerinde onları gerçekten tanıımıyordum. Onlarla selamlaştığımı ve zaman zaman ayak üstü konuştuğumuzu hatırlıyorum. Ruhsal olarak ilk kez Drenda'nın kadın konferansında dikkatimi çektiler. Konferans Perşembe gecesi başladı ve Cumartesi öğleden sonra sona erdi. Katılımcıların çoğu daha sonra Cumartesi akşamı kilise hizmetimize kalacaklardı. Brad ve Charity, hizmetten sonra bir istekle yanıma geldiler. Bir iş kurmak için hizmetimize tohum ekmek istediklerini ve bu iş için onlar için dua edip etmeyeceğimi sordular.

Daha sonra Charity'nin kadınlar konferansında Afrika-Amerikalı kıvrıcık saçlar için el yapımı saç bakım ürünlerini satmak için bir stant kiraladığını öğrendim. Konferanstaki masayı 150 dolara kiralamıştı ve 350 dolar değerinde ürün satıp 200 dolar kâr elde etti.

Cumartesi akşamı yapılan hizmette, ikisi birden o 200 dolar ile öne çıktılar ve işlerini büyötmek için bir tohum olarak hizmetimize ekmek istediler. "Elbette" dedim ve dua ettik. Bu konuda çok fazla düşünmedim, ama gözlerindeki tutkuyu görebiliyordum ve tohumlarını serbest bıraktıklarında imanda olduklarını söyleyebilirim.

Brad ve Charity hakkında size biraz arka plan vermek gerekirse, o zamanlar Brad bir şirketin bilgi işlem çalışanıydı ve Charity yarı zamanlı olarak saatte 10 dolar kazanıyordu, yani aydan aya maaşla geçinen ortalama bir aileydiler. Konferanstan sonra, ürünlerini arkadaşlarına

ve bazı internet siteleri üzerinden satmaya devam ettiler, ancak işleri yükselişe geçmiş değildi. Ama Tanrı onların gelecekteki büyümelerini hazırlamak için perde arkasında çalışıyordu.

Devekuşu yağı hazırladıkları formülün başlıca bileşenydi ve bu yağı Kaliforniya'daki bir devekuşu çiftliğinden satın alıyorlardı. Bir süre sonra bu çiftliğin sahibi işletmesini satmak istedi. Fiyatı 40.000 dolardı. Charity işlerinin gelecekteki büyümesi için bunun harika bir fırsat olduğunu gördü, ama Brad ve Charity'nin elinde 40.000 dolar yoktu. Kalifornia'daki çiftliği gidip görmek sadece uçak bileti almalarına yetecek kadar paraları vardı, hepsi bu kadar. Brad, Kaliforniya'ya yaklaştıkça gerildiğini söyledi. Paraları olmadığı ve birbirlerine iş için kimseden borç para almayacaklarına söz verdikleri için mal sahibine ne diyeceklerdi? Kaliforniya'ya vardıklarında, çiftçi onlara her yeri gösterdi ama onlara devekuşu yağı şirketi için hâlihazırda bir alıcı bulunduğunu söyledi. İşler yolunda gitmiyor gibi görünüyordu. Ancak çiftlik sahibi Brad'den kendisi için bilgi işlem konusunda bazı işleri yapmasını istedi ve Brad bunu kabul etti.

Bu süre zarfında, Brad ve Charity çiftlik sahibi ile iyi bir ilişki geliştirdi; ve bir gün adam çiftliği onlara satmaya karar verdiğini söyledi. Sonunda ödemeyi taksitlere bağladılar ve böylece Brad ve Charity devekuşu yağı şirketine sahip oldu. Brad ve Charity, bu sırada İman Yaşamı Kilisesi'nde başlattığımız bir bina projesini duydular ve içlerinde bir şey hop etti. Daha önce ettikleri ilk tohumun işlerini tamamen değiştirdiğini görmüşlerdi ve şimdi önemli bir tohumla işi bir sonraki seviyeye taşımanın zamanının geldiğini biliyorlardı. Yine, Brad ve Charity beni kilisenin önünde karşıladılar ve işleri için ettikleri bir tohum ve bir hedefle ettiler. Kişisel kazançları için değil, bina projesine vermek istedikleri altı rakamlı bir bağış için ekim yapıyorlardı.

Uzun lafın kısıası, üründe tekrar büyük bir değişiklik meydana geldi ve Tanrı, ürünü değiştiren yeni bir bileşen sağladı, böylece Afrikalı-Amerikalı kıvrıkcık saçlar için mükemmel bir ürün haline geldi. Ürün çok tuttu. Ve kısa süre içinde bina projesine altı haneli bir çek vermişlerdi. Şimdi, Afrika'nın her yerindeki projeleri destekliyorlar ve nakit akışları

yedi rakama ulaştı. Bütün bunlar üç yıllık bir zaman dilimi içinde gerçekleşti. Üç yıl içinde saatte 10 dolardan milyonlara çıkmak ne inanılmaz bir hikâye! Vay canına!

Bu harika bir hikâyedir ve Tanrı'nın sağlayışınızı vermek ve etkinizi oluşturmak için sizinle birlikte nasıl çalıştığının mükemmel bir örneğidir. Benim gözüme çarpan ilk şey, Egemenlik için sahip oldukları yürek ile kurdukları şirketin amacının Tanrı'nın Egemenliğini finansal olarak desteklemek olmasıydı. İkinci olarak, şirketin yapısını, ürününü ve planını temelde sıfırdan geliştirmek için Tanrı ile birlikte çalışmalarıydı. Bu hikâye önemli şeyler yapmak isteyenlere bir işin en başta ne kadar paranız olduğuyula veya ne kadar çok şey bildiğinizle belirlenmediği konusunda ilham vermelidir. Tanrı tüm yol boyunca sizinle birlikte çalışacaktır.

Bu beni Tanrı'nın öğrettiği dördüncü Egemenlik ilkesine götürüyor ve bu ilke tohum ekip imanınızı serbest bırakmanızın ardından planı dinlemeniz gerektiğidir.

Adım 4: Tohumu Ekip İmanınızı Serbest Bıraktıktan Sonra Bir Plana İhtiyacınız Vardır

İsa ise, "Onlara siz yiyecek verin" diye karşılık verdi. Öğrenciler İsa'ya, "Gidip iki yüz dinarlık ekmek alıp onlara yedirelim mi yani?" diye sordular. İsa onlara, "Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın" dedi. Öğrenip geldiler, "Beş ekmekle iki balığımız var" dediler. İsa herkesi küme küme yeşil çayıra oturtmalarını buyurdu. Halk yüzer ellişer kişilik bölükler halinde oturdu. İsa beş ekmekle iki balığı aldı, gözlerini göğze kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri böldü ve halka dağıttımları için öğrencilerine verdi. İki balığı da hepsinin arasında paylaştırdı. Herkes yiyip doydu. Artakalan ekmek ve balıktan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyen erkeklerin sayısı beş bin kadardı.

—Markos 6:37-44

İsa, balıklarla ekmekleri çoğaltmadan önce öğrencilerine bir icra planı verdi. O nedenle, bunu anladığınızdan emin olun. Tohumunuzu imanla ektiğinizde, planı Kutsal Ruh'tan almanız gerekir. Bunu yapmanın en iyi yolu, Ruh'ta dua ederek zaman geçirmektir. Tanrı'dan işitene kadar herhangi bir karar vermek veya kendi gücünüzle yola çıkmak istemezsiniz. Bunun birkaç nedeni var. İlk olarak, bunu kendi gücünüzle yapmaya çalışacak ve çok küçük düşüneceksiniz. İkincisi, Tanrı sizi yeni bir yöne yönlendirmek isteyebileceken siz zaten bildikleriniz etrafında bir plan oluşturmaya çalışabilirsiniz. Bildiklerinizi zaten denediniz ve hasadınızı değiştirmek için yeni bir fikre ve plana ihtiyacınız var. Bu yüzden, yeni fikirler ve bir plan için Rab'bi bekleyin. Her yerden gelebilir. Bir reklam görebilir, bir kişiyle tanışabilir veya benim gibi bir rüya görebilirsiniz. Tanrı dikkatinizi çekecek ve yeni planınızı formüle etmenize yardımcı olacaktır. Size bunun neden bu kadar önemli olduğuna dair bir örnek vereyim.

Planın Gücü

Muhtemelen aynı örneği "Finansal Devriminiz" kitaplarımın her birinde anlattım, ama tekrar etmeyi hak ediyor. Size birkaç sözcükle tüm finansal sorunlarınızı çözebileceğimi söyleseydim, eminim ki elinizde kalem detayları duymak için dikkat kesilirsiniz. Hazırlanın, işte cevabınız. Bu yıl 10 milyon dolar net gelir elde edin. Evet, yıl bitmeden 10 milyon dolar net gelir elde edin dedim. Çoğu insan için bu gelir mali durumlarını iyi bir ödeme gücü yoluna sokacaktır.

Ne? Orada bir kıkırtı mı duydum? Gülüyor musunuz? Dinleyicilerime bunu yapmalarını söylediğimde, oditoryumun her yerinden kısık sesli gülüşmeler duyuyorum. Sonra neden güldüklerini soruyorum. Gülüyorlar çünkü onlar için bu bir şaka; bu mümkün değil. Sonra yıl boyunca kazanacakları gelir hedefini giderek düşürdükçe bir noktada gülmeyi bırakıp "Ah, bunu yapabilirim" diyorlar.

Peki, gülmeyi nerede bırakıyorsunuz, yılda 600.000 dolar mı? Kendinizi nerede görüyorsunuz, yılda 200.000 dolar veya 100.000

dolar mı? Belki de rakamınız çok daha az, belki yılda 45.000 dolar. Yılda 10 milyon dolar ile 0 dolar arasında bir yerde, “Sanırım bunu yapabilirim” diyeceğiniz bir rakam bulacaksınız. Ama bir sorun var; tam olarak kalacağınız yer burası. Şunu anlayın, hiç kimse kendisi için imkânsız olduğunu düşündüğü bir şeye teşebbüs etmez. Yani, işte sorun burada. Kendi düşünceleriniz tarafından bağlanmış veya sınırlandırılmışsınızdır.

Şimdi, size bir planın gücünü göstereyim. Aynı ifadeyi ele alalım, bu yıl net 10 milyon dolar kazanırsanız, tüm finansal sorunlarınız çözülür. Ama bu sefer, size para kazanmanız için bir sözleşme teklif edeceğim. Bir kutunun içine bir top koymanız, bantla kapatmanız, postalama için hazırlayıp sonra bir kenara koymanız için size kutu başına 500 dolar ödeyeceğim. Saatte 100 kutu hazırlayabileceğiniz ve saatte 50.000 dolar gelir elde edebileceğinizi varsayalım. Ayrıca, günde 10 saat sabit bir şekilde çalıştığınızı ve günde 500.000 dolar gelir elde ettiğinizi varsayalım. Şimdi, yıl bitmeden 10 milyon dolar kazanalım dediğimde, ne dersiniz? “KOLAY! Bu sadece 20 günlük bir çalışma gerektirir.” Tamam, size neyin değiştiğini sormama izin verin. Artık sadık kaldığınız takdirde yılda 10 milyon dolarlık gelir hedefinize ulaşacağınızı garanti eden bir planınız var.

Anladınız mı? Kendi hayal gücünüze bırakılsaydı, muhtemelen hedefinizin mümkün olduğunu asla düşünmezsiniz ve mümkün olduğunu düşündüğünüz her şeye razı olurdu. Ama kendi fikrinize ihtiyacınız yok; zaten çok uzun zamandır o sınırlı dünyada yaşıyorsunuz. Hayır, hayal kurmanıza yardımcı olması için Kutsal Ruh’a ihtiyacınız var.

Tanrı'nın Sizin için Bir Planı Var

Size kitabın başlarında korkunç mali durumumuzu ve mali durum nedeniyle yaşadığım panik atakları ve depresyonu anlattım. Egemenlik'teki yaşam tarzını öğrenmeye başladığımda, Tanrı'dan başka dönecek hiçbir yerim yoktu. Benimle konuştu ve bana Forward Financial Group'u başlatmak ve insanlara borçtan nasıl kurtulacaklarını

göstermek için bir plan verdi. Bu akıl almaz bir şey! O zamanlar evimde oturup bunu düşündüğümü ve kendi kendime şöyle dediğimi hatırlıyorum, “Tanrım, keşke önce bana göstersen.” Ama O, verdiği planı izlersem borçlarımdan tamamen kurtulacağımı söyledi.

Drenda ve ben Tanrı’nın bize verdiği plana başlarken, ne ekipmanımız ne de bilgisayarımız vardı, kısacası hiçbir şeyimiz yoktu. Ama planı gördüğümüzde, işe yarayacağını biliyordum; bunun mümkün olduğunu biliyordum. Ve plan derken, planın başlatılmasıyla ilgili bize gösterdiği strateji ve ayrıntıları kastediyordum. Bunu yapabiliyordum! Aslında, bunu yapmayı çok istiyordum.

Tıpkı Brad ve Charity’nin durumunda olduğu gibi, Tanrı ihtiyacımız olan tüm başlangıç ekipmanlarını sağladı. Garip bir şekilde, bir pizza dükkânı işleten ve bilgisayara ihtiyacı olmayan babam bir gün bir bilgisayar almak istediğini söyledi ve beni de çağırdı. Böylece gidip bir bilgisayar ve kullanabileceğimi söylediği bir işletim sistemi aldık. Bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Babamın evi bizden bir kilometre aşağıdaki sokaktaydı ve o bilgisayarla ve işletim sistemiyle oynadım ve sonunda müşteriler için harika bir sunum meydana getirdim.

Şirket büyüdü ve satış temsilcilerini işe almaya başladım. O günlerde, her ailenin planını hesaplamak için elde kullanılan finansal hesap makinelerimizi kullanırdık. Daha sonra bu verileri, bilgisayarda hazırladığım şablona geçirip çıktılarını alırdık ve satış temsilcileri aldığımız çıktılarını müşterilere götürürdü. Nokta vuruşlu yazıcı bütün gün şarkı söylerdi (o makineleri hatırlıyorsunuz, değil mi?) Kısa süre içinde sekreterim işlere yetişemedi ve bu müşteri raporlarının yazımı ve çıktılarının alınması için başka birini işe almak zorunda kaldım.

İşleri verimli kılmak için daha iyi bir yola ihtiyacım olduğunu fark ettim. Her müşterinin özel durumu için hesaplanması gereken tüm finansal denklemleri hesaplayabilecek ve yazdırabilecek bir bilgisayar programına ihtiyacım vardı. Drenda ve ben Rab’den yardım istedik ve şirketimiz için bütünsel bir program yazabilecek bir bilgisayar

programcısı sağlaması için dua ettik.

Bu duadan birkaç ay sonra, rutin bir müşteri ziyaretinde aldığım çıktıyı gören müşterim, “Bunu elle mi yapıyorsun?” diye sordu. “Evet, ama bu işi bizim için yapacak bir bilgisayar programına taşımak istiyoruz” dedim. Bana baktı ve tam zamanlı bilgisayar programları yazdığını, ancak akşamları serbest zamanında bizim için bir program yazarak yardım etmek istediğini açıkladı. Bir fiyat sundu ve gelecek yıl boyunca elimden geldiğince ödeme yapmamı kabul etti.

Bu program her şeyi değiştirdi ve daha fazla insanı işe almamı sağladı. Kısa süre içinde, Amerika Birleşik Devletleri’nin doğusunda 300 temsilciye ulaştık ve bu sayede tedarikçilerimizden biri için 5000 ofis arasında bir numaralı ofis olduk.

Kendi şirketimizi kurarak ve Kutsal Ruh’u izleyerek, tamamen borçsuz hale geldik ve gerisini biliyorsunuz. Söylemek istediğim şey, eğer Tanrı’ya sorarsanız ve O’nun bunu yapmasına izin verirseniz, Tanrı size bir plan verecektir. Sizi mümkün olmadığını düşündüğünüz yerlere götürecektir.

Bu yüzden, plana ihtiyacınız olduğunu vurgulamama izin verin. Tanrı’nın başarınız için bir planı var. Aslında, başarınız için O’nun birçok planı vardır. Onun fikirleri ve bilgeliği sonsuzdur.

*“Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum” diyor RAB.
“Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar.”*

—Yeremya 29:11

Tanrı’nın Planını Nasıl İşıtırsınız?

Peki, planı nasıl ışıtırsınız? Dediğim gibi, Ruh’ta dua etmek O’nu ışıtmenin en iyi yoludur. Burada Ruh’ta dua etmeyi uzun uzadıya ele almayacağım, çünkü *Finansal Devriminiz: Stratejinin Gücü* adlı kitabımda Kutsal Ruh’u ışıtmeyi çok ayrıntılı bir şekilde ele aldım.

Ancak kısa bir not gerekir:

Gerçi olgun kişiler arasında bilgece sözler söylüyoruz; ama bu bilgelik ne şimdiki çağın, ne de bu çağın gelip geçici önderlerinin bilgeliğidir. Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi. Yazılmış olduğu gibi, "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını

Hiçbir göz görmedi,

Hiçbir kulak duymadı,

Hiçbir insan yüreği kavramadı."

Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı. Çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır. İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhundan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez. Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık.

—1. Korintliler 2:6-12

Bu ayetlerde söylendiği gibi, duymadığımız, görmediğimiz veya kavramadığımız şeyler, Kutsal Ruh tarafından bize açıklanır. Bu bana büyük bir yardım gibi geliyor; bundan yararlanabilirim. Hristiyan olduğunuzda, Kutsal Ruh içinizde yaşamaya geldi ve hayatınızı yönetmeye başladı.

Fakat İsa'nın kiliseye verdiği Kutsal Ruh'un bir başka boyutu daha vardır ve buna Kutsal Ruh vaftizi adı verilir. Kutsal Ruh'un Şeria Irmağı'nda İsa'nın üzerine inmesine benzer biçimde Pentikost Günü'nde, üst odadaki öğrencilerin üzerine inmesinde gerçekleşen olay budur. İsa hizmetine bununla başladı. Bu, Egemenliğin bir tanığı olmak için Tanrı'nın gücünün O'nun üzerine indiği zamandır. İsa çocukken hiçbir mucize yapmadı. Ailesinin yemeğini çoğaltmadı

ya da su üzerinde yürümedi. Kutsal Ruh'un vaftizini anlamak için, yeniden doğmak (Tanrı'nın Ruh'u içinizde yaşamaya gelmesi) ile Kutsal Ruh'un vaftizi (Kutsal Ruh üzerinize inmesi) arasında bir fark olduğunu anlamanız gerekir:

Haftanın o ilk günü akşam olunca, öğrencilerin Yahudi yetkililerden korkusu nedeniyle buldukları yerin kapıları kapalıyken İsa geldi, ortalarında durup, "Size esenlik olsun!" dedi. Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve böğrünü gösterdi. Öğrenciler Rab'bi görünce sevindiler. İsa yine onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum." Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, "Kutsal Ruh'u alın!" dedi.

—Yuhanna 20:19-22

Elçiler Yuhanna 20'de açıkladığı üzere orada yeniden doğdular, ancak İsa yine de onlara Tanrı'nın Egemenliği'nin tanıkları olmalarını sağlayacak Kutsal Ruh'un vaftizini beklemeleri gerektiğini söyledi:

İsa, ölüm acısını çektikten sonra birçok inandırıcı kanıtlarla elçilere dirilmiş olduğunu gösterdi. Kırk gün süreyle onlara görünerek Tanrı'nın Egemenliği hakkında konuştu. Kendileriyle birlikteyken onlara şu buyruğu vermişti: "Yeruşalim'den ayrılmayın, Baba'nın verdiği ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. Şöyle ki, Yahya suyla vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz."

—Elçilerin İşleri 1:3-5

Ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim'de, bütün Yahudiye ve Samiriye'de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.

—Elçilerin İşleri 1:8

Tanrı'dan gelen bu meshediliş, Tanrı'nın gücünü getirir ve O'nun işlerini yapmanızı sağlar. Lütfen burada Ruh'un üzerinize indiğine ve içinize gelmediğine dikkat edin. Pentikost Gününde, Yeruşalim'de üst odada bekleyen tüm öğrencilerin Kutsal Ruh ile vaftiz edildiğini biliyorsunuz. Bunun delillerinden biri neydi? Hepsi dillerle konuşuyordu. Dillerle konuşmak, 1. Korintliler 12'de kiliseye verilen dokuz ruhsal armağandan biri olarak listelenmiştir. Bu armağanların geçip gittiğini söyleyebilirsiniz, ama ben buna kesinlikle katılmıyorum. Kutsal Ruh'la vaftiz olmak dokuz ruhsal armağanın tümünü beraberinde getirir, ama ben bunlardan sadece birine, yani dillerle konuşmaya odaklanmak istiyorum.

Tanrı'dan gelen bu meshediliş, Tanrı'nın gücünü getirir ve O'nun işlerini yapmanızı sağlar.

İlk başta, dillerle konuşmak işe yaramaz gelebilir, çünkü yalnızca farklı bir dil konuşan insanlarla konuşuyorsanız ve Müjde'yi vaaz etmeye çalışıyorsanız gerekli olduğunu düşünebilirsiniz. Fakat insanlarla bilmediğiniz bir dilde konuşabilmek, hiçbir zaman dillerle konuşma armağanının amacı değildi. Size bunun neden paha biçilmez bir armağan olduğunu ve refahınız için neden önemli olduğunu göstereyim.

Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur. Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler. Peygamberlikte bulunansa insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması için insanlara seslenir. Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir; ama peygamberlikte bulunan, inanlılar topluluğunu geliştirir. Hepinizin dillerle konuşmasını isterim, ama peygamberlikte bulunmanızı yeğlerim. Diller inanlılar topluluğunun gelişmesi için çevrilmedikçe peygamberlikte bulunan, dillerle konuşandan üstündür.

—1. Korintliler 14:2-5

Pavlus'un mektubunun bağlamını burada anlamamız gerekiyor. Bir

kilise toplantısının nasıl yapılması gerektiğinden bahsediyor. Temel olarak, dillerle konuşmanın kilise hizmeti sırasında işitenlere bir faydası olmadığını, çünkü o kişinin ne dediğini anlamadıklarını söylüyor. Pavlus, kilisede peygamberlik etmenin daha yararlı olduğunu, çünkü bunun topluluğun anladığı dilde olacağını ve daha etkili olacağını söylüyor.

Ama dillerle dua eden bir birey söz konusu olduğunda, bu farklı bir hikâyedir. Dillerle konuşmak, konuşan kişiye büyük fayda sağlar. Kutsal Kitap, dillerle dua edenlerin ruhuyla sırlar dile getirdiklerini söyler. Bu sırlar bilmediğiniz ve bilmeniz gereken şeylerdir. İkinci olarak, Pavlus dillerle konuşan kişinin kendisini geliştirdiğini söyler. Geliştirmek kelimesi bilgi getirmek anlamına gelir. Açıkçası, bir şey bilmeniz gerekiyorsa, o anda sizin için bir sırdır. Ama dillerle konuşmak, konuşana bilgi verir. Zaten bildiklerimizin ötesinde planlar geliştireceksek, sizin ve benim buna kesinlikle ihtiyacımız var. 1. Korintliler 2:9-10'un dediği gibi:

Yazılmış olduğu gibi,

“Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını

Hiçbir göz görmedi,

Hiçbir kulak duymadı,

Hiçbir insan yüreği kavramadı.”

Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı.

Benim bu yardıma ihtiyacım var ve elbette sizin de var. Bir sonraki sorunuz şudur: “Eğer dillerle konuşuyorsanız ve ne dediğinizi anlamıyorsanız, o zaman söylediklerinizden nasıl bir şey kazanırsınız?” İşte sır burada. Kutsal Ruh insan ruhunuz aracılığıyla konuşurken, zihniniz sizin aracılığınızla akan düşüncelerin bazılarını almaya başlar. Biz buna vahiy diyoruz ve bu sözcük ifşa etmekle aynı kökten geliyor. Böylece Kutsal Kitap tanımıyla Ruh'ta dua ederek, yani dillerle konuşarak size ait olmayan fikirleri ve düşünceleri alma yeteneğine sahip olursunuz.

Muhtemelen bu konuda bir ton sorunuz olduğunu biliyorum, bu yüzden sizi *Finansal Devriminiz: Stratejinin Gücü* adlı kitabımı almaya teşvik etmeme izin verin. Tüm cevaplarınızı orada bulacaksınız.

Durun ve Strateji İçin Dua Edin

Şimdilik, sadece şunu anlayalım: Tohumunuzu imanla ektikten sonra, bir sonraki adım durup Kutsal Ruh'ta bir süre dua etmektir, çünkü bir plana ihtiyacınız vardır. Karla'nın yaptığı da buydu.

Karla ve Todd normal bir Amerikan hayat tarzında aydan aya maaş ile geçiniyor ve giderek daha fazla borca giriyorlardı. Karla, bir gün televizyonda *Para Meselesini Çözmek* adlı yayınıımızı izledi ve mali durumlarını düzene sokması gerektiğini biliyordu. Karla'dan aldığım e-postayı hatırlayabiliyorum. O zamanlar, finansal bir planları olmadığını söyledi. Birkaç ay sonrasını bile göremiyorlardı ve çok zor durumdaydılar. Bütçelerindeki herhangi bir eksikliği kredi kartlarıyla kapatıyorlardı.

Borçtan kurtulmaları gerektiğini biliyordu, ama nasıl? O ve kocası, kitabımı okuduktan sonra bir iş fikri için bir tohum ektiler ve özellikle evden yapabileceği bir iş için ekim yaptılar. Todd zaten yerel okulda bir okul öğretmeni olarak meşguldü ve bu yüzden Karla ona yardım için ne yapabileceğini merak ediyordu. Bir iş fikri için ekim yaptıktan sonra, Karla her sabah Rab ile sessiz bir zaman geçirdi ve Kutsal Ruh'tan bir yönlendirme duymayı bekledi.

Bir sabah, ruhundan yavru köpek ifadesinin yükseldiğini işitti. İlk başta biraz kafası karıştı. Yavru köpek mi? Yavru köpek yetiştirmek mi? Bir zamanlar bir köpekleri vardı, ama yavru köpek yetiştirmek gerçekten düşünmediği bir şeydi. Todd o akşam eve geldiğinde, ona Tanrı'nın söylediklerini anlatmak istedi. Beklendiği gibi, Todd plandan biraz endişeliydi ama Karla'yı olasılıkları keşfetmeye teşvik etti. Kısa süre sonra Todd ve Karla iki dişi goldendoodle yavrusu satın aldı ve yavru köpek işine başladılar. Tabii ki, önce yavrularını yetiştirmeleri ve ardından üreme sürecine başlamaları gerekiyordu.

Yol boyunca birkaç aksilik oldu, ancak köpekleri ilk yıl 13 tane yavruladı. Köpeklerin her biri yaklaşık 1.500 dolara satıldı ve Karla, yavru köpek ifadesini işittiğinde Kutsal Ruh'u doğru duyduğunu fark edip gözyaşlarına boğulduğunu söyledi. Aynı yıl, Todd da yerel okulda müdür pozisyonuna terfi etti.

Köpek yavrusu işi büyümeye devam etti ve o dönemde 300'den fazla köpek yavruları vardı ve her birinin fiyatı yaklaşık 2.500 dolara yükseldi. Finansal hayatları 180 derece değişti! Geçen yıl evlerinin borcunu tamamen ödediler ve şimdi hiç borçları kalmadı. Ülke dışına müthiş seyahatler yaptılar ve Tanrı'nın ailelerinde o kadar çok şey yaptığını gördüler ki, Karla'nın insanlara Tanrı'nın Egemenliği'ni anlatması gerekti. Böylece *Refah Planları: Tanrı Bize Yavru Köpekler Yoluyla Nasıl Finansal Özgürlük Verdi* adında bir kitap yazdı.

Todd ve Karla, insanların dikkatini çeken ve durup Tanrı'yı düşünmelerine neden olan Egemenliğin yaşam tarzını yaşıyorlar. Peygamber Yeşaya, Yeşaya 61'de kilise çağından bahsetti ve burada Tanrı'nın yeryüzündeyken yaşamlarımızda neler yapmak istediğini açıkladı:

*Öyle ki, RAB'bin görkemini yansıtmak için,
Onlara "RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları" densin.*

—Yeşaya 61:3

Burada kastedilen ağaç meşedir. Meşe ağacı çok sağlam bir ağaçtır ve genellikle çok büyüktür. Kutsal Kitap, hayatlarımızın meşe ağaçları gibi köklenmiş, kımıldanmaz ve sarsılmaz olacağını söyler. Bu ağacın meyvesi doğruluk olacaktır, yani insanlar yaşamın nasıl olması gerektiğini, Tanrı'nın doğru saydığı şeyi görecektir. Bizleri Rab'bin kendisi dikmektedir, yani Tanrı O'nun yüceliğini göstermemiz için bizi uygun gördüğü yerlere, çeşitli yerlere, tüm mesleklere ve kültürlere yerleştirecektir. Tanrı insanların dikkatini sizinle çekmek istiyor! İnsanların O'nun yollarının iyi meyvelerini yaşamınızda görmelerini ister. Tıpkı bir meyve ağacının nefis

meyvesiyle sizi kendisine doğru çekmesi gibi, Tanrı da hayatınızın yeryüzündeki cennet gibi görünmesini ister.

Peki Todd ve Karla bunu nasıl yaptılar? Tabii ki, bu yavruları yetiştirmek için çok çalışmak gerekiyordu, ama özgürlük kesinlikle buna değerdı. Bu özgürlük tümüyle planı, yani Tanrı'dan gelen bir sözü duyarak başladı. Duyduğu tek şey basit bir sözdü, "Yavru köpekler!" Ama gereken tek şey buydu. Tanrı sizinle de konuşacaktır. O sizi 23. mezmurda açıklanan yemyeşil çayırlara ve sakin suların kıyısına götürecektir.

Ancak tahmin edebileceğiniz gibi, sadece planı duymak yeterli değildir. Bir sonraki bölümde 5. adımı konuşacağız ve bunların arasında en önemli bölüm bu olabilir, çünkü 5. adım çoğu insanın başarısız olduğu yerdir. Ama siz değil, tıpkı bu kitapta okuduğunuz hikâyelerde olduğu gibi Tanrı'nın iyiliğinde yürüyeceksiniz! Hazır mısınız? 5. adıma geçelim.

BÖLÜM 9

HAREKETE GEÇME ZAMANI

Her çiftçi, her hasadın kendine özgü ve belirli bir zamanı olduğunu bilir. Belirli bir ürün için doğru hasat mevsimini bilmek, başarı ve başarısızlık arasındaki farktır. Ve açık konuşalım: hasadı kaçırabilirsiniz. Yani, bu çok büyük ve önemli bir konu. Hiçbir manavda ağzı sulandıran kırmızı elmalar görüp *Elmalar çok lezzetli görünüyor* diye düşündüğünüz, ama eve gidip de bir ısırık aldığınızda, *Vay canına, bu elma çok tatsız* dediğiniz oldu mu? Bu bir zamanlama sorunudur.

Bir fikre hemen atlayıp zamanlamayı kaçıran insanların başına gelen kaç tane finansal felaket duyduğumu ve çözmeye çalıştığımı size anlatamam. Zamanlamayla ilgili en sevdiğim ayet Matta 13:44'tür:

*Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir **defineye** benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satın tarlayı satın aldı.*

Bu benzetmedeki adam hemen o anda defineye sahip olamayacağını bilecek kadar hikmetliydi. Gidip tarlayı satın almak için hazırlanması gerekiyordu.

Örnek olarak, Karla'nın yavru köpek sözünü duyması hemen o an satış için reklam yapacağı anlamına gelmiyordu. Henüz hiç yavru köpeği yoktu. Yapılması gereken çok fazla hazırlık vardı. Önce iki yavru köpek satın almak zorunda kaldılar. Onları barındıracak bir yer inşa etmek ve doğacak yavruların bakımını planlamak zorundaydılar. Yavru

köpeklerin satılması halinde yapılması gerekli aşularla ilgili öğrenilmesi gereken yasal konular vardı.

Ayrıca yasal izinler, pazarlama, banka ve vergi konuları da vardı. İş fikrinizin hasat mevsimine adım atmadan önce bu şeylerin araştırılması gerekir.

Durum tespitinizi yaptığınızı varsayarsak, zor kısım hala önümüzde. Tanrı'nın sizinle konuştuğu vizyona adım atmalısınız. Evet, fikir sizden daha büyük olacak ve dışarı adım atmakla ilgili bazı korkularınız olabilir. Ama korkularınız eski sizersiniz. Unutmayın, bu yeni sizersiniz.

Tanrı benimle kendi işimi başlatmak konusunda konuştuğunda, gerçekten gergindim. Tamamen sıfırdan başlıyordum. Tanrı rüyamda benimle dışarıya adım atmam için konuşmasına ve ben de durum tespiti yapmış olmama rağmen, hala gergindim. Şimdi her şey aslında dışarı çıkıp bunu yapmama bağlıydı. Her zaman yapacakları işler hakkında konuşan ama asla yapmayan bir kişi tanıdınız mı ya da böyle bir arkadaşınız oldu mu? Ben böyle birçok insan tanıdım! Unutmayın, 30 yılı aşkın bir süredir satıcıları eğittim.

İşimi kurduğumda, bana verilen hiç ipucu yoktu. Kesinlikle komisyonlarla geçiniyordum ve tek kişilik bir işletmeydim. Ama sahip olduğum bir şey tutkuydu. Tanrı, insanların borçtan kurtulmasına yardımcı olacak bir şirket kurmaya yönlendirdiğinde buna tüm yüreğimi verdim. Hayatımın çoğunda maddi sorunlardan işkence görmüştüm; ve şimdi cevabı Tanrı'nın Egemenliği'nde bulduğum için, herkese bunu anlatmak istedim. İkinci olarak Tanrı, ailelerin gelirlerini değiştirmeden beş ila yedi yıl içinde ev kredileri de dahil tüm borçlarını ödemelerini sağlayan yazılı planlar üretmeme yardım ettiğinde, tutkulu olmanın da ötesindeydim. Finansal piyasada bir yerim olduğunu biliyordum ve anlatacak bir hikâyem vardı. Ama yine de, işe tam başlamadan önce prototipin iyice ayarlanmış olması gerekiyordu.

Elbette yol boyunca her zaman öğrendiğiniz şeyler vardır, ancak adımı attığınızda, temel yapının gelişmiş olması gerekir. Ancak fırsat, ürün veya potansiyel maaş çeki ne kadar büyük olursa olsun, her

zaman bugündür, bugün plana adım atmanız gereken gündür.

Şimdi asıl soruna, yani finansal sorunlarıyla ilgili yönlendiriş ve cevabı Tanrı'dan duyduktan sonra bile, birçoğunun hedeflerine ulaşamamalarının ana nedeni olduğuna inandığım bir soruna geliyoruz.

Ertelemek!

Ertelemek güvensizlik, korku veya sadece tembelliğe dayanabilir. Ama kesin olan bir şey var; bunu yapmak kolaydır! Lisansüstü öğrencilerin erteleme alışkanlıkları ile ilgili yapılan aşağıdaki çalışmayı okudum:

Jenny dairesini temizler. Cathy matematik bulmacaları yapar. Matt spor skorlarını kontrol eder ve Carmen Facebook sayfasını günceller. Hepsi, yapmaları gereken diğer görevleri erteleyen psikoloji öğrencileridir. Klasik erteleme iş başında. Özellikle internetin öğrencilerin bir fare tıklamasıyla disiplinli çalışma zamanından kaçmasına izin verdiği bugünlerde kırılması zor bir alışkanlıktır. Calgary Üniversitesi'nden psikolog doktor Piers Steel tarafından yapılan 2007 tarihli bir meta-analiz, üniversite öğrencilerinin yüzde 80 ila yüzde 95'inin, özellikle de derslerini yapmayı ertelediğini bildirmektedir.

Bunun sadece yüksek lisans öğrencileri için geçerli olmadığını söyleyebilirim. Dikkat dağıtıcı unsurlar yoğundur. Telefonumu almak veya e-postalarımı açmak kesinlikle zaman katilleridir. Ancak ertelemenin farkında olmanız gereken daha incelikli, şeytani bir tarafı vardır. Bu tehlikeli konuyu tasvir etmek ve aydınlatmak için -evet, tehlikeli dedim- 1. Korintliler 2:6-8'e bakmak istiyorum:

Gerçi olgun kişiler arasında bilgece sözler söylüyoruz; ama bu bilgeliğin ne şimdiki çağın, ne de bu çağın gelip geçici önderlerinin bilgeliğidir. Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz

*için belirlediği bu bilgeliği **bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi.***

—1. Korintliler 2:6-8

Vay canına, bunu bir yere not alırsanız iyi edersiniz. Şeytan ne yaptığınızı anlayabilirse taktiklerini değiştirecektir! Tanrı'nın benzetmelerle konuşmasının nedeni budur. Bu yüzden Tanrı bazen yanıtınızı açıklamadan önce gece yarısına kadar bekler. Bir düşmanımız olduğunu bilmeli ve hatırlamalısınız. Düşmanınız elinde çatal tutan kırmızı kostümlü bir karikatür figürü değildir. Kutsal Kitap çok nettir:

Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşıyor.

—1. Petrus 2:6-8

Şimdi, elbette, öylece kimseyi yutamaz, ama öldürmek, çalmak ve yok etmek için sizi göğün yetki alanının dışına çıkarmak istiyor. Kutsal Kitap şöyle der: “Düşmanınız!” Şeytan'ın taktiklerinden biri sizi rehavete, ertelemeye sürüklemektir. Bu ona Tanrı'nın sizinle ilgili planının ne olduğunu anlaması için zaman verecektir.

Bir gece gördüğüm bir rüyayı hatırlıyorum. Rüyamda gece vaktiydi ve yatak odamın penceresinden gelen ışık, karanlığa dönüşene kadar çimlerin üzerine vurdu. Tam orada ışığın söndüğü yerdeki gölgelerde, ellerinde defterlerle pencereme dönük duran iki cin gördüm. Evime yasal bir açıklık bulmak için gönderildiklerini anladım. Notlar alıyor, Tanrı'nın işini durdurmaya çalışacakları bir zaıflık arıyorlardı.

Erteleme ölümcül olabilir! Bu çok ciddi bir ifade, değil mi? Erteleme ayartısının size söylediğinin tam tersi. Sesi kurnaz ve ikna edicidir, “Daha sonra yapsan sorun olmaz.” Her zaman daha sonra yapabilirsiniz.

Erteleme ölümcül olabilir!

Ama bu doğru olur mu? Ertelemenin ne kadar tehlikeli olabileceğini size gösterecek bir hikâye paylaşmama izin verin:

Filistli de, önünde kalkan taşıyıcısı, Davut'a doğru ilerliyordu. Davut'u tepeden tırnağa süzdü. Kızıl saçlı, yakışıklı bir genç olduğu için onu küçümsedi. "Ben köpek miyim ki, üzerime değnekle geliyorsun?" diyerek kendi ilahlarının adıyla Davut'u lanetledi. "Bana gelsene! Bedenini gökteki kuşlara ve kırdaki hayvanlara yem edeceğim!" dedi.

—1. Samuel 17:41-44

Golyat saldırmak amacıyla Davut'a doğru ilerledi. Davut da onunla dövüşmek üzere hemen Filist cephesine doğru koştu. Elini dağarcığına sokup bir taş çıkardı, sapanla fırlattı. Taş Filistli'nin alınına çarpıp saplandı. Filistli yüzükoyun yere düştü.

—1. Samuel 17:48-49

Davut ve Golyat'ın hikâyesi müthiş bir hikâye. Golyat'ın haykırışlarını işiten İsrail halkı korku içindedir. Davut, Golyat'la tek bir koşulla savaşaacağını söylüyor: Koyunları korurken yıllardır kullandığı sapanı silah olarak kullanacaktır. Davut Golyat'a yaklaşırken, Golyat'ın kafası karışır ve bağırır. "Ben köpek miyim ki, üzerime değnekle geliyorsun?" Golyat'ın değnek olduğunu düşündüğü şey aslında Davut'un asasıdır. Kemerenin altına sıkıştırdığı sapanı görmez. Hayır, Davut asayı bir aldatmaca olarak kullanıp Golyat'ın dikkatini sapan yerine ona çekiyor. Golyat Davut'a doğru ilerlerken, Davut Golyat'a doğru koşar. Bu da Davut'un kullandığı başka bir taktikti. Golyat'ın aniden üzerine doğru hareket ettiğinde sapanı görmesinin çok daha zor olacağını biliyordu.

Peki ya Davut birçok insanın yaptığı gibi davransaydı? Çatışmaya girmekten korkarak sadece erteleyseydi? Ya Davut hamlesini yapmaya hazır hissedene kadar Golyat'ın etrafında dans etseydi? O zaman Golyat'ın sapanı fark edeceğini, Davut'un stratejisini anlayacağını ve buna önlem alacağını düşünüyorum. Savaş kaybedilecek ve tüm İsrail ulusu esir alınacaktı.

Şeytan'ın size yapmak istediği şey tam olarak budur. Planlarınızı

Şeytan'ın size yapmak istediği şey tam olarak budur. Planlarınızı esir almak istiyor.

esir almak istiyor. Eğer duraklamanıza, kendinizi hazır hissedene kadar beklemenize neden olabilirse, Tanrı'nın yaşamınızdaki planına karşı koymak için taktiğini değiştirmek için zaman bulacaktır. Peki erteleme tehlikeli midir? Kesinlikle! Eminim

ki hayatınızda binlerce dolara mal olmuştur. Davut'un durumunda, binlerce hayata mal olabilirdi.

Bu nedenle, zamanlamayı bildiğinizde ve planınıza sahip olduğunuzda, güvenle adımınızı atın. Kutsal Ruh'tan doğru adım atmanın zamanını bilmenize yardımcı olacak bir teşvik alacağınıza inanıyorum. Fakat yanlış öğretiyi nedeniyle, birçoğu ya tereddüt eder ya da adım atıp çatışmayla karşılaştıklarında geri dönerler ve Tanrı'yı kaçırmış olduklarını düşünürler.

Çatışmadan Korkmayın

İnsanlar adım attıklarında sanki cehennemin kapılarının açıldığını söylüyorlar. Eh, cehennemle korkusuzca yüzleşmek üzere donatıldınız. Düşman Kutsal Ruh'tan aldığınız planla çarpıldı ve şimdi onu etkisiz kılmak için harekete geçiyor. Artık onu durduramaz. Bunun için çok geç. Ama eğer sizi buraya getiren Rab'bin sözünden şüphe etmenizi sağlayabilirse, o zaman korku sizi geri götürecektir. Düşman geri adım atmanızı sağlayacak bir kargaşaya neden olmak istiyor. Ancak şimdi her zamankinden daha güçlü durmanız ve onu etkisizleştirmek için yetkinizi kullanmanız gerekiyor. "Hayır, bunu yapamayacaksın" veya "Bana işkence etmeye çalışan kafa karışıklığı ruhunu bağlıyorum. Rab'bin ne yapmam gerektiğini söylediğini biliyorum ve bunu İsa'nın adıyla yapıyorum. Şimdi geri çekil, Şeytan!" demekten korkmayın.

Ne yazık ki, günümüzde eğitimsiz Hristiyanların çoğu, Şeytan'ın karşı saldırısına şaşkınlıkla tepki veriyor. Sırf Tanrı onlarla konuştuğu ve onlara plan verdiği için, her şeyin hiçbir sürprizle karşılaşmadan

sorunsuz ve hızlıca ilerleyeceğine inanırlar.

Şimdi, söylediklerimi yanlış anlamayın. Kötü ruhlar üzerinde mutlak yetkiye sahibiz, ancak insanlar üzerinde mutlak yetkiye sahip değiliz. Tanrı'nın yetki alanı altında olmama rağmen, etrafımdaki birçok insan öyle değil ve bu nedenle söylentilere ve kafa karışıklığına av olmaktadır. Niyetlerimi yanlış değerlendirebilir ya da bana zulmedebilirler.

Ama Kutsal Ruh'tan aldığınız planınızı durduramazlar!!! Düşman her zaman arkadan gelecektir. Tanrı onların çok ilerisindedir ve imanda güçlü kalarak ödün vermeyi reddederseniz sizi zaferinize götürecektir.

Dışarıya adım atma aşaması, dışarda yürümek için imandan daha çok cesaret gerektiren aşamadır. İman sizi buraya getirdi, ama şimdi dışarı çıkmak cesaret gerektirecek. Bence sorun şu ki, insanlar Kızıldeniz hikâyesi ile Şeria Irmağı hikâyesini birbirine karıştırıyorlar.

Kızıldeniz hikâyesinde, İsrail halkı Mısır'dan kurtulup Kızıldeniz'e ulaştılar. Ancak Firavun fikrini değiştirip peşlerine düştüğünde denizle ve dağlarla çevrili olduklarını gördüler. Kaçmanın bir yolu yok gibi görünüyordu. Fakat Musa, esasını (yetkisini) uzatır ve Kızıldeniz ikiye yararılır. Kuru topraktan geçerler ve Firavun'un ordusu onları takip etmeye çalışır. Fakat Firavun'un ordusu bunu yapınca deniz onları yutar ve hepsini öldürür. İsrail artık Mısır'dan ve kölelikten özgürdür. Bu güçlü bir kurtuluş eylemidir ve hepimiz Tanrı'nın kurtuluşunu ilahilerle övmeyi severiz.

Önlerinde vaatleri olan Kenan ülkesi vardır. Burası atalarının diyarıdır ve İbrahim'in soyuna vaat edilmiştir. Çöl boyunca yolculuk ederken, Musa'nın sözleri kulaklarında çınlıyordur: Burası süt ve bal akan bir ülke olacak. Hayatları boyunca sadece köleliği bilen insanlar için gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Ama bir sorun var. Bu diyar hâlihazırda diğer uluslar tarafından işgal edilmiştir. Şeria Irmağı'na yaklaştıklarında, Musa yeni diyara geçişlerinde en iyi rotayı belirlemek ve burasının verimli bir ülke olduğunu halka kanıtlamak için toprağın ürünlerinden bazılarını getirtmek için casuslar göndermeye karar verir.

Ancak casuslar, İsrail halkının Mısır'a geri dönmek istemesine neden olan bir hikâyeyi uyandırırılar. Ülke surlarla çevrili kentler ve İsraililerden çok daha iri ve uzun boylu insanlarla doludur. İsraililer cesaretsizlik içinde ağlarlar ve kendilerine yalan söylendiğini düşünerek Tanrı'ya ve Musa'ya yakınırılar. İmansızlıklarından dolayı, Tanrı onları vaatlere yönlendirmez, çünkü imanları olmadan yok edileceklerini bilir. O kuşak geriye kimse kalmayınca kadar çölde kalır ve ölür.

Şimdi, Tanrı Yeşu'ya halkı ırmağın karşısına geçirmesi buyurur. Ama yine, Şeria Irmağı'na vardıklarında bir sorun çıkar. İrmak sel aşamasındadır ve insanlar hızla akan suları geçemezler. Fakat Tanrı bir kez daha suları ikiye ayırır ve İsraililer kuru toprak üzerinde yürürler – ancak bu kez Mısır'dan ayrıldıklarında olduğu gibi çatışmadan çıkmak için değil, vaatlerini yerine getirmeye hazırlanırken çatışmaya girmek için.

Bilmeniz gereken budur. Dışarı adım atarken çözülmesi gereken sorunlar veya problemler olabilir, ancak korkmayın. Tanrı size yardım edecek ve sizi koruyacaktır. Bu sorunun hemen ardında vaat olduğunu her zaman hatırlayın. Bunu asla unutmayın.

Aslında, burada sizi çok edebilecek bir şey söyleyeceğim. Sorunun bilincinde olun. Hayır, kişisel sorunlarınız üzerinde korku içinde düşünmenizden bahsetmiyorum. Bir fırsat aramanızdan bahsediyorum. Biliyorsunuz, insanlar sorunları ortadan kaldırmak veya düzeltmek için büyük paralar ödüyorlar. Bir işletme kurmak gerçekten birinin sorununa bir cevaptır. Örnek olarak, insanların bir sorunu var - acıkıyor - bu yüzden birisi bir Subway sandviç dükkânı açıyor. Eminim daha önce soğuk sandviç yapmışsınızdır, ancak bunu bir iş konseptine hiç dönüştürmediniz. Ancak bugün, Subway markasının gezegenin her yerinde on binlerce dükkânı var, çünkü birilerinin acıkma sorununu çözüyorlar. Ve siz "Bunu yapabildim" dersiniz ve yapabildiniz. Ama farklı düşünmelisin.

Drenda ve ben bugün milyoneriz, ama akıllı olduğumuz ya da iyi görümlü olduğumuz için değil. Sadece Tanrı'nın Egemenliği'nin

nasıl işlediğini öğrendik ve Tanrı bize sorunumuzu nasıl çözeceğimizi gösterdi. Sonra Tanrı bize diğer insanların aynı sorunu çözmesine nasıl yardım edeceğimizi gösterdi. O kadar da zor değil!

Hazırlık Yeri

Böylece, imanla ektikten ve planı aldıktan sonra, hiç düşünmeden dışarı atlamayın. Matta 13'teki ayetlerimizi hatırlayın:

Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yağunu satıp tarlayı satın aldı.

—Matta 13:44

Tanrı sizi her zaman önce bir hazırlık yerine çağırır. Bu yüzden Tanrı'yı işitmiş ve O'ndan harika bir iş başlatmak için fikir almış olsanız bile, zamanlamadan emin olun. Tanrı her zaman sizi önce hazırlığa motive etmek için defineyi açığa çıkarır. Tanrı'nın size defineyi verdiğini söylemediğime dikkat edin. Defineyi, yani cevabı açığa çıkarır. Birçok insan definenin açığa çıkmasını onu ele geçirme zamanı sanarak hata yapmış ve korkunç sonuçlar elde etmiş. Tanrı sizi defineyi ele geçirmeye göndermeden önce her zaman bir eğitim ve hazırlık yerine yönlendirecektir.

Genç bir adamken, Tanrı'dan aldığım bir görümde kürsüde ayakta durduğumu ve elimde bir İncil tuttuğumu gördüm. Orada dururken, sadece İncil'den vaaz verdiğimi görmekle kalmadım, aynı zamanda vaaz verdiğim odayı ve insanları da gördüm. Bu görümü gördüğümde bir ses benimle konuştu. "Seni Sözü'mü vaaz etmeye çağırıyorum." Bu sesi üç kez duydum ve sonra görüm kayboldu. 19 yaşındaydım. O zamanlar babamın pizza dükkânında çalışıyordum ve görümün ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum. Tanrı'nın Sözü'nü vaaz etmek için çağırıldığımı anladım, ama bunun nasıl ve nerede gerçekleşeceğini henüz bilmiyordum.

Aslında bu bir hazırlık çağrısıydı. Tanrı'nın bana bir Kutsal Kitap okuluna ve ardından üniversiteye gitmemi söylediği vahyi vermesinden çok uzun zaman geçmedi. Üniversitede hayatımın aşkı Drenda ile tanıştım. Üniversiteden sonra finansal bir iş kurmaya giriştik ve o zamanlar anlamadığım bir plandı bu. Tanrı'nın hayatımdaki hizmet çağrısına ne oldu? Ama Tanrı'nın bir planı vardı. Bu zamanı beni finans alanında eğitmek ve hizmetimin temel taşı haline gelen Egemenlik yasaları ve ilkeleri öğretmek için kullandı. Ayrıca bu zamanı, gençken insanlarla konuşmaktan çok çekindiğim için özgüvenimi geliştirmeme yardımcı olmak için kullandı.

1 Eylül 1995'de Tanrı, yerel bir Hristiyan radyo istasyonunun bodrum katında kilisemizi başlatmamızı sağladı. İlk hizmetimiz akşamdı ve orada durduğumda, Tanrı'nın bana 21 yıl önce verdiği görüşümün tam bir resmini gördüm.

Bu nedenle, vizyonu duyduğunuzda, yönlendirişi veya fikri aldığınızda, bunun genellikle o anda işe atlamak anlamına gelmediğini anlayın. Tanrı size planı verdiği gibi ne zaman adım atacağınıza da söyleyecektir. O sizinle konuşacak ve siz bunu bileceksiniz.

Benim durumumda, 1995 yılında evimize yakın küçük bir kiliseye katılıyorduk ve bir Pazar akşamı hizmetinde Tanrı benimle ilgilenmeye başladı. Tanrı'nın Ruhu üzerimde çok güçlü işlediğinden için pastörün ne dediğini bile duyamıyordum. Adım atma zamanının geldiğini biliyordum! Ve siz de bileceksiniz.

Drenda ve ben Tanrı'nın yaptığı her şeyi görmeyi çok sevdik, ama tutkumuz O'nun yapmakta olduğu şeylerdir!!!! Kendimizi hayatımızın geri kalanında Egemenliğin bu mesajını vaaz etmeye ve öğretmeye adadık. Hiçbir şey bizi, öğretirken insanların yüzlerinin vahiy ile aydınlanmasını görmekten daha fazla heyecanlandıramaz. Bunun ne anlama geldiğini biliyoruz; cevapları duyuyorlar.

Egemenliğin sizin de cevabınız olduğunu biliyoruz! Öyleyse Tanrı'nın bana öğrettiği beşinci ilke nedir?

Adım 5: Zamanı, yöntemi ve yeri bildiğiniz zaman, ertelemeyin! İkinci olarak çatışma yaşamanıza şaşırmanın

Siz ve Tanrı işi halledebilirsiniz, buna şüphe yok! Refah içinde yaşamanızın Tanrı'nın isteği olduğunu hatırlayın:

Sevgili kardeşim, canın gönenc içinde olduğu gibi, her bakımdan sağlıklı ve gönenc içinde olman için dua ediyorum.

—3. Yuhanna 1:2

Kimsenin size, sağlıklı olmanızın ve hayatta başarılı olmanızın Tanrı'nın isteği olmadığını söylemesine izin vermeyin! Bu, Şeytan'ın yeryüzü aleminden çaldığı ve Tanrı'nın İsa Mesih'te size iade ettiği şeydir. Din insanlara Tanrı hakkında böyle yalanlar öğretmiştir. Bazen insanların gerçeği öğrenmeden önce eski kurguları zihinlerinden silmesi gerekir. Geçen gün, zihninizi Tanrı'nın gerçekte söyledikleriyle yenilemeye ihtiyacınız olduğunu gösteren aşağıdaki e-postayı aldım.

Sevgili Gary,

Adım Annette. Vaftizci bir pastörün evinde büyüdüm, çocukken kurtuldum ve İsa'yı çok sevdim. Genç bir yetişkin olarak, Kutsal Ruh'ta vaftiz oldum ve gerçek tapınmayı, iyileşmeyi, kurtuluşu, ruhsal armağanları ve Tanrı'nın Egemenliği hakkındaki diğer gerçekleri anlamaya başladım. Mesih'in bedenindeki çeşitli öğretmenler aracılığıyla ekmenin ve biçmenin temel ilkelerini öğrendim. Fakat kocam John, öğretilerin karşısında "tökezleyene dek", Hristiyanların, özellikle pastörlerin ya da hizmetkârların temel ihtiyaçlarının karşılanmasının ötesinde zenginleşmeyi amaçlamalarına inanmakta gerçek bir sorunum olduğunu fark etmeye başladım. İkimiz de Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini gerçekte anlamadığımızı keşfettik.

Hizmet ediyorduk ve ondalık vermeye sadıktık. Aynı zamanda cömertçe verirdik ve hatta ekme ve biçme ilkesini öğrettik. Ancak nispeten rahat hayatlar yaşadığımızı hissettik ve beklememiz gereken tek şey buydu. Bu durum, 2003 sonbaharında, işimizin ve hizmetimizin merkezinin bulunduğu rıhtımımızda kötü bir yangın çıkana kadar sürdü. Sonra her şeyi değiştiren birkaç olay daha oldu. John süregelen kalp sorunları yaşamaya başladı ve sonunda açık kalp ameliyatına ihtiyaç duydu. O zamanlar sağlık sigortamız yoktu ve büyük hastane faturalarına maruz kalmaya başladık. John'un çalışmayacak durumda olması işleri daha da kötüleştirdi. Ve sonra aldığımız bazı kötü kararlar daha büyük finansal sorunlara neden oldu. 2015 yılına gelindiğinde oldukça iyi olan finansal yaşam tarzımız vergi borçları dahil olmak üzere büyük borç yükü altına girdi.

Her zaman cömert olduk çünkü vermeyi seviyoruz ve ekme ve biçmeye inanıyoruz. Cevaplar için Rab'bi her zamankinden daha çok aradık. Sonra John televizyonda öğretinize rastladı. İlk başta, "Tanrı'yı böyle satın alamazsınız" dedi ve televizyonu kapattı. Ama birkaç gün sonra programınıza tekrar rastladı ve o zaman dinlemeyi bırakmadı. O zamanlar elinizde bulunan her öğretim materyalini sipariş etti! İkimiz de bolluğa ve yeterinden fazlasına sahip olmak istemenin yanlış olduğuna dair çılgın inancı bırakana dek iki yıl boyunca bu materyallerle beslendik.

Bir gün, neredeyse onuncu kere İsa'nın Petrus'a bir balık tutmasını ve vergiyi ödemek için balığın ağzındaki madeni parayı kullanmasını söylediği Matta 17. bölümle birlikte elinde olanı kullanan kadınla ilgili 2. Krallar 4. bölümü öğrettiğiniz bir DVD'yi izliyorduk.

Birdenbire, birkaç yıl önce bir arkadaşımın onlar için yaptığımız bazı işler karşılığında bize altın bir para verdiğini hatırladım. Borcumuzu ödemek için yeterli değildi, ama evimizde ekebileceğimiz "bir şeydi"! Bu parayı hizmetinize ekerek bir İç Çember Ortağı olduk ve Tanrı'nın bundan sonra ne yapacağını görmek için izlemeye başladık.

Sonraki birkaç ay boyunca, öğretilerinize beslenmeye devam ettik ve borç taksitlerini öderken başımızı suyun üstünde tutmak için mücadele ettik. Sonra bir gece, Tanrı rüyamda büyük miktarda bir paranın bize geldiğini gösterdi. Takip eden haftalarda, birkaç küçük finansal nimetin damladığını gördük. Tanrı'nın yönlendirdiği gibi dua etmeye ve daha fazlasını vermeye devam ettik ve Tanrı'nın gerçeklerini ilan ettik ve yapmamızı söylediğine inandığımız her şeye itaat ettiğimizden emin olmaya çalıştık.

Sonra gerçekleşmesi neredeyse imkânsız görünen bir durum tersine döndü. Rüyanın kısa bir süre sonra gerçekleştiğini gördük. Aldığımız paranın miktarı, borçlarımızı kapatmak için gerekenin çok üstündeydi. Artık borcumuz kalmadı. Şimdi her zaman ve her durumda Rab'bin işine cömertçe verebilelim diye hikmetle yatırım yapmak ve çift kat bereketle yaşamak için stratejiler arıyoruz.

—John ve Annette

Tanrı ve O'nun Egemenliği hakkındaki gerçeği öğrenen ve din tarafından kendilerine yalan söylendiğini fark eden insanlardan her zaman böyle e-postalar alıyoruz.

Düşüncelerimin Tanrı'nın iyiliğine ve O'nun Sözü'ne göre yenilendiğinde, özgür olmak için ihtiyacım olan vahiyde büyüyebileceğimi öğrendim. Unutmayın, Tanrı'dan asla şüphe etmeyin. Hayatınızda Tanrı'nın Egemenliği adına başarısızlık gibi görünebilecek bir durum olduğunda, öğrencilerin yaptıklarını yapın. İsa'ya, "İsa, neden o cini kovmadın?" diye sormadılar. Hayır, "Biz cini neden kovamadık?" diye sordular. Kısa devrenin kendi taraflarında olması gerektiğini biliyorlardı ve İsa'dan bunu anlamalarına yardım etmesini istediler. Kutsal Kitap'ın size ait olduğunu söylediği şeyi hayatınızda görmüyorsanız, Tanrı'dan

**O sizinle konuşacak
ve muhteşem
Egemenliği'nin nasıl
işlediğini öğrenmenize
yardımcı olacaktır.**

size nedenini göstermesini isteyin! O sizinle konuşacak ve muhteşem Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğrenmenize yardımcı olacaktır.

Daha dün, kilisemdeki bir işadami, bankasından kendisine vaat edilen devlet hibesinin iptal edildiği haberini aldı. Bu paranın gelmesini beklemiş ve bunun için planlar yapmıştı. Bu hibe yardımı olmadan, çalışanlarını işten çıkarmak zorunda kalacaktı. Bankaya hibenin neden iptal edildiğini sorduğunda, nedenini söyleyemediler. Zaten hibeden çok para geleceğini düşündüğü için elindeki parayı ihtiyaç duyduğu malzemelere yatırmıştı. Ama şimdi para gelmediği için, zor duruma düştü ve ne yapacağını bilemedi. Cüzdanında kalan tek şey birinin ona verdiği bir hediye kartıydı. Hemen kiliseye gitti, çünkü sahip olduğunu ekmesi gerektiğini biliyordu ve bu zor zamanda ona yardım etmesi için Tanrı'ya inanıyordu. Hediye kartını tohum olarak kiliseye bıraktıktan birkaç saat sonra, bankadan onu arayarak üzgün olduklarını ve bir hata olduğunu söylediler. Ona parayı gönderiyorlardı.

Oynayacak Bir Rolünüz Var

Sona gelirken, ihtiyacınız olan parayı elde etmek konusunda size son sözlerimi paylaşayım. Tanrı'nın halkının birçoğunun vermek ve insanlara yardım etmek için yüreğe sahip olduğunu, ama paralarının olmadığını gördüm. İnsanların vermelerinin getirisini görmemesinin ana nedeninin, verdikten sonra olması gerekenlere dair yanlış bir algı olduğuna inanıyorum. Birçok Hristiyan hatalı bir şekilde, Tanrı'nın inandıkları parayı öylece getireceğine inanır. Fakat Tanrı'nın parası olmadığı için bu mümkün değildir. Para yeryüzü alemine ait bir kavramdır ve sadece bir ticaret aracıdır (bir şey satın almak veya satmak için).

Bu yüzden verdiğimiz zaman, sürecin bu yönünü anlarsak, zenginlik yaratabileceğimiz veya elde edebileceğimiz bir plan, bir yönlendiriş veya fikir için Kutsal Ruh'u dinlemeliyiz. Bu, kendi işinize sahip olmanız gerektiği anlamına gelmez, ancak Kutsal Ruh ağınızı atmak için sizi piyasa içerisinde bir yere yönlendirecektir. Ađ ile kastedilen şey, piyasa para kazanma veya oluşturma yeteneğine sahip bir şeydir.

Tanrı adımlarınızı ve izleyeceğiniz planı yönlendirecektir. Çoğu insan için en iyi, en hızlı ve en olası ağır bir işletme olduğuna inanıyorum. İşletme dediğimde, bir şirket altında çalışmayı dışlamıyorum, ancak ağır ihtiyacınız olan balıkları yakalamak için yeterince büyük olması gerekiyor. Bu sizin veya başkasının işletmesi olabilir.

Ancak ağlar söz konusu olduğunda, deneyimlerime göre, çoğu insan küvette balina yakalamaya çalışıyor. Açıklayayım. Diyelim ki, bir kimse yerel markette saatte 10 dolar kazandığı bir işte çalışıyor. Ama 150.000 dolarlık evlerinin borcunu kapatmak istiyorlar ve bunu başarmak için Egemenlik yasasını kullanmak istiyorlar. Tamam, olabilir.

Daha sonra, Egemenliğin bir yasası olan ekmeği ve biçmeyi iştirler ve o evin borcunu kapatacaklarına inanarak ekerler. Tamam, bu da olabilir. Ama nedense, paranın birden öylece ortaya çıkacağını düşünüyorlar. İşlerinin ev borçlarını kapatmak için yeterli parayı yakalama kapasitesine sahip olmadığını biliyorlar ve bu yüzden umutlarını Rab'be bağlıyorlar (ve bu iyi bir şey). Ama "umudunuzu Rab'be bağlayın" derken kastettiğim şey, o parayı yakalayacağımız bilgeliği ve yönü bize vermesi için umudumuzu Rab'be bağladığımızdır. Ve bu bilgelik büyük değişikliklerin gerçekleşebileceği anlamına gelebilir.

Gördüğünüz gibi, insanların fark edemediği şey, balina yakalamaları için Tanrı'nın onları tanıdık kuvvetlerine değil, yeni bir denize yönlendirmesi gerekebileceğidir. Çünkü kuvvetinizde balina yok! Saatte 10 dolar kazanarak 150.000 dolarlık bir ev borcunuzu birkaç senede kapatmak zor bir iştir. Ancak Tanrı balıkların nerede olduğunu bilir ve hedefinize ulaşım ihtiyaç duyduğunuz balıkları yakalamanız için sizi doğru noktaya ve yöneme yönlendirebilir. Petrus'un hikâyesini ve büyük balık avını hatırlıyor musunuz? Petrus bütün gece balık tutmaya çalışmış ve hiçbir şey yakalayamamıştı, ama İsa ona nerede balık tutacağını söyleyince Petrus'un teknesi balıkların ağırlığından neredeyse batacaaktı. Aradaki fark nedir? Bir yönlendirme sözüydü, yani "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın." Görüyorsunuz ki, Petrus yanlış yerde balık tutuyordu, ama İsa ona ne yapması gerektiğini söyledi ve başarı geldi.

Drenda ve ben ciddi borç içindeyken, Tanrı'yı duymayı öğrenmek ve ihtiyacımız olan balıkları yakalamak için O'nu daha büyük denizlere kadar takip etmek zorunda kaldık. Tanrı'nın yönlendirişini bizi gittikçe daha derin sulara götürmeye devam etti. Açıkçası, Tanrı bizi o kadar uzağa götürdü ki, artık karayı göremiyorduk. Üstelik daha önce hiç orada bulunmadığımız için çok tedirgin oluyorduk ve özellikle fırtınalar ortaya çıktığında korkutucuuydu.

Çoğu insan paranın öylece ortaya çıkması için Tanrı'yı beklediğinden, kendilerine yabancı olan ve onları daha önce hiç bulunmadıkları yeni ve korkutucu yerlere götüren bir sözü dinlemek asla akıllarına gelmez. Çoğu insan sadece tanıdık olana, zaten bildiği şeye bakar. Ama küvetinizde balinalar yok. Derin sulara açılmanız gerekiyor.

Unutmayın, ektikten sonra boş boş oturmamalıyız. Ektiğimizde, Tanrı Sözü'ne tutunabilir ve Tanrı'nın bizi hasada götüreceğini bilebiliriz. Ama bu yönlendirişini dinlemeli, takip etmeli ve oraya vardığımızda balinaları yakalamaya uygun ağlara sahip olmalıyız.

Birçok insan aslında göllerini değiştirmek için adımlar atıyor, ancak hasatlarını yakalamak için kullandıkları yöntemleri değiştiremiyor. Uskumru oltasıyla balina tutulmaz. (Bu arada, balinaları gerçekten yakalamamız gerektiğini söylemiyorum. Bunu sadece boyutlarından dolayı örnek olarak kullanıyorum.)

Tanrı ile birlikte çalışmamız, hasada hazırlanmamız ve Tanrı'nın önümüzde koyduğu her fırsatı yakalamak için üzerimize düşeni yapmamız gerekir.

Doğru yere geldiğinizde, yöntemleriniz daha büyük bir hasat yakalamanın gerektireceği daha büyük ağırlığı ve baskıyı kaldırabilmelidir. Bütün bunların yerine oturtulması zaman alır. Çoğu zaman, Tanrı avladığımız balıyla göz göze geldiğimizde onu ele alma kapasitesine sahip olmadığımızı bilir. Ama Tanrı bizi eğitecektir ve eğer bayılmazsak bu avı gerçekten kıyıya çekeceğimizden emin olabiliriz.

Bu yüzden tekrar edersek, mucizevî para veya posta kutusu zihniyeti adını verdiğim (Tanrı bazı şaşırtıcı şeyler yapsa da) düşüncesini bırakmamız gerekiyor. Bunun yerine, Tanrı ile birlikte çalışmamız, hasada hazırlanmamız ve Tanrı'nın önümüze koyduğu her fırsatı yakalamak için üzerimize düşeni yapmamız gerekir.

Sağlayışın Gücü elinizde. Hayır, kitaptan bahsetmiyorum. Kutsal Ruh'tan ve Tanrı'nın sizi içine yerleştiği Egemenlik'ten bahsediyorum. O zaman harekete geçin ve yol boyunca başarınız ve sergilediğiniz örnek aracılığıyla Mesih'e birçok can kazanın.

Hey, az önce bu e-postanın geldiğini gördüm ve kapatırken iyi bir hatırlatma olduğunu düşündüm:

Dünya ekonomisi krize girdiğinde, işimizin sadece 4000 dolarlık bir borcu vardı ve 8.000 dolarlık bir borcumuz silindi! Üstelik daha fazlası var! İşletme finansmanımıza bakıyorduk ve bugün itibarıyla, 2020 için işletme net gelirimizin, 2019'un tamamı için tüm işletme net gelirimizi aştığını fark ettik! Yeryüzünün lanetli dünya ekonomisi çökerken, isteyebileceğimiz veya düşünebileceğimiz her şeyin üstünde ve ötesinde zenginleşiyoruz

(Efesliler 3:20). Tanrı'nın yapmakta olduğu şey hakkında çok heyecanlıyız. O, Sözü'ne ÇOK sadıktır!

Gary ve Drenda'ya, ailelerine, çalışanlarına ve ortaklarına Tanrı Sözü'nü yaşamlarımıza getirdikleri için teşekkür ederim, teşekkür ederim! Pastörlerimiz Çarşamba akşamları kilisede "Para Meselesini Çözmek" serisini göstermeye başlayana kadar biz de sizin gibi 17 yıl boyunca yokluk ve yoksulluk içinde yaşadık. Bu 5,5 yıl önceydi ve asla eskisi gibi olmadık!

Tekrar teşekkürler ve Rab bereketlesin!

Hey, GaryKeese.com internet sitesinde hikâyelerinizi benimle paylaşın. Egemenliğin hayatınızda ne kadar harika çalıştığını duymaya ihtiyacı olan başkaları var.

**Finansal Devriminiz
serisindeki kitaplar
Gary Keese**

Cömertliğin Gücü,
Bağlılığın Gücü
Dinlenmenin Gücü
Stratejinin Gücü

Kendi dilinizde daha fazla
ücretsiz öğreti indirmek için
FLNFree.com adresine gidin!

Kendi dilinizde daha fazla ÜCRETSİZ kaynak mı istiyorsunuz?
FNLFree.com'a gidin.

FİNANSAL DEVRİMİNİZ

SAĞLAYIŞIN GÜCÜ

Hayatta kalmaya mı çabalyorsunuz...
yoksa büyük hayaller kurabiliyor musunuz?
Borçlara köle misiniz...
yoksa Tanrı'nın tasarladığı amacınızın peşinde misiniz?

Bunlardan hangisi sizi en iyi tanımlıyor?

HAYATINIZDA fark yaratacak şey nedir?

Sağlayış.

Hayatta ihtiyacımız olan şeyler için yeterli sağlayışa sahip olmamızın gerekliliğini hepimiz kabul ederiz.

Ama sağlayışın GÜCÜNÜ gerçekten anlıyor musunuz?

Gary Keese bunu kolaylaştırmak istiyor.

"Finansal Devriminiz" serisinin bu dördüncü kitabında Gary, kendisinin ve başkalarının elde ettiği başarının en önemli bileşenlerinden birini ve Tanrı'nın Egemenliği'nin bir diğer HAYATI sırrını ortaya koyuyor: Sağlayışın Gücü!

- Şunları öğreneceksiniz:
- İhtiyacınız olan sağlayış almak için atabileceğiniz BEŞ TEMEL ADIMI.
- İmanın önemini ve imanda olup olmadığınızı nasıl anlayabileceğinizi.
- Ertelemenin ölümcül olabileceğini.
- Piyangoyu kazanmaya iman edip edemeyeceğinizi (evet, içerde bu gerçekten var).

Ve daha fazlasını!

Gözlerinizi açacak bu yolculukta Gary'e katılın ve Sağlayışın Gücünü hayatınızda nasıl uygulamaya geçirebileceğinizi keşfedin!

Gary Keese özellikle iman, aile ve finans alanlarında başarılı olmaları için insanlara yardım etmek için tutkulu bir yazar, konuşmacı, girişimci, finans uzmanı ve pastördür. Birçok başarılı işletmeye imza atmış olan Gary ve eşi Drenda, *Para Meselesini Çözmek* ve *Drenda* adlı iki TV programı, dünya çapında konferanslar ve pratik kaynaklar üreten İman Yaşamı hizmetinin kurucularıdır. Gary Keese ayrıca Columbus, Ohio'daki İman Yaşamı Kilisesi'nin pastörüdür.

GKM GARY KEESSE
MINISTRIES

garykeese.com